

การบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย

โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

กัญญาภัค สกุนตนาถ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการจัดการการศึกษา วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

พ.ศ. 2564

**LEARNING MANAGEMENT OF INTELLIGENCE QUOTIENT FOR
EARLY CHILDHOOD CHILDREN IN BANGKOK PRIVATE
SCHOOLS**

KANYAPAK SAKUNTANAGA

**A Thesis Submitted in Partial Fulfilment of Requirements
for the Degree of Master of Education
Department of Education Management
College of Education Sciences, Dhurakij Pundit University**

2021

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

ปริญญา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

หัวข้อวิทยานิพนธ์ การบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียน
เอกชนในกรุงเทพมหานคร

เสนอโดย นางกัญญาภัค สกุนตนาค

สาขาวิชา การจัดการการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นักรบ หนีแสน

ได้พิจารณาเห็นชอบโดยคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์แล้ว

ลงชื่อ ประชานกรกรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.เกล้า ทองขาว)

ลงชื่อ กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นักรบ หนีแสน)

ลงชื่อ กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพโรจน์ กลิ่นกุหลาบ)

ลงชื่อ กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วาสนา วิสฤตภา)

วิทยาลัยครุศาสตร์รับรองแล้ว

..... คณบดีวิทยาลัยครุศาสตร์

(อาจารย์ ดร.พงษ์ภิญโญ แม่น โกศล)

วันที่ 8 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2564

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร
ชื่อผู้เขียน	กัญญาภัค ศกุนตนาค
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นักรบ หนีแสน
สาขาวิชา	การจัดการการศึกษา
ปีการศึกษา	2563

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร และเพื่อศึกษาปัญหาและข้อเสนอแนะแนวทางในการบริหารจัดการการเรียนรู้ที่ส่งเสริมทักษะด้านเชาวน์ปัญญาของครูปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ โรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร ผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญ ได้แก่ หัวหน้าฝ่ายระดับปฐมวัย และครูผู้สอนระดับปฐมวัย ที่ปฏิบัติงานในโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ได้จากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากการกำหนดขนาดตัวอย่างของ เครจซีและมอร์แกน (Krejcie and Morgan) ได้กลุ่มตัวอย่าง โรงเรียน 480 โรงเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบค่าที และค่าเอฟ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

ผลการวิจัย พบว่า 1) โรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานครมีการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัย มีระดับการปฏิบัติในการจัดทำแผนการเรียนรู้ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}= 3.98$) และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่ามีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากทุกข้อ โดยด้านการจัดสื่อและนวัตกรรมประกอบการจัดกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.09$) ส่วนด้าน การวัดและประเมินผลการจัดกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 3.91$) 2) ผลการเปรียบเทียบระดับการศึกษา กับการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัยทั้ง 6 ด้าน พบว่าโดยรวมมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน วิเคราะห์รายด้านพบว่าด้านการนำผลการวัดไปปรับกิจกรรมไม่แตกต่างกัน ส่วนด้านการจัดทำแผนการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การจัดสื่อและนวัตกรรมประกอบการจัดกิจกรรม การวัดและประเมินผลการจัดกิจกรรม และการนำผลการจัดกิจกรรมไปปรับปรุงทั้ง 5 ด้าน ไม่แตกต่างกันเลย 3) ปัญหาและข้อเสนอแนะแนวทางในการบริหารจัดการ

เรียนรู้ที่ส่งเสริมทักษะด้านเชาวน์ปัญญาของครูปฐมวัยในสถานศึกษาการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัยผ่าน 6 กิจกรรมหลัก ได้แก่ กิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะ เด็กกล้าแสดงออกตามความคิด และพัฒนาการด้านเชาวน์ปัญญาโดยใช้จินตนาการของตนเองในการเคลื่อนไหวร่างกาย กิจกรรมสร้างสรรค์ เด็กเรียนรู้ผ่านสื่อ วัสดุ สิ่งประดิษฐ์ และผลงานการวาดภาพ การปั้นและชื่นชมผลงานของผู้อื่นอย่างสร้างสรรค์ กิจกรรมเสรี เด็กได้เล่นอย่างอิสระตามความสนใจ สนุกเพลิดเพลิน รู้จักวางแผน แก้ปัญหาด้วยตนเอง รวมถึงการเก็บของเล่นเข้าที่อย่างมีระเบียบเมื่อเล่นเสร็จ กิจกรรมเสริมประสบการณ์ เด็กได้ฝึกคิดวิเคราะห์ วางแผน และลงมือปฏิบัติจริง สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง และมีปฏิสัมพันธ์ และเรียนรู้กับบุคคลอื่น กิจกรรมกลางแจ้ง การเลือกเล่นอิสระตามความสนใจภายใต้ข้อตกลง และการระมัดระวังอุบัติเหตุของตนเองและผู้อื่น และกิจกรรมเกมการศึกษา เป็นกิจกรรมการเล่น การแข่งขัน โดยมีข้อกำหนด จุดมุ่งหมาย กฎเกณฑ์ กติกา เด็กมีปฏิภาณ ไหวพริบ สนุกสนาน เพลิดเพลิน เด็กจดจำบทเรียนได้เร็วและจะได้นาน ทั้งนี้ครูควรเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงศักยภาพที่มีในตัวของเด็กแต่ละคนอย่างเต็มที่ในการทำกิจกรรมทุก ๆ กิจกรรม โดยครูคอยให้คำแนะนำ สนับสนุนและรับฟังสิ่งที่เด็กสะท้อนความคิดเห็นออกมา

Thesis Title	LEARNING MANAGEMENT OF INTELLIGENCE QUOTIENT FOR EARLY CHILDHOOD CHILDREN IN BANGKOK PRIVATE SCHOOLS
Author	kanyapak Sakuntanaga
Thesis Advisor	Asst. Prof. Dr.Nukrob Meesan
Department	Educational Management
Academic Year	2020

ABSTRACT

This research had the objective to study and compare learning management to develop the intelligence quotient of early childhood in Bangkok private schools, to study the problems and suggestions for learning management that promote the intellectual intelligence quotient of early childhood teachers in Bangkok private schools.

The sample group was from private schools in Bangkok. The key contributors were primary heads and primary school teachers working in Bangkok private schools. The sample group was obtained using simple random sampling to set the sample size of the sample from 480 schools. The research instruments used included questionnaires, interviews, data analysis, percentage, mean, standard deviation, t-test and F value using a packaged program. The research results were as follows.

1. The private schools in Bangkok had to learn management to develop early childhood intelligence. There is an action level in the formulation of a learning plan. Overall, it was at a high level ($\bar{X} = 3.98$), and when considering each aspect, it was found that all of the aspect actions were at a high level by organizing media and innovation in organizing activities. The highest mean value was ($\bar{X} = 4.09$) and the lowest mean ($\bar{X} = 3.91$)

2. The comparison of educational level with learning management to develop the cognitive intelligence of preschool children in all six areas was found that, overall, there were no different opinions. Analysis of each measurement found they were not different in the parts of the preparation of learning plans, learning activities, organizing media, innovation in organizing

activities, measurement and evaluation of activities, and the use of activities to improve in all five areas were no different.

3. Problems and suggestions for learning management to promote the intellectual intelligence skills of primary school teachers in learning management for developing intelligence of early childhood intelligence through six core activities: motor activity and rhythm, children expression by themselves according to their thoughts, the development of intelligence by using one's imagination in the movement of the body, Creative activity, Children learn through media, materials, and inventions and drawing works. Forming and appreciating the work of others constructively, free activities where children can play freely according to their interests, as well as having fun, learning to plan and solve problems by themselves, including keeping the toys neat and tidy when playing, experience activities, children have practiced thinking, analyzing, planning and practicing, building their knowledge and interact, learn with other people, outdoor activities, choices of free play according to the interests under the agreement and being careful of accidents of oneself and others, educational game activities as play activity, competitions with requirements, objectives, rules, regulations, children are intelligent, fun, enjoyable, and children memorize lessons quickly and for a long time. Teachers should give children the opportunity to fully demonstrate their potential in every activity, with the teacher guiding them to encourage and listen to what they have reflected.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เรื่อง “การบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเขาวนั้ปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร” ครั้งนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดีเพราะความกรุณาและความช่วยเหลือจากผู้มีพระคุณทุกท่าน

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นักรบ หมี่แสน อาจารย์ที่ปรึกษาที่ได้เสียสละเวลาให้คำปรึกษา คำแนะนำในการทำงานวิจัยให้มีคุณภาพ คุณช่วยเหลือแก้ไขตรวจสอบข้อบกพร่องและเพิ่มเติมสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่องานวิจัยให้มีความสมบูรณ์ และยังคอยเป็นกำลังใจให้กับผู้วิจัยให้ผ่านไปได้ด้วยความสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.กล้า ทองขาว ที่กรุณาให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์ต่อการวิจัย และขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านคือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพโรจน์ กลิ่นกุหลาบ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วาสนา วิสฤตภา อาจารย์ ดร.อสมมา คัมภีรานนท์ อาจารย์ ดร. ธันยานันท์ ทองบุญตา อาจารย์ ดร.อธิคุณ สิ้นชนาปัญญา ที่ได้ให้ข้อคิดเห็นอันเป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัยและตรวจสอบความถูกต้องในเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามและผู้วิจัยต้องขอขอบพระคุณผู้บริหารสถานศึกษา หัวหน้าสายระดับปฐมวัย คุณครูผู้สอนระดับปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานครทุกท่านที่ให้ความกรุณาตอบแบบสอบถาม ตอบแบบสัมภาษณ์ และเสนอแนะข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัย

ขอขอบพระคุณอาจารย์ศรีชาติ ยังเหลือ ผู้บริหารโรงเรียนศิริมงคลศึกษา ที่ให้การสนับสนุนให้ได้รับการศึกษา ตลอดจนสมาชิกทุกท่านในครอบครัว รวมถึงเพื่อน พี่ และน้อง ๆ และขอขอบคุณทุกท่านที่มีได้กล่าวนามมา ณ ที่นี้ ที่คอยห่วงใยและให้ความช่วยเหลือ สนับสนุนจนทำให้วิทยานิพนธ์สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

กัญญาภัค ศกุนตนาค

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ฅ
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ.....	ฐ
บทที่	
1. บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 คำถามการในวิจัย.....	4
1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
1.4 สมมติฐานของการวิจัย.....	4
1.5 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	4
1.6 ขอบเขตของการวิจัย.....	5
1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	9
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
2.1 แนวคิดและหลักการการจัดการบริหารสถานศึกษา.....	11
2.2 แนวคิด ทฤษฎี หลักการ.....	20
2.3 บริบทโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร.....	55
2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	60
3. ระเบียบวิธีการวิจัย.....	66
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	66
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	67
3.3 การสร้างเครื่องมือ.....	69

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	70
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	71
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	71
4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	72
4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลภูมิสังคม.....	73
4.2 ผลการวิเคราะห์ระดับการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญา ของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร.....	74
4.3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาด้าน เยาวชนปัญญาของครูปฐมวัยโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ด้าน ระดับการศึกษา ประสบการณ์และตำแหน่ง.....	81
4.4 ผลการวิเคราะห์ปัญหาและข้อเสนอแนะแนวทางในการบริหารจัดการการ เรียนรู้ที่ส่งเสริมทักษะด้านเยาวชนปัญญาของครูปฐมวัยโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร.....	88
5. สรุป อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ.....	97
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	97
5.2 อภิปรายผลการวิจัย.....	101
5.3 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	105
บรรณานุกรม.....	106
ภาคผนวก.....	115
ก. เครื่องมือเพื่อการวิจัย.....	116
ข. รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย.....	129
ค. ค่าดัชนีความสอดคล้อง.....	131
ง. ค่าความเชื่อมั่น.....	140
จ. หนังสือนำส่งต่าง ๆ.....	149
ประวัติผู้เขียน.....	155

สารบัญตาราง

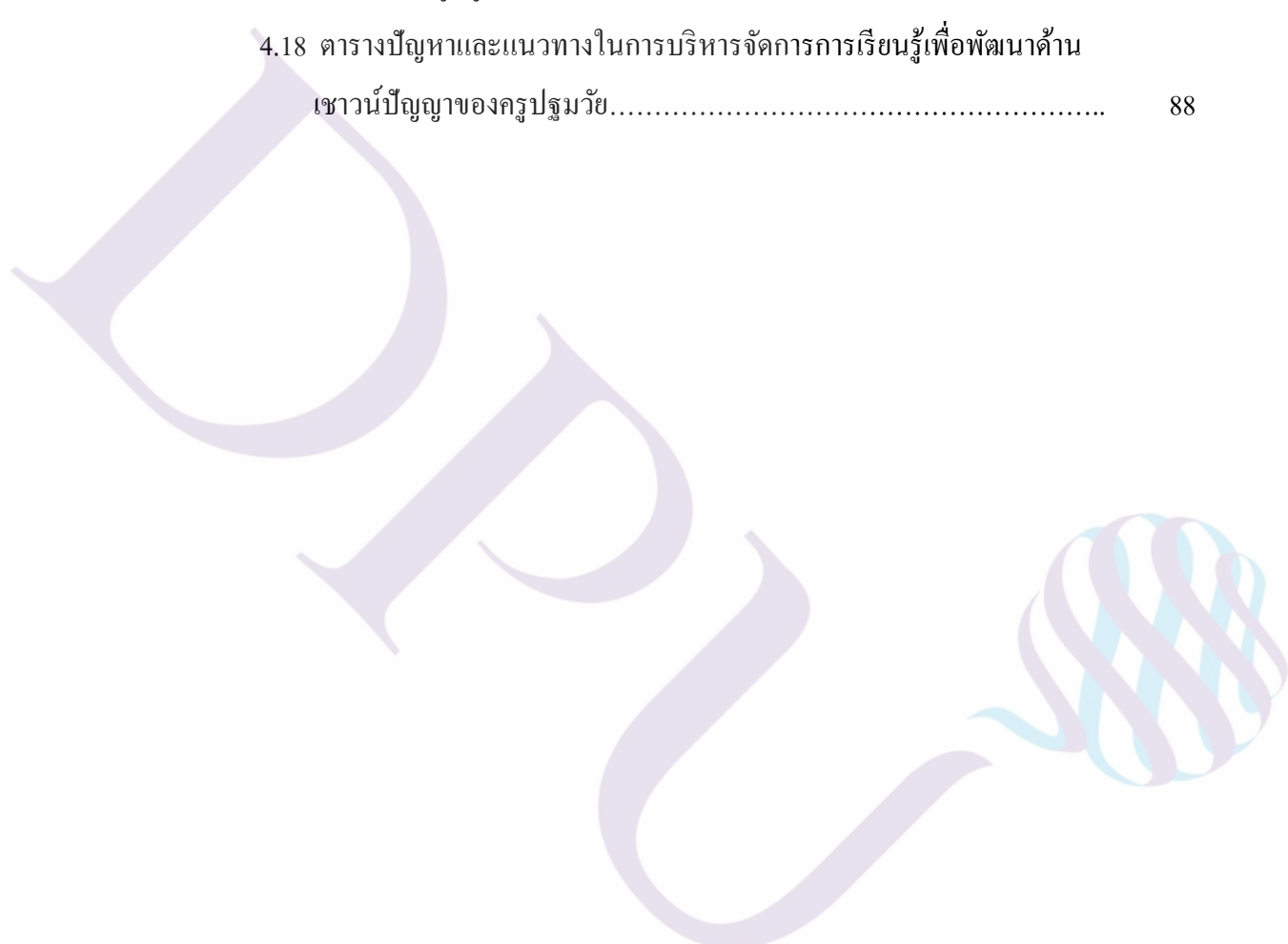
ตารางที่	หน้า
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	67
4.1 ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบ แบบสอบถาม.....	73
4.2 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับการปฏิบัติงานในการบริหาร จัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ทั้ง 6 ด้าน.....	74
4.3 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับการปฏิบัติงานในการบริหารการ จัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ใน กรุงเทพมหานคร ด้านการจัดทำแผนการเรียนรู้.....	75
4.4 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับการปฏิบัติงานในการบริหารการ จัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ใน กรุงเทพมหานคร ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้.....	76
4.5 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับการปฏิบัติงานในการบริหารการ จัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ใน กรุงเทพมหานคร ด้านการจัดสื่อและนวัตกรรมประกอบการจัดกิจกรรม...	77
4.6 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับการปฏิบัติงานในการบริหารการ จัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ใน กรุงเทพมหานคร ด้านการวัดและประเมินผลการจัดกิจกรรม.....	78
4.7 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับการปฏิบัติงานในการบริหารการ จัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ใน กรุงเทพมหานคร ด้านการนำผลการวัดไปปรับกิจกรรม.....	79
4.8 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับการปฏิบัติงานในการบริหารการ จัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ใน กรุงเทพมหานคร ด้านการนำผลการจัดกิจกรรมไปปรับปรุง.....	80

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.9 ตารางเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับ ด้านระดับการศึกษา.....	82
4.10 ตารางเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับ ด้านประสบการณ์.....	83
4.11 การทดสอบการบริหารจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย จำแนกตามประสบการณ์ เป็นรายคู่ ด้านการจัดทำแผนการเรียนรู้...	84
4.12 การทดสอบการบริหารจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย จำแนกตามประสบการณ์ เป็นรายคู่ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้.	84
4.13 การทดสอบการบริหารจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย จำแนกตามประสบการณ์ เป็นรายคู่ ด้านการจัดสื่อและนวัตกรรมประกอบการจัดกิจกรรม.....	85
4.14 การทดสอบการบริหารจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย จำแนกตามประสบการณ์ เป็นรายคู่ ด้านการวัดและประเมินผลการจัดกิจกรรม.....	85
4.15 การทดสอบการบริหารจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย จำแนกตามประสบการณ์ เป็นรายคู่ ด้านการนำผลการวัดไปปรับกิจกรรม.....	86
4.16 การทดสอบการบริหารจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย จำแนกตามประสบการณ์ เป็นรายคู่ ด้านการนำผลการจัดกิจกรรมไปปรับปรุง.....	86

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.17 ตารางเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับข้อมูลภูมิสังคม ด้านตำแหน่ง.....	87
4.18 ตารางปัญหาและแนวทางในการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาด้านเยาวชนปัญญาของครูปฐมวัย.....	88

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	5

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พระราชบัญญัติการพัฒนาเด็กปฐมวัย พ.ศ.2560 มีสาระสำคัญเป็นการกำหนดให้เด็กปฐมวัยทุกคนได้รับความคุ้มครอง ดูแล พัฒนา ให้การเรียนรู้และการศึกษาให้สมกับวัยอย่างต่อเนื่องทั่วถึง มีคุณภาพและเท่าเทียม “เด็กปฐมวัย” หมายถึง เด็กซึ่งมีอายุต่ำกว่าหกปี บริบูรณ์ ซึ่งเด็กต้องได้รับการพัฒนา ก่อนเข้ารับการศึกษาในระดับประถมศึกษา “การพัฒนาเด็กปฐมวัย” หมายถึง การดูแล การพัฒนา และการจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย “ผู้ดูแลเด็กปฐมวัย” หมายถึง บิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ซึ่งเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย “สถานพัฒนาเด็กปฐมวัย” หมายถึง ศูนย์เด็กเล็ก ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก ศูนย์บริการช่วยเหลือระยะแรกเริ่มของเด็กพิการซึ่งมีความต้องการพิเศษ สถานรับเลี้ยงเด็ก สถานสงเคราะห์ หรือสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยที่เรียกชื่ออย่างอื่น รวมทั้ง โรงเรียน ศูนย์การเรียนรู้ หน่วยงานการศึกษาหรือหน่วยงานอื่นของรัฐหรือเอกชน และสถาบันศาสนา การพัฒนาเด็กปฐมวัย การจัดการเรียนรู้ของสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยต้องเป็นไปเพื่อเตรียมความพร้อมของเด็กปฐมวัย แต่ต้องไม่เป็นการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการสอบแข่งขันระหว่างเด็กปฐมวัย การจัดการเรียนการสอนเพื่อดูแลและพัฒนาเด็กปฐมวัยตามหลักการและปรัชญาของการพัฒนาเด็กปฐมวัย หน่วยงานที่ทำหน้าที่พัฒนาผู้ดูแลเด็กปฐมวัยจัดการเรียนการสอน สถานพัฒนาเด็กปฐมวัยที่มีหน้าที่จัดการศึกษาให้แก่เด็กปฐมวัยต้องจัดให้มีการอบรมเลี้ยงดูเพิ่มพูนประสบการณ์ ส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้และจัดการศึกษาแก่เด็กปฐมวัยอย่างทั่วถึงรวมทั้งจัดให้มีการส่งเสริมพัฒนาการของเด็กปฐมวัยที่เหมาะสมในช่วงรอยต่อตั้งแต่ก่อนระดับอนุบาลจนถึงระดับประถมศึกษาอย่างต่อเนื่อง (พระราชบัญญัติการศึกษาเด็กปฐมวัย, 2562, น. 5-6)

การพัฒนาความเก่งนั้นควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นผู้วางแผนพัฒนาตนเอง เริ่มจากการรู้จักตนเอง รู้จุดเด่น จุดด้อย ค้นหาวิธีการพัฒนาความเก่งให้แก่ตนเองที่จะนำไปสู่การปฏิบัติอย่างมีความสุข เกิดการเรียนรู้อย่างมีความหมาย ภายใต้การดูแล กระตุ้นให้คำแนะนำ การอำนวยความสะดวกของครู พ่อแม่ ผู้ปกครอง รวมถึงผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง จะเห็นได้ว่าความเก่งพัฒนาได้ถ้ารู้วิธีและ

ทำอย่างถูกวิธี (กระทรวงศึกษาธิการ, 2543, น.61-64) การศึกษาปฐมวัยเป็นพื้นฐานของการศึกษาระดับอื่นและเป็นปัจจัยในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เนื่องจากเด็กปฐมวัยมีอายุระหว่างแรกเกิด – 6 ปี เป็นช่วงอายุที่สามารถพัฒนาความพร้อมทั้งทางร่างกาย อารมณ์จิตใจ สังคม และสติปัญญาได้อย่างเต็มที่ แต่หากไม่ได้รับการส่งเสริมให้พัฒนาในช่วงนี้อาจมีผลทำให้พัฒนาการด้านต่าง ๆ เป็นไปอย่างช้า ๆ ซึ่งอาจจะส่งผลกระทบต่อการศึกษาเจริญเติบโตในอนาคต การจัดการศึกษาระดับปฐมวัยมีลักษณะพิเศษที่มีความแตกต่างไปจากอื่นเพราะเด็กวัยนี้เป็นวัยที่สำคัญในการวางรากฐานของบุคลิกภาพและการพัฒนาทางสมอง การที่เด็กปฐมวัยจะเจริญเติบโตอย่างมีคุณภาพและมีลักษณะอันพึงประสงค์สอดคล้องกับความต้องการของสังคม การได้รับการพัฒนาที่เหมาะสมในด้านการอบรมเลี้ยงดูรวมไปถึงการให้การเรียนรู้ต่อเนื่องตลอดชีวิต (เขาวพา เฉชะคุปต์, 2542, น.14)

การจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับการทำงานของสมองของเด็กเป็นสมองที่สร้างสรรค์และมีการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นสัมพันธ์กับอารมณ์ สมองเป็นอวัยวะที่สำคัญมากที่สุด และมีการพัฒนาตั้งแตอยู่ในครรภ์มารดา สำหรับในช่วงแรกเกิดถึงอายุ 3 ปี จะเป็นช่วงที่เซลล์สมองเจริญเติบโตและขยายเครือข่ายใยสมองอย่างรวดเร็ว โดยปัจจัยในการพัฒนาของสมอง ประกอบด้วย พันธุกรรม โภชนาการ และสิ่งแวดล้อมสมองจะมีพัฒนาการที่สำคัญในการควบคุมและมีผลต่อการเรียนรู้ ความคิด จินตนาการ ความฉลาด และพัฒนาการทุกด้าน การพัฒนาของสมองทำให้เด็กปฐมวัยสามารถเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว การเชื่อมโยงต่อกันของเซลล์สมองที่เป็นเครือข่ายซับซ้อนและหนาแน่นจะเกิดขึ้นก่อนอายุ 5 ปี จุดเชื่อมต่อเหล่านี้ได้รับการกระตุ้นมากขึ้นเท่าใด ยิ่งทำให้สมองมีความสามารถในการเรียนรู้อย่างรวดเร็วและจดจำได้มากขึ้น หากไม่ได้รับการกระตุ้นจากประสบการณ์ที่เด็กได้รับอย่างหลากหลายจะไม่เกิดการเชื่อมต่อแต่การกระตุ้นจุดเชื่อมต่อเกิดจากการที่เด็กได้รับประสบการณ์ตรงจากการลงมือทำ ปฏิบัติด้วยตนเองผ่านการใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้าเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับชีวิตประจำวัน เป็นการเรียนรู้จากของจริงไปหาสัญลักษณ์ จากง่ายไปหายาก จากรูปธรรมไปสู่นามธรรม คำนึงถึงความสามารถตามวัยและพัฒนาการ นอกจากสมองเป็นอวัยวะสำคัญสำหรับการเรียนรู้ด้านภาษาและการสื่อสาร เรียนรู้ธรรมชาติ ชีวิตประจำวัน และสถานการณ์รอบตัว สมองเด็กที่สามารถเรียนรู้ภาษาได้ดีต้องอยู่ในสิ่งแวดล้อมของภาษาที่เรียนรู้ที่เหมาะสมจึงจะเรียนรู้ได้ดี (คู่มือหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย, 2560)

เด็กปฐมวัยจะเรียนรู้เรื่องที่ย้ายไปสู่เรื่องที่ซับซ้อนมากขึ้นตามความสามารถของวัยจึงจำเป็นต้องคำนึงถึงประสบการณ์สำคัญ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยั้งที่จะเกิดขึ้นในตัวเด็ก เพื่อพัฒนาเด็กทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา ประสบการณ์สำคัญจะเกี่ยวกับการจัดสภาพแวดล้อมทุกด้านที่กระตุ้นให้เด็กเกิด การเรียนรู้ มีความสามารถในการสร้างความสัมพันธ์กับ

สิ่งต่าง ๆ รอบตัว และการใช้ภาษาสื่อสาร การฝึกทักษะต่าง ๆ ผ่านการปฏิบัติ การทดลอง การสำรวจ การลองผิดลองถูก การลงมือกระทำจริง การปฏิสัมพันธ์กับวัตถุสิ่งของ บุคคลและธรรมชาติรอบตัว เด็ก ซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานที่จำเป็นต่อการเรียนรู้และสามารถพัฒนาต่อเนื่องไปสู่ระดับที่สูงขึ้น โดยจัดประสบการณ์สำคัญแบบองค์รวมที่ยึดเด็กเป็นศูนย์กลางหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย (หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย, 2546, น. 3 – 17) แนวความคิดของการพัฒนาด้านสติปัญญาจากง่ายไปหายาก สามารถพัฒนาได้จากการสังเกตและการจำแนก การเปรียบเทียบรู้ตามหลักการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานว่า เป็นการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญโดยใช้กระบวนการเรียนพัฒนาการกระบวนการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ประเมินแก้ปัญหา การตัดสินใจและการวางแผนนำไปสู่การลงมือทำจริงตามหลักการของสมองการเรียนรู้ อารมณ์เป็นส่วนสำคัญในการเรียนรู้ทุกขั้นทุกตอนการเรียนรู้ต้องใช้ทุกส่วนทั้งการคิด ความรู้สึก และการปฏิบัติจริงไปพร้อม ๆ กัน จึงเป็นการเรียนรู้ที่ดีที่สุด (เพชฌัญญู กิจระการ, 2544, น. 44 – 46)

การจัดการศึกษามีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาคนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุขไม่ไขว่หน้าทีของคนใดคนหนึ่งแต่เป็นหน้าที่ของทุกคน ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องจะต้องร่วมมือกัน ให้ความสำคัญกับการสร้างเชาวน์ปัญญา (intelligence Quotient หรือ IQ) เป็นอย่างมาก ผู้ปกครองมีความคาดหวังว่าเด็กที่มีเชาวน์ปัญญาสูงมากเท่าไรจะสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างสมบูรณ์ จึงพยายามให้บุตรหลานไฝหาความรู้ทางวิชาการมากขึ้น ส่วนผู้ที่มีเชาวน์ปัญญาต่ำจะประสบผลสำเร็จในชีวิตที่แตกต่างจากผู้ที่มีเชาวน์ปัญญาสูง (โสภณ วัฒนเมธวี, 2545.) ได้นักจิตวิทยาและนักการศึกษาศึกษาพฤติกรรมของมนุษย์ ต้องศึกษาไปเรื่อยๆ โดยไม่มีที่สิ้นสุด มนุษย์มีความสามารถทางสมองในระดับสูงที่สลับซับซ้อนเห็นได้ชัดเจนจากผลงานที่มีความหลากหลายสร้างสรรค์ การ์ดเนอร์กล่าวว่าความฉลาดหรือเชาวน์ปัญญาน่าจะเกี่ยวสัมพันธ์กับความสามารถในการแก้ปัญหา การออกแบบผลผลิตที่ทันสมัย จากสถานการณ์ธรรมชาติ (อารี สันหลวี, 2543, น.2)

จากความเป็นมาและเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัย ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาการเรียนรู้ของมนุษย์ตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 6 ปีบริบูรณ์ ฉะนั้นการมีเชาวน์ปัญญาที่ดีจะมีความสามารถในการทำความเข้าใจสิ่งต่างๆ และสามารถแก้ปัญหาในสถานการณ์จริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งศักยภาพในการเรียนรู้จากประสบการณ์ที่ได้รับมาและถ่ายทอดออกไปอย่างเป็นระบบความสามารถทางเชาวน์ปัญญาความสามารถที่เกี่ยวข้องสอดคล้องกันคือความสามารถในเรื่องความคิด สัญลักษณ์ การคิดรวบยอด ความสามารถในการแก้ปัญหา ความสามารถในการใช้ภาษา ทักษะทางคณิตศาสตร์ ด้านมิติสัมพันธ์จะทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้จากกิจกรรมที่ครู ได้จัดเตรียมกิจกรรมที่สอดคล้อง ส่งเสริมพัฒนาการแบบองค์รวมครบทั้ง 4 ด้านอย่างต่อเนื่องและเป็นการเตรียมความ

พร้อมให้เขาเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในอนาคต จากการได้รับการส่งเสริมทักษะกระบวนการพัฒนาที่มีประสิทธิภาพ

1.2 คำถามในการวิจัย

1. ครูปฐมวัยโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร มีการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาด้านเชาวน์ปัญญาเด็กระดับปฐมวัยในระดับใด
2. ครูปฐมวัยโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ที่มีระดับการศึกษา ประสบการณ์ และตำแหน่งต่างกัน มีการบริหารจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาเด็กระดับปฐมวัย แตกต่างกันหรือไม่
3. ครูปฐมวัยโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร มีปัญหาและข้อเสนอแนะแนวทางในการบริหารจัดการเรียนรู้อย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาด้านเชาวน์ปัญญาของครูปฐมวัยโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเปรียบเทียบการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาด้านเชาวน์ปัญญา จำแนกตามระดับการศึกษา ประสบการณ์ และตำแหน่ง ของครูปฐมวัยโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาปัญหาและข้อเสนอแนะแนวทางในการบริหารจัดการการเรียนรู้ที่ส่งเสริมทักษะด้านเชาวน์ปัญญาของครูปฐมวัยโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

1.4 สมมติฐานของการวิจัย

ครูปฐมวัยโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ที่มีระดับการศึกษา ประสบการณ์ และตำแหน่งต่างกันมีการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาด้านเชาวน์ปัญญาเด็กปฐมวัยแตกต่างกัน

1.5 กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยโดยใช้แนวทางการศึกษาด้านการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาของครูปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ใน

กรุงเทพมหานคร โดยศึกษางานวิจัยและแนวคิดทฤษฎี Edward Demming รวมถึง พัฒนาการด้านสถิติปัญหาของเพียเจท์ หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พ.ศ. 2560 ผลงานการวิจัยของอุทุมพร จามรมาน (2532) ซึ่งผู้วิจัยได้นำมาเป็นกรอบแนวคิดการวิจัยในครั้งนี้

ตัวแปรต้น

ตัวแปรตาม

ข้อมูลภูมิสังคม	การบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัย
<ol style="list-style-type: none"> 1. ระดับการศึกษา <ul style="list-style-type: none"> - ปริญญาตรี - สูงกว่าปริญญาตรี 2. ประสบการณ์ <ul style="list-style-type: none"> - น้อยกว่า 5 ปี - 5 – 10 ปี - มากกว่า 10 ปี 3. ตำแหน่ง <ul style="list-style-type: none"> - หัวหน้าฝ่ายระดับปฐมวัย - ครูผู้สอนระดับปฐมวัย 	<ol style="list-style-type: none"> 1. การจัดทำแผนการเรียนรู้ 2. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 3. การจัดสื่อและนวัตกรรมประกอบกิจกรรม 4. การวัดและการประเมินผลการจัดกิจกรรม 5. การนำผลการวัดไปปรับกิจกรรม 6. การนำผลการจัดกิจกรรมไปปรับปรุง

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

1.6 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบขอบเขตในการวิจัย ดังนี้

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวทางการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญา ดังนี้

1. การจัดทำแผนการเรียนรู้
2. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้
3. การจัดสื่อและนวัตกรรมประกอบการจัดกิจกรรม
4. การวัดและการประเมินผลการจัดกิจกรรม
5. การนำผลการวัดไปปรับกิจกรรม
6. การนำผลการจัดกิจกรรมไปปรับปรุง

2. ขอบเขตด้านประชากรและตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ หัวหน้าฝ่ายระดับปฐมวัย จำนวน 2,350 คน และครูผู้สอนระดับปฐมวัย จำนวน 4,727 คน รวมจำนวน 7,077 คน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ที่ปฏิบัติงานในโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ได้จากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากการกำหนดขนาดตัวอย่างของ เครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบค่าที และค่าเอฟ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

โรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร (โรงเรียนเอกชนในระบบประเภทสามัญศึกษา ที่มีการจัดการเรียนการสอนตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลถึงประถมศึกษาปีที่ 6) จำนวน 480 โรงเรียน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ โรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร (โรงเรียนเอกชนในระบบประเภทสามัญศึกษา ที่มีการจัดการเรียนการสอนตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลถึงประถมศึกษาปีที่ 6) ที่ได้มาโดยการกำหนดตัวอย่างของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan) (ศิริชัย กาญจนวาที และคณะ, 2551.) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และใช้การสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ซึ่งได้กลุ่มตัวอย่างเป็นโรงเรียนทั้งหมดจำนวน 214 โรงเรียน

โดยมีผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญ (Key informants) ได้แก่ หัวหน้าฝ่ายระดับปฐมวัย และครูผู้สอนระดับปฐมวัย รวมจำนวน 428 คน

3. ขอบเขตด้านเวลา ผู้วิจัยทำการวิจัย เก็บรวบรวมข้อมูลจากตัวอย่างหัวหน้าฝ่ายระดับปฐมวัย และครูผู้สอนในระดับปฐมวัย ด้านการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563

4. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ ข้อมูลภูมิสังคม

1. ระดับการศึกษา

1.1 ปริญญาตรี

1.2 สูงกว่าปริญญาตรี

2. ประสบการณ์

2.1 น้อยกว่า 5 ปี

2.2 5 – 10 ปี

2.3 มากกว่า 10 ปี

3. ตำแหน่ง

3.1 หัวหน้าฝ่ายระดับปฐมวัย

3.2 ครูผู้สอนระดับปฐมวัย

ตัวแปรตาม คือ การบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย

1. การจัดทำแผนการเรียนรู้

2. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

3. การจัดสื่อและนวัตกรรมการประกอบการจัดกิจกรรม

4. การวัดและการประเมินผลการจัดกิจกรรม

5. การนำผลการวัดไปปรับกิจกรรม

6. การนำผลการจัดกิจกรรมไปปรับปรุง

1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ

การบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัย หมายถึง ครูปฐมวัย มีการดำเนินการในการส่งเสริมการเรียนรู้ให้เด็กสามารถทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้อย่างมีจุดมุ่งหมาย สามารถคิดอย่างมีเหตุผล เรียนรู้จากการสังเกต การจำแนก ความเหมือน ความแตกต่าง ความเข้าใจ

ความหมายของสิ่งที่เรียนรู้ การมีมนุษย์สัมพันธ์ที่ดีกับบุคคลทั่วไป ปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมและสังคมอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งแบ่งได้เป็น 6 ด้าน ดังนี้

การจัดทำแผนการเรียนรู้ หมายถึง ครูปฐมวัยมีการวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เขียนเป็นลายลักษณ์อักษรไว้ล่วงหน้าอย่างละเอียด โดยกำหนดมาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์สาระการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ ประสบการณ์สำคัญ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ และวิธีการวัดผลประเมินผลที่ชัดเจน เป็นการเตรียมความพร้อมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การเตรียมการสอนอย่างมีระบบ เป็นขั้นตอน และเป็นเครื่องมือช่วยให้ครูได้พัฒนาตนเองในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไปสู่จุดประสงค์การเรียนรู้ และจุดหมายของหลักสูตรอย่างมีประสิทธิภาพ

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง ครูปฐมวัยมีการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมทักษะด้านเชาวน์ปัญญาโดยจัดสภาพแวดล้อมทั้งในและนอกห้องเรียนที่ส่งเสริมทักษะความสามารถของเด็กแต่ละคน โดยเน้นทักษะกระบวนการคิด กระบวนการแสวงหาความรู้ กระบวนการแก้ปัญหาส่วนตัวและส่วนรวม กระบวนการทักษะชีวิต การแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามขั้นตอนเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทั้ง 4 ด้าน อย่างต่อเนื่อง

การจัดสื่อและนวัตกรรมประกอบการจัดกิจกรรม หมายถึง ครูปฐมวัยมีการนำสื่อมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ สื่อที่นำมาใช้ มีสื่อสิ่งพิมพ์ สื่อบุคคล สื่อวัสดุ สื่ออุปกรณ์ สื่อบริบท และสื่อกิจกรรม รวมถึงการออกแบบโดยใช้สื่อเทคโนโลยี สื่อวีดิทัศน์ การหยิบยกเหตุการณ์ข่าว หนังสือ มาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับบริบทโรงเรียน ครูผู้สอนประยุกต์ใช้สื่อเป็นเครื่องมือที่หลากหลายทันเหตุการณ์มาเชื่อมโยงความรู้ เนื้อหาไปยังผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจสิ่งที่ถ่ายทอดซึ่งกันและกัน และผู้เรียนสามารถที่จะเกิดทักษะกระบวนการเรียนรู้ของตนเอง

การวัดและประเมินผลการจัดกิจกรรม หมายถึง ครูปฐมวัยมีกระบวนการที่ทำอย่างเป็นระบบระเบียบแบบแผนมีการวัดประเมินที่หลากหลาย ประเมินตามสิ่งที่ผู้เรียน ได้เรียนจากกิจกรรมที่จัดขึ้นตรงกับที่กำหนดไว้ในแต่ละกิจกรรมและมีรูปแบบการวัดประเมินหลากหลายน่าเชื่อถือตรงตามสภาพจริง เพื่อนำผลที่ได้จากการวัดมาเป็นข้อมูลในการประเมินผลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การนำผลการวัดไปปรับกิจกรรม หมายถึง ครูปฐมวัยนำผลจากการวัดด้วยแบบทดสอบวินิจฉัยการเรียน การประเมินผล มาช่วยให้เห็นว่าผู้เรียนมีจุดบกพร่องเรื่องใด ครูต้องทบทวนว่าเกิดจากสิ่งใดและหาวิธีการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสม เพื่อตรวจสอบและปรับปรุง ปรับเปลี่ยนสิ่งต่าง ๆ ที่มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม เช่น ปรับเปลี่ยนสื่อการสอน ปรับเปลี่ยนการวัดผลให้เหมาะสมกับเด็กหรือการนำนวัตกรรมจัดการเรียนรู้มาใช้ เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

การนำผลการจัดกิจกรรมไปปรับปรุง หมายถึง ครูปฐมวัยมีการนำผลการจัดกิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะ กิจกรรมสร้างสรรค์ กิจกรรมเสรี กิจกรรมเสริมประสบการณ์ กิจกรรมกลางแจ้ง และเกมการศึกษาที่ดำเนินการจัดกิจกรรมให้กับเด็กมาพิจารณาปรับปรุง นำผลการจัดกิจกรรมไปดำเนินการใหม่ให้ตรงตามวัตถุประสงค์ เป้าหมาย มีการนำผลการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ไปทบทวนรับฟังความคิดเห็นต่าง ๆ เพิ่มเติมเพื่อหาข้อบกพร่องและนำมาปรับปรุงแก้ไขเพื่อรายงานผลการดำเนินการให้ผู้บริหารทราบอย่างเป็นระบบ

ข้อมูลภูมิสังคม หมายถึง ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของแต่ละบุคคลโดยจำแนกในแต่ละด้าน ดังนี้

ระดับการศึกษา หมายถึง วุฒิการศึกษาซึ่งสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี และสูงกว่าการศึกษาระดับปริญญาตรี

ระดับปริญญาตรี หมายถึง ผู้ที่สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี

สูงกว่าปริญญาตรี หมายถึง ผู้ที่สำเร็จการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา ทั้งในระดับประกาศนียบัตรบัณฑิต ปริญญาโท และปริญญาเอก

ประสบการณ์ หมายถึง ระยะเวลาที่หัวหน้าฝ่ายระดับปฐมวัย หรือครูผู้สอนระดับปฐมวัยได้รับการบรรจุแต่งตั้งเป็นครูและบุคลากรทางการศึกษา โดยนับถึงวันตอบแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ ประสบการณ์การสอนน้อยกว่า 5 ปี ประสบการณ์การสอน 5 – 10 ปี และประสบการณ์การสอนมากกว่า 10 ปี

ตำแหน่ง หมายถึง ครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ได้รับการแต่งตั้งหรือได้รับมอบหมายปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรฐานและมาตรฐานวิชาชีพ ซึ่งประกอบด้วย

หัวหน้าฝ่ายระดับปฐมวัย หมายถึง ครูที่ดำรงตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายระดับปฐมวัย ตามคำสั่งแต่งตั้งของโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

ครูผู้สอนระดับปฐมวัย หมายถึง ครูที่ปฏิบัติหน้าที่ด้านจัดการการเรียนรู้และส่งเสริมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาด้านเชาวน์ปัญญาให้แก่เด็กปฐมวัยโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผู้บริหาร สามารถพัฒนาครูผู้สอนในการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาด้านเชาวน์ปัญญาเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

2. ครูปฐมวัยโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร นำปัญหาและแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขไปปรับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย เพื่อส่งเสริมทักษะด้านเชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัยที่มีคุณภาพสูงสุด

3. เด็กปฐมวัยได้รับการส่งเสริมพัฒนาการด้านเชาวน์ปัญญาที่หลากหลายเหมาะสมกับวัยของเด็กแต่ละบุคคล

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาถึง การบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

2.1 แนวคิดและหลักการการบริหารสถานศึกษา

- 2.1.1 ความหมายของการบริหารการศึกษา
- 2.1.2 ความสำคัญของการบริหารจัดการสถานศึกษา
- 2.1.3 หลักการของการบริหารจัดการสถานศึกษา
- 2.1.4 กระบวนการจัดการบริหารสถานศึกษา

2.2 แนวคิด ทฤษฎี หลักการ

- 2.2.1 ความหมายการบริหารจัดการการเรียนรู้
- 2.2.2 หลักการแนวคิดทฤษฎีกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนด้านเยาวชนปัญญา
- 2.2.3 ทฤษฎีด้านเยาวชนปัญญา
- 2.2.4 การจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญา
- 2.2.5 หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย

2.3 บริบทโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร

- 2.3.1 ความเป็นมาของโรงเรียนเอกชน
- 2.3.2 ความหมายของโรงเรียนเอกชน
- 2.3.3 การบริหารงานโรงเรียนเอกชน

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดและหลักการการบริหารสถานศึกษา

- 2.1.1 ความหมายของการบริหารการศึกษา

นักการศึกษาได้ให้ความหมายของการบริหารการศึกษาไว้หลากหลายและมีความสอดคล้องกัน ดังเช่น

เอกชัย กี่สุขพันธ์ (2527, น.3-4) กล่าวถึง ปรัชญาทางการบริหารการศึกษา คือ การมุ่งพัฒนาคน (Human Development) เพื่อส่งเสริมให้คนมีความเจริญงอกงามในทุก ๆ ด้าน คือ ด้านร่างกาย ด้านสติปัญญา ด้านอารมณ์ ด้านสังคม ผลกำไรและผลประโยชน์จากการบริหารการศึกษา จึงได้มาจากการดำเนินงาน การบริหารการศึกษาจึงมีความแตกต่างจากการบริหารอื่น ๆ ดังนี้

1. ปรัชญาการศึกษา มุ่งพัฒนาคน
2. นโยบาย การให้ความสำคัญเสมอภาค การให้การศึกษาแก่ประชาชน
3. กระบวนการ ได้แก่ การถ่ายทอดทัศนคติ คุณธรรม
4. บุคลากร มีคุณลักษณะพิเศษกว่าบุคลากรบางอาชีพ
5. ผลผลิต คนที่มีคุณภาพ

กิติมา ปรีดีดิถ (2532, น. 4) กล่าวว่า การบริหารการศึกษา หมายถึง ความพยายามที่จะจัดดำเนินงานเกี่ยวกับเรื่องของการจัดการศึกษา ในบริบทของโรงเรียน หลักสูตร ครู นักเรียน รวมถึงวัสดุอุปกรณ์ และอาคารสถานที่ให้ดำเนินงานทุกอย่างเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้มีผลผลิต คือ ผู้เรียนที่มีคุณภาพในที่สุด

นิพนธ์ กิनावงศ์ (2542, น. 36) กล่าวว่า การบริหารการศึกษา หมายถึง การดำเนินการต่าง ๆ ของผู้บริหารโดยการควบคุมระบบ การจัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่บุคคลหลากหลายร่วมกัน ดำเนินการทั้งครู ผู้ปกครอง นักเรียน ประชาชนทั่วไป รวมถึงการนำทรัพยากรมาใช้บริหารให้เกิดประโยชน์สูงสุด เพื่อพัฒนาคุณภาพของพลเมืองให้เป็นบุคคลที่มีคุณลักษณะที่ดีตรงตามความต้องการของสังคม โดยใช้กระบวนการต่าง ๆ และเทคนิควิธีการที่หลากหลายมามีส่วนร่วมในการบริหาร

ศจี อนันต์นพคุณ (2542, น. 3) กล่าวว่า การบริหารการศึกษา หมายถึง กิจกรรมต่าง ๆ ที่บุคคลร่วมกันตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปนำทั้งศาสตร์และศิลป์มาใช้ในการทำงานร่วมกัน เพื่อความสำเร็จในเป้าหมาย ขององค์กรที่กำหนดไว้ โดยอาศัยกระบวนการต่าง ๆ ในการบริหารอย่างเหมาะสมและนำกระบวนการบริหารมาใช้อย่างมีระบบแบบแผน

ชน วัช วุฒิเมธารักษ์ (2550, น.9) กล่าวว่า การบริหารสถานศึกษา หมายถึง กระบวนการจัดการศึกษาที่มีการวางแผน มีเป้าหมายในการดำเนินด้านการจัดการศึกษาให้บรรลุผลสำเร็จ จะต้องใช้ศาสตร์และศิลป์ในการบริหารจัดการต้องอาศัยความร่วมมือจากหลายฝ่าย

รวมถึงการใช้เทคนิควิธีการบริหารรูปแบบต่าง ๆ เพื่อให้เกิดบรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้ของสถานศึกษา

อดุลย์ ผิวผัน (2555, น.12) กล่าวว่า การบริหารการศึกษา หมายถึง กิจกรรมกลุ่มที่สำคัญของสังคมในทุก ๆ ด้าน ซึ่งแตกต่างจากกิจกรรมอื่น เพื่อพัฒนามนุษย์ ซึ่งเป็นสมาชิกของสังคม ให้เจริญงอกงามตั้งแต่ บุคลิกภาพ ความรู้ ความสามารถ พฤติกรรม และคุณธรรม เพื่อให้มีค่านิยมตรงกับความต้องการของสังคม ด้วยกระบวนการต่าง ๆ ที่เป็นระบบ แบบแผนอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต

ประยงค์ เนาวบุตร (2555, น.21-23) กล่าวว่า การจัดระบบและการบริหารสถานศึกษาไม่ว่าจะเป็นระบบใหม่หรือระบบย่อยในสถานศึกษา อยู่ในระดับใดระดับหนึ่งก็ตาม ก่อนตัดสินใจออกแบบระบบควรคำนึงถึงองค์ประกอบดังนี้

1. รูปแบบขององค์กร ซึ่งเป็นสถานศึกษาขั้นพื้นฐานของไทยส่วนใหญ่เป็นองค์กรรูปแบบนัย (formal organization)

2. หน้าที่ของสถานศึกษา คือ ให้บริการทางการศึกษาแก่สังคมในฐานะที่เป็นหน่วยงานทางสังคมหน่วยหนึ่ง การบริการทางการศึกษาที่สถานศึกษาต้องจัดให้แก่สังคม การให้การศึกษาด้านวิชาการ การฝึกอบรมทางด้านคุณธรรม จริยธรรม รวมทั้งวัฒนธรรมชุมชนและการฝึกอาชีพ

3. บุคลากรในสถานศึกษา ประกอบด้วยบุคลากรหลัก 2 กลุ่ม คือ ผู้รับบริการหรือนักเรียนและบุคลากรในสถานศึกษาซึ่งแบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มบุคลากรที่มีอาชีพทางการศึกษาโดยตรง (professional) ได้แก่ ผู้บริหารและครูผู้สอน กลุ่มบุคลากรที่ไม่มีอาชีพทางการศึกษาโดยตรง (non – professional) ได้แก่ เจ้าหน้าที่ธุรการ เจ้าหน้าที่เทคนิค บุคลากรทางการศึกษานักการภารโรง และเจ้าหน้าที่อื่น ๆ

4. โครงสร้างการบริหาร และสายบังคับบัญชา หรือกรณีเรียกว่า “ระบบบริหาร” ซึ่งสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน นิยมใช้ระบบการบริหารราชการแบบ (bureaucracy)

จากความหมายของการบริหารการศึกษา สรุปได้ว่า การบริหารการศึกษาคือการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ที่หลากหลายอย่างเป็นระบบใหม่และระบบย่อยในสถานศึกษาซึ่งมีการจัดกระบวนการ มีระบบแบบแผน โดยนำทั้งศาสตร์และศิลป์มาใช้ในการดำเนินการ โดยมีบุคคลหลายฝ่ายเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการ และมีจุดประสงค์เป้าหมายและดำเนินการไปในทิศทางเดียวกัน เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพสูงสุดในทุกด้าน และส่งผลให้ผู้เรียนเป็นพลเมืองที่ดีมีคุณภาพ มีคุณลักษณะที่ตรงตามความต้องการของสังคม

2.1.2 ความสำคัญของการบริหารจัดการสถานศึกษา

นักวิชาการได้กล่าวถึงความสำคัญของการบริหารจัดการสถานศึกษาดังนี้

ชาญชัย อาจินสมาจาร (2545) กล่าวถึง ความสำคัญของการบริหารการศึกษาว่าเป็นการประกันว่าโรงเรียนได้ดำเนินไปในทิศทางที่ถูกต้อง ผู้บริหารจะต้องสามารถใช้ทรัพยากรหรือปัจจัยทางการบริหาร (Administrative Resources) ที่สำคัญมีอยู่ 4 ประการ คือ คน เงิน วัสดุ และวิธีการปฏิบัติงาน ไม่ว่าจะเป็นอย่างใด

ธีระ รุญเจริญ (2546) กล่าวถึง ความสำคัญในการบริหารการศึกษา ในแง่ของกระบวนการการทำงานว่า จำเป็นต้องอาศัยการบริหารจัดการที่สอดคล้องกันระหว่างหน่วยงาน ทั้งระดับกระทรวง ระดับเขตพื้นที่การศึกษา และระดับสถานศึกษาในแต่ละระดับต่างก็มีบทบาทอำนาจหน้าที่ต่างกัน ระดับกระทรวงจะกำหนดนโยบาย มาตรฐานการจัดการศึกษาและการสนับสนุนทรัพยากรแก่หน่วยปฏิบัติ ระดับเขตพื้นที่การศึกษามีอำนาจหน้าที่ในการประสานงานทุกระดับ ส่งเสริมสนับสนุนด้านต่าง ๆ แก่สถานศึกษา และระดับสถานศึกษาเป็นหน่วยจัดการศึกษาอย่างแท้จริง

ปรัชญา เวสารัชช์ (2554, น.3) กล่าวว่า ความสำคัญของการบริหารการศึกษา เป็นการบริหารจัดการที่มีระบบและดำเนินการอย่างต่อเนื่อง มีบุคคล และหน่วยงานที่รับผิดชอบเข้ามาร่วมดำเนินการที่มีรูปแบบ ขั้นตอน กติกา และวิธีการดำเนินการมีทรัพยากรสนับสนุน และมีกระบวนการประเมินผลการศึกษาเที่ยงตรงและเชื่อถือได้

บุญรัตน์ โททอง (มปป, น.2) กล่าวว่า ความสำคัญของการบริหารการศึกษาเป็นสังคมหนึ่งซึ่งประกอบไปด้วย บุคคลหลาย ๆ บุคคล ทำกิจกรรมปฏิบัติงานในระบบกลุ่มบุคคล และร่วมมือร่วมใจกันทำงาน เพื่อให้เกิดการทำงานที่บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้เมื่อการบริหารต้องเกี่ยวข้องกับมนุษย์ การรวบรวม กากับเกี่ยวกับทรัพยากรมนุษย์ในหน่วยงานหรือสถานศึกษา ปัจจัยด้านอื่น ๆ จำเป็นต่อการทำงานจำเป็นต้องเกิดขึ้น เรื่องของการบริหารจึงนับเป็นสิ่งสำคัญเพราะกระบวนการบริหารหรือการจัดการ มีบทบาท ที่สำคัญต่อการทำงานของมนุษย์ให้การทำงานมีประสิทธิภาพและได้ผลมากที่สุด

ความสำคัญของการบริหารจัดการสถานศึกษา สรุปได้ว่า การบริหารจัดการสถานศึกษาเป็นการบริหารจัดการที่มีระบบและดำเนินการอย่างต่อเนื่อง โดยดำเนินการบริหารจัดการจากผู้บริหารสถานศึกษาดำเนินการบริหารโดยใช้ปัจจัยทางการบริหาร 4 ประการ คือ คน เงิน วัสดุ และวิธีการปฏิบัติงาน ซึ่งได้รับความร่วมมือจากบุคคลหลาย ๆ บุคคล และหน่วยงานที่รับผิดชอบที่ส่งเสริมสนับสนุนด้านต่าง ๆ แก่สถานศึกษา เพื่อให้เกิดการทำงานที่บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้

2.1.3 หลักการของการบริหารจัดการสถานศึกษา

นักการศึกษาได้กล่าวถึงความหมายของการบริหารจัดการสถานศึกษา ดังนี้

เยาเวพา เดชะคุปต์ (2542, น.59-61) การบริหารการศึกษาปฐมวัยขึ้นอยู่กับสิ่งที่ผู้บริหารคิดว่าจะบริหารงาน โดยหลักการใดจึงจะประสบความสำเร็จสูงสุด และบังเกิดทั้งประสิทธิภาพและประสิทธิผลแก่หน่วยงานโดยการบริหาร ซึ่งการบริหารการศึกษาปฐมวัยให้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์และเกิดประสิทธิภาพเพียงโดยอ้อมขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 4 ประการ

1. แนวความเชื่อของการบริหารสถานศึกษา

การบริหารการศึกษามีแนวความคิดเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 ยึดวิธีบริหารเชิงวิทยาศาสตร์ ให้ความสำคัญงานเป็นสำคัญ โดยยึดถือว่าการบริหารเป็นการจัดระบบระเบียบวิธีการทำงาน วางแผนงานให้คนปฏิบัติงาน ถ้าคนได้ปฏิบัติตามขั้นตอนที่วางไว้ งานจะดีมีประสิทธิภาพ กลุ่มที่ 2 ยึดวิธีการบริหารเชิงพฤติกรรมศาสตร์ให้ความสำคัญต่อคนเป็นคนสำคัญ โดยถือว่าปัจจัยสำคัญของการบริการคือ ปัจจัยมนุษย์ ถ้าสามารถพัฒนาคนที่ปฏิบัติงานให้สามารถทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มได้อย่างมีประสิทธิภาพผลสำเร็จของงานจะเกิดขึ้น การบริหารเชิงพฤติกรรมศาสตร์นี้ เป็นการบริหารงานโดยยึดหลักมนุษยสัมพันธ์เป็นหลัก

2. ลักษณะของการบริหารงานในโรงเรียน

การบริหารงานในโรงเรียนเป็นการบริหารการศึกษาซึ่งมีลักษณะเป็นการบริหารงานในรูปของคณะกรรมการบริหารโรงเรียน เป็นลักษณะเฉพาะของคณะกรรมการการบริหารการศึกษา ทั้งนี้เมื่อมีปัญหาที่นำเข้ามาปรึกษาหารือกันในคณะกรรมการบริหาร ทำให้เกิดความรอบคอบและเป็นการบริหารที่เป็นประชาธิปไตยเพราะเปิดโอกาสให้ผู้อยู่ในโรงเรียนมีส่วนร่วมในการบริหารงาน คณะกรรมการบริหารงานโรงเรียนจะประกอบด้วยคณะครูในโรงเรียนจากสายงานต่าง ๆ โดยมีครูใหญ่เป็นประธาน

3. ปัจจัยในการบริหาร

การบริหารงานจะมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุด จะต้องมียุทธศาสตร์ในการบริหารที่เรียกว่า 4M ได้แก่

M1. กำลังคน (Man Power) การทำงานจะสำเร็จได้ต้องมีคนดี มีความรู้ความสามารถ มีทักษะในการทำงาน มีความสนใจและตั้งใจทำงาน งานจึงจะประสบผลสำเร็จ

M2. เงิน (Money) เงินเป็นปัจจัยสำคัญ การทำงานใดหากขาดเงิน งบประมาณในการทำงานแล้วย่อมไม่สำเร็จผล

M3. วัสดุ (Materials) วัสดุอุปกรณ์ เครื่องอำนวยความสะดวกในการทำงานก็เป็นปัจจัยที่สำคัญที่จะทำให้งานต่าง ๆ เป็นไปด้วยความราบรื่น

M4. ระบบงาน (Management) ระบบงานได้แก่ โครงสร้างในการบริหารงาน การแบ่งส่วนงานการประสานงาน เป็นระบบการจัดการหรือระบบการบริหารงานจะต้องมีระเบียบ มีการประสานงานกันอย่างดี

4. หลักการบริหารงาน

การบริหารงานในศูนย์เด็กจะต้องยึดถือหลักที่ว่าบริหารงานเพื่อเป็นประโยชน์แก่นักเรียน ครู และบุคลากรต่าง ๆ ในโรงเรียน การบริหารงานโรงเรียนจะต้องยึดหลักการบริหารงานด้วยวิธีการประชาธิปไตย มุ่งหมายที่จะก่อให้เกิดความร่วมมือจากบุคลากรหลายฝ่ายในโรงเรียนเพื่อดำเนินงานให้การศึกษาแก่เด็กอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้บริหารโรงเรียนจึงต้องรู้จักกระตุ้นให้ผู้ร่วมงานทุกคนได้ใช้ความรู้ความสามารถอย่างเต็มที่ เต็มกำลัง ในการปฏิบัติงานตามแผนงานที่วางไว้ร่วมกันอย่างรอบคอบและมุ่งอบรมนักเรียนให้รู้จักคิดหาเหตุผล ฝึกฝน ความรับผิดชอบ รู้จักทำงานร่วมกับผู้อื่น และพัฒนาบุคลิกภาพตลอดจนมีจรรยาบรรณและวัฒนธรรมอันดีงามสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้ด้วยดี หลักการบริหารงานโรงเรียนมีดังนี้คือ

1. จัดโรงเรียนให้เหมาะสมกับปรัชญา วัตถุประสงค์ และเป้าหมายของการศึกษาคูใหญ่ ต้องจัดประชุมชี้แจงให้คณะครูทุกคนได้เข้าใจปรัชญา วัตถุประสงค์ และเป้าหมายของโรงเรียนให้ชัดเจนเพื่อคณะครูจะได้ยึดถือเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานในโรงเรียนร่วมกัน

2. วางแผนการบริหารให้สอดคล้องกับปรัชญา วัตถุประสงค์ และเป้าหมายของการศึกษาโดยการที่คณะกรรมการโรงเรียนร่วมประชุมวางนโยบายการบริหารงานและให้คณะครูได้ทราบแนวนโยบายเหล่านั้นด้วย

3. การวางแผนงานและโครงการบริหารงานโรงเรียน โดยยึดหลักประชาธิปไตยให้คณะครูได้มีส่วนร่วมในการตกลงในการตัดสินใจเกี่ยวกับโครงการต่าง ๆ มีส่วนร่วมในการดำเนินงานตามโครงการ และโครงการต่าง ๆ ควรปฏิบัติได้ง่ายและสะดวก

4. กำหนดสิทธิและหน้าที่ของบุคคลแต่ละคนให้ชัดเจน การกำหนดหน้าที่ของบุคคลต้องเหมาะสมกับการรับผิดชอบของบุคคลนั้น

5. การดำเนินงานใดก็ตามต้องดำเนินงานด้วยความระมัดระวัง และเหมาะสมกับกิจการนั้น ๆ

6. มีการเตรียมพร้อมสำหรับเหตุการณ์พิเศษซึ่งอาจเกิดขึ้นได้โดยไม่คาดหวังและพร้อม

ที่จะแก้ไข และการบริหารงานที่ดีควรปฏิบัติงานต่าง ๆ ได้คล่องตัว

7. มีการประเมินผลและติดตามโครงการต่าง ๆ ในโรงเรียนอยู่เสมอ เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปตามแผนงานที่วางไว้

8. การบริหารงานที่ดีจะต้องมีการแบ่งสายงานให้รู้หน้าที่และความรับผิดชอบของบุคลากรต่าง ๆ ในโรงเรียน ตลอดจนสายงานและบังคับบัญชา ฉะนั้นทุกโรงเรียนควรมีแผนผังจัดสายงานของโรงเรียนชัดเจน

สมศักดิ์ ลินธุระเวช (2542, น.149 – 150) ได้เสนอหลักการบริหารสถานศึกษาที่จะส่งเสริมให้การศึกษาที่มีคุณภาพ ไว้ดังนี้

1. จะต้องให้ความสำคัญกับผู้เรียน ให้ผู้เรียนรู้ด้วยตนเองและเรียนรู้ตลอดชีวิต เพื่อรับความเป็นสังคมนานาชาติ และความเป็นสังคมยุคข้อมูลข่าวสาร รัฐจะต้องพัฒนาปัจจัยสนับสนุนอันได้แก่ การพัฒนาความเป็นสากล ในส่วนของหลักสูตรจะต้องปลูกฝังเรื่องทักษะในการดำรงชีวิต และทักษะพื้นฐานอย่างเพียงพอในการศึกษาต่อหรือออกไปประกอบอาชีพ

2. จัดการเรียนรู้ที่เน้นการเรียนรู้เป็นศูนย์กลาง ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้และสามารถนำความรู้ในวิชาต่าง ๆ ไปบูรณาการใช้ในการดำเนินชีวิต

3. ผู้บริหารสถานศึกษาต้องมีภาวะผู้นำ มีความรู้ความสามารถในการบริหารจัดการ ระบบคุณภาพมีการควบคุมคุณภาพ มีการทำงานที่เป็นมาตรฐาน มีการทำงานเป็นทีมและให้ทุกคนมีส่วนร่วม สามารถพัฒนาสถานศึกษาให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ มีระบบการสร้างขวัญกำลังใจ จัดทำธรรมเนียมสถานศึกษา ระบบสารสนเทศ การทบทวนคุณภาพของสถานศึกษา เพื่อปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง และมีระบบการรายงานต่อผู้ปกครอง ชุมชนและหน่วยงานเหนือสถานศึกษา

4. จัดกระบวนการบริหารจัดการ โดยสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและหน่วยงาน มีการกระจายอำนาจไปสู่ท้องถิ่นและสถานศึกษา ตลอดจนให้บุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์กรพัฒนาเอกชน หน่วยงานภาครัฐ และภาคเอกชน มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา

5. สถานศึกษาบริหารงานโดยอิสระตามนโยบายกระจายอำนาจโดยความเห็นชอบภายใต้การบริหารงาน ของคณะกรรมการสถานศึกษา ที่มาจากผู้บริหารสถานศึกษา ครูและประชาชนโดยให้มีการกระจายอำนาจไปยังสถานศึกษาให้มากที่สุด

6. สถานศึกษาสามารถตัดสินใจได้ในทุกระดับ สามารถจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ชุมชน และท้องถิ่น สามารถอนุมัติหลักสูตรโดย

คณะกรรมการสถานศึกษา โดยการตัดสินใจของสถานศึกษาเองอยู่บนพื้นฐานว่าเป็นการตัดสินใจที่ดีที่สุด และมีความรับผิดชอบในการตัดสินใจ

สรุปได้ว่าหลักการของการบริหารจัดการสถานศึกษา หมายถึง ผู้บริหารต้องยึดหลักการบริหารที่จะนำไปสู่การจัดการศึกษาที่มีคุณภาพ ประสบความสำเร็จสูงสุด โดยการจัดการด้านระบบต่าง ๆ เช่น การทำความเข้าใจในเรื่องของหลักสูตร การจัดระบบข้อมูล การจัดการเรียนการสอน การจัดกระบวนการบริหารจัดการที่สร้างความเชื่อมั่น และได้รับความสนับสนุนจากผู้ปกครอง ชุมชน หน่วยงานภาครัฐและเอกชนเป็นอย่างดี

2.1.4 กระบวนการจัดการบริหารสถานศึกษา

กระบวนการจัดการบริหารการศึกษานั้น มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้แนวคิดและความเห็นเกี่ยวกับกระบวนการบริหารการศึกษาซึ่งมีความเหมือนและแตกต่างกัน ในที่นี้ขอเสนอนักวิชาการบางท่าน ดังนี้

วิโรจน์ สารรัตนะ (2545, น.3) กล่าวว่า การบริหารเป็นกระบวนการดำเนินงานเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายขององค์กร ซึ่งอาศัยหน้าที่ทางการบริหารที่สำคัญ คือ การวางแผน การจัดองค์กร การนำและการควบคุม

สัมมา ธนินิษฐ์ (2553, น.38) แบ่งกระบวนการบริหารออกเป็น 5 ขั้นตอน คือ การวางแผน การจัดองค์กร การจัดบุคคลเข้าทำงาน การสั่งการหรือการนำ รวมถึงการควบคุมโดยแบ่งรายละเอียดดังนี้

1. การวางแผน (Planning) เป็นกระบวนการที่มีความสำคัญมากที่สุดของกระบวนการบริหารจัดการ การดำเนินกิจการใด ๆ ถ้าไม่มีการดำเนินการวางแผน ไม่ทราบวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนทางการดำเนินงาน และผลที่ตามมาคือการไม่บรรลุถึงประสิทธิภาพในการทำงาน

2. การจัดการองค์กร (Organizing) หลังจากดำเนินการวางแผน และตั้งเป้าหมายและมีการวิเคราะห์ถึงทรัพยากรที่มีอยู่ทั้งหมด จำเป็นต้องจัดทรัพยากรเหล่านี้ให้เข้าเป็นกลุ่ม

3. การจัดบุคคลเข้าทำงาน (Staffing) คือการจัดบุคคลเข้าทำงานซึ่งเป็นกระบวนการเริ่มตั้งแต่การประเมินที่ต้องมีบุคลากรเข้ามาทำงาน การหาแหล่งของผู้สมัครงาน การคัดกรองใบสมัครรวมถึงการเลือกบุคคลที่ดีที่สุดเข้ามาทำงาน

4. การสั่งการหรือการนำ (Directing or leading) การวางแผนที่ดี การที่จัดองค์กร และมีพนักงานที่ดีเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับกระบวนการบริหารจัดการ แต่งานนั้น ๆ จะไม่สามารถประสบความสำเร็จหากปราศจากกระบวนการในการนำหรือการสั่งการ รวมถึงการรักษาให้บุคลากรและทรัพยากรที่มีอยู่มุ่งเน้นที่เป้าหมายขององค์กรดังที่ตั้งไว้

5. การควบคุม (Controlling) กระบวนการควบคุมนั้น มีการควบคุมหลายจุด คือ ทางด้านปริมาณ ได้แก่ การควบคุมด้านการเงิน การทำบัญชี งบประมาณ ทางด้านคุณภาพ ได้แก่ ความพึงพอใจของพนักงาน ประสิทธิภาพการทำงาน กระบวนการนี้จะสามารถมองเห็นปัญหา โอกาสในการแก้ไขเบื้องต้นที่จะหาวิธีการแก้ไขปัญหาหรือจัดทำกิจกรรมได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม และทันเวลา

เจสซี บี ซีเยอร์ส (Jesse B. Sears, 1950) (อ้างถึงใน สุวาทินี สลีอ่อน. 2549, น.16) ให้ความเห็นว่า การบริหารการศึกษาจะต้องดำเนินการไปตามกระบวนการ 5 ขั้นตอน คือ

1. Planning คือ การกำหนดแผนงานและโครงการล่วงหน้า
2. Organizing คือ การจัดองค์การ และการกำหนดตำแหน่งหน้าที่
3. Directing คือ การอำนวยการ สั่งการ และมอบหมายงาน
4. Coordinating คือ การประสานงาน เพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยงาน และตำแหน่งต่าง ๆ ในหน่วยงาน
5. Controlling คือ การควบคุมงาน เป็นการติดตามและประเมินผลการ

ปฏิบัติงาน

สมาคมผู้บริหารการศึกษาของสหรัฐอเมริกา (The American Association of School Administrators: AASA) มีความเห็นว่ากระบวนการบริหารการศึกษา ควรประกอบด้วยกิจกรรม 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. การวางแผน (Planning) หมายถึง การกำหนดแนวทางหรือโครงการที่จะทำไว้เป็นการล่วงหน้า โดยระบุงานที่จะทำ วัตถุประสงค์ วิธีการ ระยะเวลา และผู้รับผิดชอบ เพื่อใช้เป็นแผนปฏิบัติการในการบริหารการศึกษา

2. การจัดสรรทรัพยากร (Allocating) หมายถึง การจัดสรรทรัพยากร ทั้งคน เงิน วัสดุ อุปกรณ์ และอาคารสถานที่ให้เหมาะสมและเพียงพอ ที่จำเป็นต้องใช้ในการปฏิบัติตามแผน และแก้จุดบัพจัญต่าง ๆ ในการดำเนินการตามกระบวนการบริหาร โรงเรียน

3. การกระตุ้นใจ (Stimulating) หมายถึง การให้กำลังใจในการปฏิบัติงานเพื่อเป็นการบำรุงขวัญและกำลังใจแก่ผู้ร่วมงานในการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ

4. การประสานงาน (Coordinating) หมายถึง การประสานกิจกรรมด้านต่าง ๆ ในโรงเรียนและระหว่างโรงเรียนกับหน่วยงานอื่นเพื่อให้ผู้ร่วมงานได้มีโอกาสพบปะประชุมหารือกัน แสดงความคิดเห็น และให้ความร่วมมือในการดำเนินกิจกรรมการทางด้านการเรียนการสอน

5. การประเมินผล (Evaluating) หมายถึง การตรวจสอบและติดตามผลการปฏิบัติงานของครู บุคลากรในโรงเรียนเพื่อจะได้ทราบปัญหา ข้อขัดข้องต่าง ๆ เพื่อจะได้หาทางแก้ไขและนำไปปรับปรุงในการวางแผนต่อไปในอนาคต

สรุปได้ว่า กระบวนการจัดการบริหารการศึกษา ถือเป็นภารกิจสำคัญของผู้บริหาร เพื่อให้ดำเนินงานบรรลุจุดหมายขององค์กร มีองค์ประกอบให้ดำเนิน 5 ข้อ ประกอบด้วย การวางแผน การจัดองค์การ การอำนวยการ การประสานงาน และการควบคุมงาน ซึ่งผลการดำเนินงานกิจการใดถ้าดำเนินเป็นกระบวนการจะสามารถดำเนินการในการแก้ไขปัญหาได้ถูกต้องเหมาะสมทันเวลา

2.2. แนวคิด ทฤษฎี หลักการ

2.2.1 ความหมายเชาวน์ปัญญา

เชาวน์ปัญญาในเด็กปฐมวัย คือความสามารถทางสติปัญญา ความสามารถในการเข้าใจ มีไหวพริบ มีความสามารถในการแก้ปัญหา มีความสามารถในการใช้ความจำ และความสามารถในการปรับตัวอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมอย่างมีความสุข ความจำเป็นที่จะเสริมสร้างทักษะเชาวน์ปัญญาให้กับเด็กในช่วงแรกเกิด ถึง 6 ปี เป็นช่วงชีวิตที่สำคัญที่สุด เพราะช่วงวัยนี้มีทักษะความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ พัฒนาการทางสติปัญญาที่ซึมซับและรับรู้ได้อย่างดีเยี่ยมซึ่งถือเป็นวัยแห่งการวางรากฐานของพัฒนาการทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา พัฒนาการทางความคิดจะเกิดขึ้นด้วยการเรียนรู้จากสิ่งแวดล้อม ที่ผู้ปกครอง ครู และผู้ที่เกี่ยวข้องให้ความสำคัญในการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ที่ดี ตลอดทั้งในปัจจุบันและอนาคตอีกทั้งยังช่วยให้เด็กพัฒนาเชาวน์ปัญญาเต็มที่อยู่อย่างต่อเนื่อง มีผู้ให้ความหมายด้านเชาวน์ปัญญาดังนี้

กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ (2528, น.49) ความสามารถทางเชาวน์ปัญญา คือ สมรรถภาพทางสมองที่แสดงความสามารถด้านการจำ การคิดอย่างมีเหตุผล คิดสร้างสรรค์ การตัดสินใจ และการแก้ไขปัญหา รวมไปถึงการปรับตัวของแต่ละบุคคลต่อสถานการณ์ หรือสิ่งแวดล้อมอย่างเหมาะสม และมีประสิทธิภาพมากที่สุด

นงนุช ปันจยสิทธิ์ (2525, น.10) เชาวน์ปัญญา หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการทำกิจกรรม ต่าง ๆ โดยการแก้ปัญหาและปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้อย่างมีประสิทธิภาพ เชาวน์ปัญญาของแต่ละบุคคลนั้นวัดด้วยเครื่องมือวัดเชาวน์ปัญญา

Cronbach (1970, p.212) ให้ความหมายว่า เซาว์นปัญญาเป็นแนวโน้มในการใช้ความสามารถในการที่จะเข้าใจสิ่งใดสิ่งหนึ่งตามลักษณะเฉพาะของสิ่งของนั้นๆ แล้วนำเอาความเข้าใจไปคัดแปลงสร้างสรรค์ในการแก้ปัญหาหาเหตุผลให้บรรลุเป้าหมายตลอดจนเป็นความสามารถในการใช้วิจารณญาณ

David Wechsler (1958, p.7) ให้ความหมายว่า เซาว์นปัญญาคือผลรวมของความสามารถของแต่ละบุคคลในการทำกิจกรรมต่าง ๆ อย่างมีจุดมุ่งหมาย คิดหาเหตุผลและสามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

Moskowitz and Orgel (1969, pp.246-248) ให้ความหมายว่า เซาว์นปัญญา คือประสิทธิภาพของพฤติกรรมของแต่ละบุคคลที่แสดงออกภายในช่วงเวลาที่กำหนดให้แน่นอนและรวดเร็ว รวมทั้งเป็นความสามารถที่จะปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ได้สำเร็จ ระดับเซาว์นปัญญาของแต่ละบุคคล สามารถวัดได้ด้วยเครื่องมือวัดเซาว์นปัญญา

Stoddard (1996, p.152) ให้ความหมายว่า เซาว์นปัญญา คือ ความสามารถในการทำกิจกรรมที่มีระดับความยาก มีความซับซ้อนเป็นนามธรรม มีเวลาเป็นข้อจำกัด มีความสามารถคิดริเริ่มแปลกใหม่ เห็นคุณค่าทางสังคม สามารถปรับกิจกรรมนั้นๆ ไปสู่เป้าหมายที่ต้องการได้ดีที่สุด

สรุปได้ว่า ความสามารถทางเซาว์นปัญญา คือความสามารถของบุคคลแต่ละบุคคลที่ใช้ทำกิจกรรมต่าง ๆ แก้ปัญหา การหาเหตุผล ความคิดสร้างสรรค์ ความรู้ ความเข้าใจรวมถึงการแก้ไขปัญหการปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยใช้เครื่องมือวัดเซาว์นปัญญา

2.2.2 ทฤษฎีด้านเซาว์นปัญญา

ทฤษฎีที่เกี่ยวกับเซาว์นปัญญามีนักจิตวิทยาและนักการศึกษาหลายคน ได้ศึกษาไว้ดังที่จะกล่าวดังต่อไปนี้

ทศนา แคมมณี (2554, น.90-96) กล่าวว่า วิกีอทสกี (Vygotsky) และเพียเจต์ (Piaget) การพัฒนาเซาว์นปัญญา คือ กระบวนการคิดหรือกระบวนการทางปัญญา ซึ่งกระบวนการรู้คิดเป็นกระบวนการทางสมองในการปรับ เปลี่ยน ลด ตัด ขยายหรือจัดเก็บและใช้ข้อมูลที่ได้รับเข้ามาทางประสาทสัมผัส การบอกความหมายสิ่งที่รับรู้ ซึ่งสิ่งของชนิดเดียวกันการบอกความหมายของสิ่งที่รับรู้สำหรับคนแต่ละคนมีความแตกต่างกันทางประสบการณ์ โดยแนวคิดดังกล่าวเป็นรากฐานสำคัญของการสร้างความรู้ด้วยตนเอง หรือเป็นการให้ความสำคัญของกระบวนการและวิธีการของบุคคลในการสร้างความรู้ ความเข้าใจในประสบการณ์ การเรียนรู้เป็นเรื่องเฉพาะตัว การตีความหมายจากสิ่งที่เรียนรู้จึงเป็นไปตามประสบการณ์จากความเชื่อและความสนใจ

Alken (1977, pp.161-162) ทฤษฎีเชาวน์ปัญญาของแคทเทลล์ (Cattell's Theory of Fluid and Crystallized intelligence) มีความเชื่อว่าเชาวน์ปัญญาเป็นพฤติกรรมทางสมองของมนุษย์ซึ่งแบ่งออกเป็นลักษณะใหญ่ๆ 2 ลักษณะ

1. ฟลูอิด อะบิลิตี้ (Fluid Ability) คือความสามารถที่เป็นอิสระทั่วไปจากการเรียนรู้ และประสบการณ์ การทำงานชนิดต่าง ๆ ได้ดี ความสามารถนี้จะแทรกอยู่ในทุกอิริยาบถของกิจกรรม ที่เน้นการคิดและแก้ปัญหา การใช้เหตุผล การมองหาความสัมพันธ์ ความสามารถเข้าใจในการเปลี่ยนอนุกรมภาพ
2. คริสตอลไลซ์ อะบิลิตี้ (Crystallized Ability) คือความสามารถที่ขึ้นอยู่กับการเรียนรู้ และสิ่งที่ได้มาจากสิ่งต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต เช่น ความเข้าใจภาษา ความสามารถในการประเมินผลหรือการประเมินค่า

Gardner (2011, pp.77-292) ศึกษาทฤษฎีเกี่ยวกับสติปัญญาและการทำงานของสมอง คือ ทฤษฎีพหุปัญญา (Frames of Mind: The Theory of Multiple Intelligence) เชาวน์ปัญญาที่มีอยู่ในมนุษย์มีอย่างน้อย 8 ด้าน คือ ด้านภาษาศาสตร์ ด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ ด้านมิติสัมพันธ์ ด้านดนตรี ด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และด้านการรู้จักและเข้าใจตนเอง ภายหลังได้เพิ่มเติมภายหลังอีก 2 ด้านคือ ธรรมชาติวิทยา ด้านการคงอยู่ของชีวิต

สรุปได้ว่าเชาวน์ปัญญา เป็นสิ่งสำคัญที่แสดงให้เห็นถึงความสามารถทางสมองว่าอยู่ในระดับ และเชาวน์ปัญญาที่มีอยู่ในมนุษย์ บุคคลแต่ละบุคคลมีความต้องการที่จะพัฒนาทักษะด้านเชาวน์ปัญญาในเรื่องใดบ้าน เช่น ทักษะด้านภาษาศาสตร์ ด้านภาษาศาสตร์ ด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ ด้านมิติสัมพันธ์ ด้านดนตรี ด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และด้านการรู้จักและเข้าใจตนเอง ด้านธรรมชาติวิทยา ด้านการคงอยู่ของชีวิต เมื่อมนุษย์มีทักษะที่ดีก็จะเกิดการเรียนรู้ที่ดีไปด้วย

1. ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจท์ (Piaget's Theory of Intellectual Development)

วรรณทิพา รอดแรงคำ (2540, น.68-71) พัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจท์ กล่าวสรุปได้เป็นลำดับพัฒนาการทางสติปัญญา 4 ขั้นคือ

1. ระยะแก้ปัญหาด้วยการกระทำ (Sensormotor Stage) พัฒนาการเริ่มตั้งแต่แรกเกิดถึง 2 ขวบ การเรียนรู้จะเกิดจากระบบประสาทสัมผัสทั้ง 5 คือ หู ตา จมูก ปาก ผิวหนัง ขั้นนี้ความคิดความเข้าใจของเด็กจะก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว คือ สามารถค้นหาวัตถุที่เปลี่ยนไป สามารถใช้ภาษาสื่อสารได้ และมักจะทำซ้ำบ่อย ๆ เป็นการเลียนแบบ นอกจากนี้ยังพยายามแก้ปัญหาแบบลองผิด

ลองดูเมื่อสิ้นสุดพฤติกรรมมีการแสดงออกอย่างมีจุดหมายและสามารถแก้ปัญหาด้วยวิธีการต่าง ๆ มีการเปลี่ยนแปลงเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ ซึ่งความสามารถในการคิดวางแผนของเด็กยังมีจำกัด

2. ระยะแก้ปัญหาด้วยการรับรู้และยังไม่รู้จักเหตุผล (Preoperational Stage) อยู่ในช่วงอายุ 2-7 ขวบ ช่วงนี้เป็นช่วงที่เด็กเริ่มมีเหตุผลเบื้องต้น สามารถเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์ 2 เหตุการณ์หรือมากกว่า 2 เหตุการณ์ เด็กวัยนี้ยังมีเหตุผลที่มีขอบเขตจำกัดอยู่ ซึ่งเด็กยังยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง ถือความคิดตนเองเป็นใหญ่ ยังไม่สามารถมองเห็นเหตุผลของคนอื่น

3. ระยะแก้ปัญหาด้วยเหตุผลและสิ่งที่เป็นรูปธรรม (Concrete Operational Stage) เป็นช่วงอายุ 7 – 11 ปี ซึ่งระยะนี้เด็กมีความเข้าใจความคิดของผู้อื่น ได้ดีมากขึ้นเพราะเด็กเริ่มลดความคิดยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง เริ่มใช้เหตุผลรอบ ๆ ตัวมาประกอบในการตัดสินใจหรือแก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน มีความสามารถในการคิดทบทวน คิดย้อนกลับ และสามารถคิดได้ว่าสารที่เท่ากันยังคงเท่ากัน เช่น ด้านน้ำหนัก ปริมาณและปริมาตร

4. ระยะแก้ปัญหาด้วยเหตุผลกับสิ่งที่เป็นนามธรรม (Formal Operation Stage) ช่วงอายุ 11 ขวบขึ้นไป หรือเป็นช่วงในวัยรุ่น ซึ่งเป็นขั้นสุดท้ายของการพัฒนาทางสติปัญญาของเพียเจต์ ความคิดความเข้าใจเด็กขั้นนี้เป็นขั้นที่สมบูรณ์ที่สุด ซึ่งเด็กมีความสามารถจะทำได้ แม้ถึงนั้นไม่ปรากฏให้เห็นเด่นชัด ความสามารถในการตั้งสมมติฐานและพิสูจน์ได้สามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ มีการคิดก่อน สามารถเข้าใจสูตรหรือกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ได้ดีมากขึ้น

ประสาธ อิศรปริดา (2546, น. 45 – 69) ได้กล่าวถึง แนวคิดทฤษฎีทางสติปัญญาของเพียเจต์ (Piaget) ว่าพัฒนาการทางปัญญามีลักษณะเดียวกับวิวัฒนาการร่างกายของสิ่งมีชีวิตการเจริญทางปัญญา คือ การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางความรู้ความคิด โดยแบ่งโครงสร้างความรู้ความคิดเป็น 2 ประเภท คือ 1 โครงสร้างทางความรู้ความคิดในรูปของการกระทำหรือพฤติกรรม (Operative Knowledge) 2 โครงสร้างความรู้ความคิดในรูปแบบของข้อเท็จจริง หรือภาพลักษณ์ (Fact of Figurative Knowledge) การพัฒนาการทางสติปัญญา เป็นการปรับพฤติกรรมให้เข้ากับสภาพแวดล้อมเพื่อให้เกิดสภาวะที่สมดุล

สิริมา ภิญโญอนันตพงษ์ (2553, น. 43-46) กล่าวว่า ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของ Piaget เกี่ยวข้องกับพัฒนาการ การเรียนรู้ คือ มนุษย์มีความสามารถในการสร้างความรู้ผ่านการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม ปรากฏอยู่ในเด็กตั้งแต่แรกเกิด โดยมีการปฏิสัมพันธ์ตรงกับสิ่งแวดล้อม 2 ลักษณะ เด็กพยายามปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมโดยซึมซับประสบการณ์ และปรับโครงสร้างสติปัญญา Piaget ยังเน้นเรื่องการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ เมื่อเด็กมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน

ผู้ใหญ่ โดยการเข้าสังคมมีอิทธิพลของทฤษฎีมีบทบาทในการจัดแนวประสบการณ์ในระดับปฐมวัย คือ ให้เด็กเรียนรู้ โดยการให้โอกาสเด็กในการเล่น สำรวจ ทดลอง เปิดโอกาสให้เด็กตัดสินใจและแก้ปัญหาต่าง ๆ ด้วยตนเอง ความสามารถทางสติปัญญาของมนุษย์ในการเรียนรู้ตามแนวคิดของ Piaget ระดับอนุบาลมี 2 ชั้น คือ

ขั้นที่ 1 ชั้นประสาทสัมผัสและการเคลื่อนไหว (Sensorimotor) อายุ 0-2 ปี เด็กเรียนรู้การใช้ประสาทสัมผัส คือ ปาก หู ตา และสิ่งแวดล้อมรอบตัว

ขั้นที่ 2 ชั้นความคิดก่อนเกิดปฏิบัติการ (Intuitive or preoperational) อายุ 2-6 ปี เด็กเรียนรู้ภาษาพูด สัญลักษณ์ เครื่องหมาย ท่าทางในการสื่อความหมาย รู้จักสิ่งที่เป็นตัวแทน โครงสร้างสติปัญญาแบบง่าย ๆ เชื่อในความคิดของตนอย่างมาก ยึดตัวเองเป็นศูนย์กลาง และเลียนแบบพฤติกรรมผู้ใหญ่

วัฒนา มัคคสมัน (2554, น.35) กล่าวถึง ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของ Piaget ว่า เด็กเกิดการเรียนรู้จากกระบวนการใหญ่ภายในตัวเด็กแบ่งเป็น 2 กระบวนการคือ 1 การจัดโครงสร้างทางความคิดภายใน (Organization) 2 การปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อม (Cadaptation) และการเกิดความสมดุล เด็กจะพยายามทำความเข้าใจประสบการณ์ใหม่ๆ ด้วยการใช้ความคิดเก่าและประสบการณ์เดิม เด็กจะเปลี่ยนความคิดเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ด้วยกระบวนการปรับเปลี่ยนความคิดใหม่ให้กลมกลืนกับความคิดเก่าซึ่งกระบวนการที่เด็กมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงทำให้เกิดสภาวะสมดุลและนำไปสู่การพัฒนาการทางสติปัญญาจากขั้นหนึ่งไปสู่อันหนึ่ง จนถึงขั้นสูงสุด คือ ขั้นใช้ความสามารถทางสมองในการแก้ปัญหา

ทิสนา แคมมณี (2556, น.64-66) กล่าวว่า ทฤษฎีการพัฒนาทางสติปัญญาของ Piaget สรุปสาระได้ดังนี้

1. พัฒนาการทางสติปัญญาของบุคคลเป็นไปตามวัยต่าง ๆ ตามลำดับขั้นดังนี้

1.1 ขั้นรับรู้ด้วยประสาทสัมผัส (Sensorimotor period) ซึ่งเป็นขั้นพัฒนาการช่วงอายุ 0-2

ปี เด็กวัยนี้ความคิดจะเกิดขึ้นจากการรับรู้และการกระทำ ยึดตัวเด็กเองเป็นศูนย์กลาง และไม่สามารถเข้าใจความคิดเห็นของผู้อื่น

1.2 ขั้นก่อนปฏิบัติการคิด (Preoperational period) เป็นขั้นพัฒนาการช่วงอายุ 2-7 ปี เด็กวัยนี้ความคิดจะเกิดขึ้นอยู่กับการรับรู้เป็นส่วนใหญ่ เด็กยังไม่สามารถที่จะใช้เหตุผลอย่างลึกซึ้ง สามารถเรียนรู้ ใช้สัญลักษณ์ได้ ซึ่งการใช้ภาษาแบ่งเป็น 2 ขั้นย่อย คือ 1. ขั้นก่อนเกิดความคิดรวบยอด (Pre-conceptual intellectual period) เป็นพัฒนาการช่วงอายุ 2-4 ปี และ 2. ขั้นการคิดด้วยความเข้าใจของตนเอง (Intuitive thinking period) เป็นพัฒนาการช่วงอายุ 4-7 ปี

1.3 ขั้นการคิดแบบรูปธรรม (Concrete operational period) เป็นขั้นพัฒนาการช่วงอายุ 7-11 ปี ขั้นที่การคิดเด็กไม่ขึ้นกับการรับรู้จากรูปร่างเท่านั้น เด็กยังสามารถสร้างภาพในใจ การคิดย้อนกลับ มีความเข้าใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของตัวเลข สิ่งต่าง ๆ ได้มากขึ้น

1.4 ขั้นการคิดแบบนามธรรม (Formal operational period) ขั้นพัฒนาการช่วงอายุ 11-15 ปี เด็กคิดสิ่งที่เป็นนามธรรมได้ สามารถคิดตั้งสมมติฐานนอกจากนั้นยังสามารถใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ได้

2. ภาษาและกระบวนการคิดของเด็กแตกต่างไปจากผู้ใหญ่

3. กระบวนการทางสติปัญญามีลักษณะ คือ

3.1 การชิมชั้บหรือการดูดชิม เป็นกระบวนการทางสมองในการรับรู้เกี่ยวกับประสบการณ์ เรื่องราว ข้อมูลต่าง ๆ มาเก็บสะสมเพื่อใช้ประโยชน์ต่อไป

3.2 การปรับและจัดระบบ เป็นกระบวนการทางสมองในการปรับประสบการณ์เดิมและประสบการณ์ใหม่ให้เข้ากันเป็นระบบ เครือข่ายทางปัญญาและตนสามารถเข้าใจเกิดเป็นโครงสร้างทางปัญญาใหม่

3.3 การเกิดความสมดุล เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นจากขั้นของการปรับ การปรับหากเป็นไปอย่างผสมผสานกลมกลืนจะก่อให้เกิดสภาพที่มีความสมดุล หากบุคคลไม่สามารถปรับประสบการณ์ใหม่ ประสบการณ์เดิมให้เข้ากันได้ จะก่อให้เกิดภาวะความไม่สมดุลขึ้น และก่อให้เกิดความขัดแย้งทางปัญญาในตัวบุคคลขึ้น

เปียเจท์ (Piaget) เชื่อว่า ขณะที่เด็กเจริญเติบโตเด็กจะมีพัฒนาการทางสมองและมีความพร้อมที่จะมีพฤติกรรมปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็กจะกระตือรือร้นที่จะสัมพันธ์กับโลกภายนอกและได้ความรู้จากการกระทำของตน ซึ่งความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้นี้ติดตัวมาแต่กำเนิด จึงเรียกแนวคิดอีกชื่อหนึ่งว่า Genetic Epistemology (สิริอร วิชาวุธ, 2554, น.112 อ้างอิงจาก Piaget, 1969, Science of Education and the Psychology of the Child. n.d.) โดยองค์ประกอบที่มีส่วนเสริมสร้างพัฒนาการทางสติปัญญา มี 4 องค์ประกอบ คือ (สุรางค์ โค้วตระกูล, 2554, น. 49-50)

1. วุฒิภาวะ เป็นสภาพร่างกายที่มีความพร้อมต่อการพัฒนาการทางสติปัญญา ดังนั้นครูผู้สอนควรจัดประสบการณ์หรือสิ่งแวดล้อมให้เหมาะสมกับวัยและวุฒิภาวะของผู้เรียน
2. ประสบการณ์ ทุกครั้งที่คนเรามีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมก็จะเกิดประสบการณ์ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประสบการณ์ คือ ประสบการณ์ที่เนื่องมาจากปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติและประสบการณ์ที่เกี่ยวกับการคิดหาเหตุผลทางตรรกศาสตร์ซึ่งมีความสำคัญในการแก้ปัญหาต่าง ๆ โดยเฉพาะทางวิทยาศาสตร์

3. การถ่ายทอดความรู้ทางสังคม หมายถึง การที่บุคคลรอบข้างถ่ายทอดความรู้แก่เด็กโดยผ่านกระบวนการดูซึมประสบการณ์และกระบวนการปรับ โครงสร้างทางสติปัญญา

4. กระบวนการพัฒนาความสมดุลหรือการควบคุมพฤติกรรมของตนเอง (self-regulation) ซึ่งอยู่ในตัวของแต่ละบุคคลเพื่อจะปรับความสมดุลของพัฒนาการเขาวนปัญญาขึ้นต่อไปอีกขั้นหนึ่งซึ่งสูงกว่าโดยใช้กระบวนการดูซึมประสบการณ์และการปรับ โครงสร้างทางสติปัญญา

พัฒนาการทางสติปัญญาแบ่งออกเป็น 4 ขั้น ดังนี้

1. ขั้นการใช้ประสาทสัมผัส (Sensorimotor Stage) ขั้นนี้เริ่มตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 2 ปี เด็กเรียนรู้จากการลองผิดลองถูกโดยเริ่มจากการตอบรับผล (rely) สะท้อน (reflex) และปรับตัวเด็กให้เข้ากับโลกแวดล้อม ตัวพฤติกรรมของเด็กวัยนี้ขึ้นอยู่กับสัมผัสเคลื่อนไหวเป็นส่วนใหญ่ เช่น การไขว่คว้า การเคลื่อนไหว การมอง การดู ในวัยนี้เด็กแสดงให้เห็นว่ามีสติปัญญาด้วยการกระทำ เด็กสามารถแก้ปัญหาได้แม้จะไม่สามารถอธิบายด้วยคำพูดเด็กจะต้องมีโอกาสที่จะปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมด้วยตนเองซึ่งถือว่าเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับพัฒนาการด้านสติปัญญาและความคิดในขั้นนี้ ความคิดความเข้าใจของเด็กจะก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว เช่น สามารถประสานงานระหว่างกล้ามเนื้อและสายตาเด็กในวัยนี้มักจะทำอะไรซ้ำๆ บ่อยๆ เป็นการเลียนแบบเมื่อสิ้นสุดระยะนี้เด็กจะมีการแสดงออกของพฤติกรรมอย่างมีจุดหมายและสามารถแก้ปัญหาโดยการเปลี่ยนวิธีการต่างๆ เพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการแต่การคิดของเด็กวัยนี้ส่วนใหญ่ยังคงอยู่เฉพาะสิ่งที่สามารถสัมผัสได้เท่านั้น

2. ขั้นความคิดก่อนปฏิบัติการ (Pre-operation Stage) ขั้นนี้เริ่มต้นตั้งแต่อายุ 2-7 ปี เด็กยังไม่สามารถสร้างมโนคติที่เป็นนามธรรมได้ยังต้องอาศัยสิ่งที่เป็นรูปธรรมในการเรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ รอบตัว แต่เริ่มรู้จักคิดมากขึ้นการเรียนรู้จากประสาทสัมผัสและการเคลื่อนไหวจะค่อยๆ ลดลง เป็นขั้นที่เด็กเรียนรู้ภาษาพูดเข้าใจทำทางที่ใช้สื่อสารความหมายการเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้ดีขึ้นในขั้นนี้เด็กจะเริ่มใช้สัญลักษณ์แทนสิ่งของซึ่งแบ่งเป็น 2 ขั้นย่อย คือ

2.1. ขั้นก่อนความคิดรวบยอด (Preconceptual Thought) เป็นขั้นพัฒนาการของเด็กอายุ 2-4 ปี เด็กในวัยนี้มีความคิดรวบยอด (Concept) ในเรื่องต่างๆ แล้วเพียงแต่ยังไม่สมบูรณ์หรือมากกว่ามาเป็นเหตุเป็นผลเกี่ยวโยงซึ่งกันและกันแต่เด็กยังคงยึดตนเองเป็นศูนย์กลางความคิด เด็กสามารถใช้ภาษาและเข้าใจความหมายของสัญลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับตนเอง ความคิดความเข้าใจของเด็กในวัยนี้ขึ้นอยู่กับความรู้เป็นส่วนใหญ่

2.2. ขั้นการคิดแบบสัญชาตญาณ (Intuitive Thought) เป็นขั้นพัฒนาการของเด็ก อายุ

4-7 ปี ในขั้น นี้เด็กจะเกิดความคิดรวบยอดเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ รอบตัวดีขึ้น รู้จักแยกประเภทของ
 ชิ้นส่วนวัตถุเข้าใจความหมายของจำนวนเลข เริ่มมีพัฒนาการเกี่ยวกับการอนุรักษ์แต่ไม่แจ่มชัดนัก
 สามารถแก้ปัญหาได้โดยไม่คิดเตรียมการล่วงหน้าไว้ก่อน รู้จักใช้ความรู้ในสิ่งหนึ่งไปอธิบายหรือ
 แก้ปัญหาอีกสิ่งหนึ่งและสามารถใช้เหตุผลต่างๆ ไปมาสรุปแก้ปัญหาการคิดของเด็กมีเหตุผลขึ้นแต่
 การคิดออกมาในสิ่งที่เขารับรู้หรือสัมผัสจากภายนอก

พัฒนาการแต่ละขั้นจะพัฒนาการคิดของเด็กให้ก้าวเข้าสู่พัฒนาการที่ซับซ้อนขึ้น โดย
 อาศัยกระบวนการต่างๆ ประกอบด้วยการซึมซับประสบการณ์ (Assimilation) การปรับขยาย
 โครงสร้าง (Accommodation) และ การทำให้สมดุล (Equilibration) พัฒนาการทางสติปัญญาเป็น
 ผลเนื่องมาจากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับสิ่งแวดล้อม โดยเด็กจะพยายามปรับตัวโดยใช้
 กระบวนการซึมซับ (Assimilation) ความรู้หรือความคิดใหม่เข้าไปเชื่อมโยงกับความรู้หรือความคิด
 เดิมซึ่งหากไม่สามารถเชื่อมโยงกันได้เด็กจะเกิดภาวะไม่สมดุลขึ้น (Disequilibrium) และเด็กจะ
 พยายามใช้กระบวนการปรับขยายโครงสร้าง (Accommodation) ในการปรับความรู้หรือความคิด
 ใหม่กับความรู้หรือความคิดเดิมให้เข้ากันกลายเป็นภาวะสมดุล (Equilibration) เกิดเป็น โครงสร้าง
 ทางสติปัญญาใหม่ (Schemata) ของเด็กขึ้นซึ่งในกระบวนการนี้จะพัฒนาไปตามวัยของเด็กโดย
 ประสบการณ์สำคัญที่เด็กควรได้รับการส่งเสริมมีดังนี้

1. ขั้นความรู้แตกต่าง (Absolute Differences) เด็กเริ่มรับรู้ในความแตกต่างของสิ่งของที่
 มองเห็น
2. ขั้นรู้สิ่งตรงกันข้าม (Opposition) ขั้นนี้เด็กรู้ว่าของต่างๆ มีลักษณะตรงกันข้ามเป็น 2
 ด้าน เช่น มี-ไม่มี หรือ เล็ก-ใหญ่
3. ขั้นรู้หลายระดับ (Discrete Degree) เด็กเริ่มรู้จักคิดสิ่งที่เกี่ยวข้องกับลักษณะที่อยู่ตรง
 กลางระหว่างปลายสุดสองปลาย เช่น ปานกลาง น้อย
4. ขั้นความเปลี่ยนแปลงต่อเนื่อง (Variation) เด็กสามารถเข้าใจเกี่ยวกับการ
 เปลี่ยนแปลงของสิ่งต่างๆ เช่น บอกถึงความเจริญเติบโตของต้นไม้
5. ขั้นรู้ผลของการกระทำ (Function) ในขั้นนี้เด็กจะเข้าใจถึงความสัมพันธ์ของการ
 เปลี่ยนแปลง
6. ขั้นการทดแทนอย่างลงตัว (Exact Compensation) เด็กจะรู้ว่าการกระทำให้ของสิ่ง
 หนึ่งเปลี่ยนแปลงย่อมมีผลต่ออีกสิ่งหนึ่งอย่างหักเหเหมือนกัน

จากทฤษฎีของเพียเจต์ (Piaget) สรุปได้ว่า พัฒนาการทางสติปัญญาของเด็กปฐมวัยเกิด
 จากการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมรอบตัวโดยกระบวนการซึมซับประสบการณ์การปรับ
 โครงสร้าง และการสร้างสมดุลทางสติปัญญา โดยความรู้หรือประสบการณ์เดิมเป็นปัจจัยสำคัญที่

ส่งเสริมให้เด็กแสวงหาและใช้ความรู้เกี่ยวกับโลกรอบตัวจนพัฒนาเป็นความรู้หรือประสบการณ์ใหม่ผ่านการลงมือกระทำด้วยตนเอง

1. ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของบรูเนอร์ (Bruner's Theory of Intellectual Development)

บรูเนอร์ (Bruner) เชื่อว่าเด็กเลือกที่จะรับรู้ในสิ่งที่ตนเองสนใจโดยการเรียนรู้เกิดจากกระบวนการที่เด็กมีการค้นหาและค้นพบสิ่งที่ต้องการด้วยตนเอง (Discovery Learning) และเด็กสามารถเรียนรู้วิชาการต่าง ๆ ได้เพียงแต่ต้องได้รับการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมและเป็นไปตามความพร้อมของเด็กแต่ละคน (สิริอร วิชาวุธ, 2554, น. 152-154; อ้างอิงจาก Bruner, 1999. The Myth of the First Three Years: A New Understanding of Early Brain Development and Lifelong Learning.)

พัฒนาการทางสติปัญญาและการคิดของมนุษย์ออกเป็น 3 ขั้น คือ

1. ขั้นแสดงออกด้วยการกระทำ (Enactive Stage) เป็นขั้นที่เด็กเรียนรู้จากการใช้ประสาทสัมผัส การดูตัวอย่างและทำตามเรียนรู้จากการกระทำ
2. ขั้นสร้างภาพแทนใจ (Iconic Stage) ขั้นนี้เกี่ยวข้องกับความจริงมากขึ้นเด็กจะเกิดความคิดจากการรับรู้เป็นส่วนใหญ่อาจมีจินตนาการบ้างแต่ยังไม่สามารถคิดได้ลึกซึ้งมากนัก
3. ขั้นใช้สัญลักษณ์ (Symbolic Stage) เป็นพัฒนาการขั้นสูงสุดในขั้นนี้เด็กจะเข้าใจความสัมพันธ์ของสิ่งของสามารถเกิดความคิดรวบยอดในสิ่งต่างๆ ที่ซับซ้อนได้มากขึ้น

การสร้างความรู้ของเด็กปฐมวัยเกิดจากการเห็นและการสัมผัส ดังนั้นสิ่งที่เด็กเห็นและสัมผัสจึงจำเป็น ต้องเป็นของจริงรวมทั้งเด็กสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารและเข้าใจความสัญลักษณ์ (Driscoll Nagel, 2002, P.92; พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์, 2556, น.49) เด็กวัยนี้จึงสามารถที่จะเข้าใจความคิดพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ มานุษยวิทยา และสังคมศาสตร์ บางอย่างได้ถ้าข้อมูลเหล่านี้ถูกส่งเข้าไปในสมองและสมองได้จัดระบบข้อมูลให้เป็นหมวดหมู่ (Organization) เพื่อถูกนำไปใช้ในการแก้ปัญหา (พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา, 2544, น. 608) นอกจากนี้บรูเนอร์ (Bruner) เชื่อว่าถ้าครูเข้าใจพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็กและจัดสภาพสิ่งแวดล้อมของห้องเรียน ให้เด็กมีโอกาสเรียนรู้ตามขั้นพัฒนาการทางสติปัญญาของตนหรือใช้วิธีการที่จะใช้เป็นเครื่องมือในการที่มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมกับวัยเด็กจะสามารถเรียนรู้ได้ ครูสามารถสอนวิชาต่างๆ ให้เด็กเข้าใจได้ทุกวัยถ้าใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมกับวัยของเด็กข้อสำคัญจะต้องให้เด็กเป็นผู้กระทำหรือเป็นผู้แก้ปัญหาเอง (สุรางค์ ไควตระกูล, 2554, น. 215)

จากทฤษฎีของบรูเนอร์ (Bruner) สรุปได้ว่า ขั้นตอนการพัฒนาทางสติปัญญาของเด็กสามารถแบ่งได้เป็นลำดับขั้นเด็กทุกคนมีพัฒนาการทางความรู้ความเข้าใจโดยผ่านกระบวนการที่เรียกว่าการเรียนรู้เกิดจากการกระทำเป็นขั้นที่เด็กสามารถเรียนรู้และเกิดความคิดรวบยอด สามารถถ่ายทอดประสบการณ์ออกมาเป็นสัญลักษณ์ ซึ่งกระบวนการนี้เป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องไปตลอดชีวิต โดยมีสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมเป็นองค์ประกอบที่สำคัญสำหรับการพัฒนาสติปัญญา ซึ่งสามารถส่งเสริมได้โดยการจัดประสบการณ์หรือกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้เด็กได้ลงมือกระทำได้คิดและค้นพบคำตอบด้วยตนเอง รวมทั้งสอดคล้องกับธรรมชาติการเรียนรู้ของเด็ก

ทิสนา แคมมณี (2556, น.66-67) กล่าวว่า พัฒนาการทางสติปัญญาของ Bruner เชื่อว่ามนุษย์เลือกที่จะรับรู้สิ่งที่ตนเองสนใจและการเรียนรู้เกิดจากกระบวนการค้นพบด้วยตนเอง (Discovery learning) ที่สำคัญ ๆ ของบรูเนอร์ ดังนี้

1. การจัดโครงสร้างของความรู้ให้มีความสัมพันธ์ และสอดคล้องกับพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็ก มีผลต่อการเรียนรู้ของเด็ก
2. การจัดหลักสูตรการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับระดับความพร้อมของผู้เรียนและสอดคล้องกับพัฒนาการทางสติปัญญาของผู้เรียนจะช่วยให้การเรียนรู้เกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
3. การคิดแบบหยั่งรู้ เป็นการคิดหาเหตุผลอย่างอิสระสามารถช่วยพัฒนาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ได้
4. แรงจูงใจภายในเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้
5. ทฤษฎีพัฒนาการด้านสติปัญญาของมนุษย์แบ่งได้เป็น 3 ขั้นใหญ่ ๆ คือ 1. ขั้นเรียนรู้จากการกระทำ (Enactive stage) เป็นขั้นของการเรียนรู้จากการใช้ประสาทสัมผัสรับรู้สิ่งต่าง ๆ ลงมือกระทำช่วยทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ได้ดี 2. ขั้นการเรียนรู้จากความคิด (Iconic stage) ขั้นที่เด็กสามารถสร้างมโนภาพในใจได้ เรียนรู้จากภาพแทนของจริงได้ และ 3. ขั้นการเรียนรู้สัญลักษณ์และนามธรรม (Symbolic stage) ขั้นที่เรียนรู้สิ่งที่ซับซ้อนและเป็นนามธรรม
6. การเรียนรู้เกิดขึ้นได้จากการที่คนสามารถสร้างความคิดรวบยอด สามารถจัดประเภทสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม
7. การเรียนรู้ที่ได้ผลดีที่สุด คือเป็นการให้ผู้เรียนค้นพบการเรียนรู้ด้วยตนเองการพัฒนาความสามารถทางการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยนั้น ผู้วิจัยได้คำนึงและยึดตามทฤษฎีของเพียเจต์ (Piaget) และ บรูเนอร์ (Bruner) มาจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับพัฒนาการของเด็กปฐมวัย ดังแสดงในตารางที่ 2 ดังนี้

ทฤษฎี	หลักการ	นำไปใช้
เพียเจต์ (Piaget)	เด็กเรียนรู้โดยการลงมือทำและความรู้จัดแบ่งเป็นกายภาพตรรกะคณิตศาสตร์และสังคม การพัฒนากระบวนการคิดมีขั้นตอนเป็นไปตามลำดับ พัฒนาขั้นต่ำสมบูรณ์แล้วและจึงจะเพิ่มระดับ ซึ่งความเข้าใจธรรมชาติขึ้นอยู่กับความสามารถในการคิดเชิงตรรกะของผู้เรียน	จัดสภาพแวดล้อมให้ท้าทาย ช่วยให้การแสดงออกและการคิดอย่างอิสระของผู้เรียน วางแผนการสอนต้องยกระดับความเข้าใจให้เห็นชัดเจน ระวังระดับที่จะตรวจสอบระดับการคิดเชิงตรรกะของเด็กอย่างสม่ำเสมอ
บรูเนอร์ (Bruner)	เสนอเป็นสัญลักษณ์ และการนำเสนอเรื่องใดต่อผู้เรียน สามารถทำได้ในทุกวัย และถ้าการนำเสนอนี้ตรงกับความสามารถในการรับรู้ของผู้เรียน ผู้เรียนก็สามารถเรียนรู้ได้ กระบวนการเรียนรู้มีความสำคัญกว่าผลการเรียนรู้	ใช้คำถามปลายเปิดเป็นประจำ ใช้วิธีแสดงออกทั้ง 3 ระดับ โดยการเน้นกระบวนการเรียนรู้ฝึกฝนการสร้างความคิดรวบยอดและกระบวนการต่างๆ ที่จะนำไปใช้ในการเรียนรู้ที่สูงขึ้น

ที่มา: โกวิท ประวาลพุกษ์ (2549) การเรียนรู้ที่สอดคล้องกับการทำงานของสมองและสร้างพหุปัญญาด้วยโครงการ

สรุปได้ว่า การพัฒนาความสามารถทางการคิดของเด็กปฐมวัยได้ว่าควรพัฒนาให้เร็วอย่างถูกวิธีที่สุด โดยให้ผู้เรียนเกิดการสร้างกระบวนการคิดด้วยตนเอง มีโอกาสลงมือกระทำด้วยตนเอง จัดการเรียนรู้ที่มีความหมาย หาทางส่งเสริมความสามารถทางการคิดให้แก่เด็กด้วยการเน้นที่เด็กเป็นสำคัญ และจัดให้สอดคล้องกับพัฒนาการของเด็กสอดคล้องกับหลักสูตรที่เป็นแนวทางการจัดประสบการณ์ที่เหมาะสม ขณะเดียวกันตัวครูมีบทบาทเป็นผู้ดำเนินการจัดกิจกรรมให้กับเด็ก ด้วยการส่งเสริมและเปิดโอกาสให้เด็กได้เรียนรู้ในรูปแบบที่หลากหลายตามความสนใจของเด็กด้วยวิธีการส่งเสริมความสามารถทางการคิดจากง่ายสุดไปสู่ความซับซ้อนมาก

2.2.2.3 ความหมายวงจรคุณภาพ PDCA

การดำเนินกิจกรรมตามวงจร PDCA เป็นกิจกรรมพื้นฐานเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพและคุณภาพของการดำเนินงาน 4 ขั้นตอน คือ การวางแผน การปฏิบัติ การตรวจสอบ และการปรับปรุง กิจกรรมที่กระทำอย่างต่อเนื่องเป็นระบบครบวงจรอย่างต่อเนื่อง จะส่งผลให้การดำเนินงานประสบความสำเร็จและมีประสิทธิภาพเกิดประสิทธิผลสูงสุด นักวิชาการได้ให้ความหมายของระบบ PDCA ดังนี้

วรภัทร์ ภูเจริญ (2544, น.36,45) การทำงานตามวงจร PDCA ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือการวางแผน (Plan) ปฏิบัติ (Do) ตรวจสอบ (Check) ปรับปรุง (Act) วงจรนี้ได้นำมาเผยแพร่เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลาย โดยกำหนดความหมายรายละเอียดแต่ละขั้นตอนดังนี้

1. การวางแผน (Plan) การวางแผน หมายถึง การกำหนดเป้าหมาย วัตถุประสงค์การดำเนินงาน วิธีการ ขั้นตอนที่ชัดเจนเพื่อให้ดำเนินงานไปสู่เป้าหมายที่วางไว้ โดยเป้าหมายที่กำหนดไว้ต้องมีความสอดคล้องกับ นโยบาย วิสัยทัศน์ พันธกิจขององค์กร เพื่อให้เกิดการพัฒนาไปในทิศทางเดียวกัน รวมถึงข้อกำหนดที่เป็นมาตรฐานที่จะช่วยให้การวางแผนมีความสมบูรณ์ เนื่องจากใช้เกณฑ์ในการตรวจสอบการปฏิบัติงานเป็นไปตามมาตรฐานที่วางไว้ในแผนงานหรือไม่

2. การปฏิบัติตามแผน (Do) การปฏิบัติตามแผน หมายถึง การปฏิบัติให้เป็นไปตามแผนที่กำหนดไว้ ก่อนจะปฏิบัติงานมีความจำเป็นต้องศึกษาข้อมูล เงื่อนไข ของสภาพงานที่เกี่ยวข้องเสียก่อน กรณีที่เป็นงานเล็ก หรืองานประจำอาจศึกษาเรียนรู้ค้นคว้าด้วยตนเอง หากเป็นงานใหม่หรืองานใหญ่ การปฏิบัติงานต้องดำเนินการไปตามแผน วิธีการ และขั้นตอนที่กำหนดไว้ รวมถึงต้องเก็บรวบรวมบันทึกการปฏิบัติงาน เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการดำเนินงานครั้งต่อไป

3. การตรวจสอบหรือการประเมิน (Check) เป็นการตรวจสอบหรือการประเมินว่ากิจกรรมที่เกิดขึ้นผลการปฏิบัติงานเป็นไปตามแผนหรือไม่ เกิดปัญหาสิ่งใดระหว่างการดำเนินงานหรือไม่ ขั้นตอนนี้ถือเป็นสิ่งสำคัญเนื่องจากการดำเนินงานมักเกิดปัญหาแทรกซ้อนในการดำเนินงาน ที่ทำให้ไม่เป็นตามแผนอยู่เสมอซึ่งอุปสรรคต่อประสิทธิภาพและคุณภาพการทำงาน การติดตามการตรวจสอบ การประเมินปัญหาจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องทำควบคู่กัน ประโยชน์ในการปรับปรุงคุณภาพของการดำเนินงานครั้งต่อไปในการตรวจสอบ การประเมินการปฏิบัติงานนั้นเป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนดไว้หรือไม่

4. การปรับปรุงแก้ไขการทำงาน (Act) การปรับปรุงแก้ไขการทำงานที่เกิดขึ้นแล้ว หลังจากได้ทำการตรวจสอบ การปรับปรุงอาจเป็นการแก้ไขอย่างเร่งด่วนเฉพาะหน้าหรือการค้นหาสาเหตุที่แท้จริงเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาซ้ำรอยเดิม การปรับปรุงการดำเนินงานสามารถกำหนดมาตรฐานของวิธีการทำงานที่ต่างจากเดิมเมื่อมีการดำเนินงานตามวงจรในรอบถัดไป

โทซาวะ (อ้างถึง ชไมพร สุธรรมวงศ์, 2544) กล่าวว่า ความหมายวงจรคุณภาพ คือ ขั้นตอนการทำงานเปรียบเสมือนวงล้อที่ดำเนินการ 4 ขั้นตอน คือ การวางแผน การดำเนินตามแผน การตรวจสอบ การปรับปรุงแก้ไข และเมื่อวงล้อหมุนไป 1 รอบ จะทำให้งานบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ กระบวนการทำงานของวงจรคุณภาพนั้นประกอบด้วย

1. การวางแผน (Plan) คือ การกำหนดวัตถุประสงค์หรือตั้งเป้าหมาย ต้องกำหนดว่าต้องทำอะไร การวางแผนครอบคลุมถึง ใครจะทำอะไร เสร็จเมื่อไร จะทำอย่างไร การแบ่งหน้าที่วิธีการที่ครบถ้วน

2. ลงมือทำ (Do) คือ ก่อนจะทำลงมือทำต้องเตรียมวัตถุดิบ เตรียมขั้นตอนต่าง ๆ เสียก่อน หากเป็นเรื่องใหม่ๆ ที่ต้องกระทำต้องเตรียมพร้อมจากการฝึกหรืออบรมเสียก่อนจึงจะสามารถลงมือทำตามแผนได้

3. ตรวจสอบ (Check) คือ การวิเคราะห์ผลจากการทดลองทำนั้น หากการวางแผนไม่มีกำหนดว่าจะต้องได้อะไร เมื่อไร ตัวเลขที่ควรยึดเป็นเป้าหมายไว้เสียตั้งแต่ต้นก็จะไม่มีอะไรมาเป็นตัวเทียบได้ว่าผลการลงทำนั้นได้ตามจริง ตามแผนหรือไม่

4. ปรับใช้ (Act) จากผลของการตรวจสอบ หากผลที่ได้เป็นไปตามแผน ไม่มีการนำกระบวนการที่ได้ลงทำไปมากำหนดให้เป็นรูปแบบใหม่ ผลของการตรวจสอบพบว่าสิ่งที่ลงทำไปทำให้ผลลัพธ์เป็นไปตามแผนที่กำหนด ก็ต้องปรับเปลี่ยนกระบวนการที่คิดไว้แล้วลงทำใหม่ ซึ่งจะนำไปสู่การวางแผนใหม่ ลงมือทำใหม่ ลงตรวจสอบดูใหม่ หรือวงจรคุณภาพรอบใหม่ หากเป้าหมายและกระบวนการอันถูกต้องแท้จริง

ปริทรรศน์ พันธุบรรยงก์ (2545) กล่าวว่า ความหมายวงจรคุณภาพ (PDCA: Plan Do Check and Act) หมายถึง องค์ประกอบหลักของวงจรกิจกรรมการจัดการซึ่งประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ

P (Plan) คือ เริ่มจากการแสวงหาจุดที่เป็นปัญหา ความแตกต่างจุดที่มุ่งหวัง สภาพที่เกิดขึ้น เมื่อทราบว่าจะมีปัญหา ควรจัดทำแผนในการแก้ปัญหา

D (Do) คือ กระบวนการดำเนินงานตามแผน แผนที่ใช้ในการปฏิบัตินั้นต้องเป็นแผนที่ใหม่ล่าสุดจริง ๆ ที่ผ่านการดำเนินการปรับปรุงแก้ไขมาแล้ว

C (Check) คือ การเปรียบเทียบระหว่างผลลัพธ์กับค่าเป้าหมายเสมอ

A (Act) คือ การปฏิบัติหลังจากตรวจสอบเสร็จสิ้นแล้ว

เรืองวิทย์ เกษมสุวรรณ (2545) กล่าวถึงแนวคิดของเดมมิ่งว่า ผู้บริหารระดับสูงต้องมีความรอบรู้หลายด้านรวมถึงการจัดการคุณภาพที่ประสบความสำเร็จนั้นจะต้องอาศัยหลักการที่เรียกว่าวงจรคุณภาพ (PDCA) แบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน คือ

ขั้นตอนที่ 1 การวางแผน (Plan) คือ การนำข้อมูลที่มีอยู่เก็บรวบรวมขึ้นมาใหม่ เพื่อการวางแผนในครั้งนั้น อาจทดลองเพื่อเป็นการนำร่องก่อนก็ได้

ขั้นตอนที่ 2 การทำ (Do) หรือลงมือทำ คือ การเอาแผนที่กำหนดไว้ขึ้นไปทำ ซึ่งการทำในแต่ละครั้ง เป็นการทดลองทำในขอบข่ายเล็ก ๆ ก่อน

ขั้นตอนที่ 3 การตรวจสอบ (Check) คือ การตรวจสอบ สังเกตสิ่งที่เกิดขึ้นว่ามีการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใดและมีการเปลี่ยนแปลงมากน้อยเพียงใด

ขั้นตอนที่ 4 การแก้ไข (Act) หรือลงมือแก้ไข (Corrective Action) คือ หลังจากที่ได้พิจารณาผลลัพธ์แล้ว ผลลัพธ์ไม่เป็นไปตามแผนที่วางไว้ อาจต้องมีการปรับเปลี่ยนแผนใหม่อีกครั้งตามความเหมาะสมหรือนำเอาผลครั้งแรกมาใช้เพื่อพัฒนาความคิดและหาวิธีการใหม่ ๆ ในการลงมือปฏิบัติครั้งต่อไป

วีรพงษ์ เกลิมจิระรัตน์ (2547) ความหมายวงล้อเดมมิ่งหรือวงล้อ PDCA คือ ขั้นตอนการทำงานให้บรรลุเป้าหมาย งานจะต้องมีคุณภาพและประสิทธิภาพอย่างถูกต้องตามที่ได้กำหนดไว้ตามเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ คือ การวางแผน การนำไปปฏิบัติ การตรวจสอบการปฏิบัติงาน และการปฏิบัติการแก้ไขปัญหา การที่องค์กรดำเนินงานตามการหมุนวงล้อเดมมิ่ง (PDCA) อย่างสม่ำเสมอช่วยส่งผลให้องค์กรสามารถปฏิบัติงานได้อย่างบรรลุเป้าหมายและมีประสิทธิภาพ

สรุปได้ว่า แนวคิดวงล้อเดมมิ่ง (PDCA) เป็นแนวคิดกระบวนการทำงานที่ดำเนินการ 4 ขั้นตอน คือ การวางแผน (Plan) การดำเนินการตามแผน (Do) การตรวจสอบ (Check) การปรับปรุงแก้ไข (Act) เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ การหมุนวงล้อเดมมิ่ง (PDCA) อย่างสม่ำเสมอจะส่งผลให้การบริหารงานในองค์กร หน่วยงานสามารถปฏิบัติงานได้อย่างบรรลุเป้าหมายและมีประสิทธิภาพ

2.2.3 การจัดการกิจกรรมการจัดการการเรียนรู้ด้านชาวน้ำปัญญา

การจัดการเรียนรู้ คือ การกระทำสิ่งต่าง ๆ ที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ โดยผู้เรียนเป็นผู้ลงมือกระทำด้วยตนเอง กระทำร่วมกับเพื่อน หรือผู้เรียนและผู้สอนกระทำร่วมกัน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลง พัฒนาตรงตามจุดมุ่งหมายของการจัดการเรียนรู้ที่กำหนดไว้

2.2.3.1 การจัดทำแผนการเรียนรู้

การจัดทำแผนการเรียนรู้เป็นกิจกรรมที่กระทำเป็นลายลักษณ์อักษรไว้ล่วงหน้าอย่างละเอียด มีเนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการสอน และการวัดประเมินผล ชัดเจนครอบคลุมเป็นขั้นตอน เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนให้บรรลุตรงตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ มีนักการศึกษาหลายท่าน ได้ให้ความหมายของการจัดทำแผนการเรียนรู้ ดังนี้

ชนาธิป พรกุล (2552, น.85) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้ถือเป็นสิ่งสำคัญที่จะบอกแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เขียนระบุไว้ล่วงหน้า ทำให้ผู้สอนมีความพร้อม มั่นใจและดำเนินการสอนได้อย่างราบรื่นสามารถสอนได้บรรลุจุดประสงค์ที่กำหนดไว้

วิมลรัตน์ สุนทรวิโรจน์ (2553) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง เป็นแผนที่กำหนดจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การจัดการเรียนรู้ การใช้สื่อส่งเสริมทักษะการเรียนรู้ การวัดผลประเมินผลที่สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ทำให้ผู้จัดการการเรียนรู้ทราบว่าเรียนรู้อะไร จุดประสงค์เพื่อสิ่งใด การจัดการเรียนรู้อย่างไร การใช้สื่ออุปกรณ์อะไร และวัดผลประเมินผลด้วยวิธีการใด

สุพล วังสินธ์ (2536, น.5-6) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้เป็นกุญแจดอกสำคัญที่ทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น สรุปได้ดังนี้

1. ทำให้เกิดการวางแผนวิธีเรียนที่ดี ผสมผสานความรู้และจิตวิทยาการศึกษา
2. ช่วยให้ผู้ครมามีคู่มือการสอนที่ทำด้วยตนเองล่วงหน้ามีความมั่นใจในการสอน
3. ส่งเสริมให้ผู้ครมมีความรู้ความเข้าใจในด้านของหลักสูตร วิธีการสอน การวัดผล

และประเมินผล

4. เป็นคู่มือสำหรับผู้มาสอนแทน
5. เป็นหลักฐานแสดงข้อมูลที่ต้องการเที่ยงตรง เป็นประโยชน์ต่อวงการศึกษ
6. เป็นผลงานทางวิชาการแสดงความชำนาญความเชี่ยวชาญของผู้ทำลักษณะที่ดี

ของแผนการจัดการเรียนรู้

สถาบันวิทยาการการเรียนรู้ (2549, น.69) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ว่าเป็นแผนงานหรือโครงการที่ครูผู้สอนได้จัดเตรียมการจัดการเรียนรู้ไว้ล่วงหน้าเป็นลายลักษณ์อักษร ซึ่งกำหนดไว้ในรายวิชาใดวิชาหนึ่งอย่างเป็นระบบระเบียบเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติของครูผู้สอน และสามารถใช้เป็นเครื่องมือสำหรับจัดการเรียนรู้เพื่อนำผู้เรียนไปสู่จุดประสงค์การเรียนรู้ จุดหมายของหลักสูตรอย่างมีประสิทธิภาพ

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง การเตรียมการวางแผนการจัดการเรียนการสอนที่เป็นลายลักษณ์อักษรที่ครูผู้สอนจัดเตรียมไว้ล่วงหน้าตลอดภาคเรียน ภายใต้กรอบเนื้อหาสาระที่ต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ โดยกำหนด จุดประสงค์ เนื้อหาสาระ กระบวนการเรียนรู้ สื่อและอุปกรณ์การสอน รวมทั้งการวัดผลและประเมินผลเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติของครูผู้สอนจัดการเรียนรู้ผู้เรียนตรงตามจุดประสงค์ และจุดหมายของหลักสูตรอย่างมีประสิทธิภาพ

2.2.3.2 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

การจัดการเรียนรู้ ไม่ใช่เป็นเพียงการถ่ายทอดเนื้อหาวิชา โดยใช้วิธีการบอกให้จดจำ และนำไปท่องจำเพื่อการสอบเท่านั้น แต่การจัดการเรียนรู้เป็นศาสตร์อย่างหนึ่งซึ่งมีความหมายที่ลึกซึ้งกว่านั้น กล่าวคือ วิธีการใดก็ตามที่ผู้สอนนำมาใช้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เรียกได้ว่าเป็นการจัดการเรียนรู้ นักการศึกษาหลายท่าน ได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนรู้ดังนี้

จิราภา เต็งไตรรัตน์ (2543, น.23) กล่าวว่า การเรียนรู้ หมายถึง การเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมที่ค่อนข้างถาวร ซึ่งเป็นผลเนื่องมาจากประสบการณ์หรือการฝึกฝน ไม่ว่าจะด้วยวิธีการที่ตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม พฤติกรรมที่เปลี่ยนไปควรเป็นไปในลักษณะที่ค่อนข้างถาวร และเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่เหมาะสมหรือไม่เหมาะสมก็ได้

ทิสนา แจมมณี (2544, น.9) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้ นับว่าเป็นองค์ประกอบหลักที่แสดงถึงการเรียนรู้อย่างเป็นรูปธรรม ซึ่งประกอบด้วย ความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายที่แท้จริงของการเรียนรู้ บทบาทของครู และบทบาทของผู้เรียน

1. การเรียนรู้เป็นงานเฉพาะบุคคล ทำแทนกันไม่ได้ ครูที่ต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ต้องเปิดโอกาสให้เขาได้มีประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยตัวของเขาเอง

2. การเรียนรู้เป็นกระบวนการทางสติปัญญาที่ต้องมีการใช้กระบวนการคิด สร้างความเข้าใจ ความหมายของสิ่งต่างๆ ครูจึงควรกระตุ้นให้ผู้เรียน ใช้กระบวนการคิดทำความเข้าใจสิ่งต่าง ๆ

3. การเรียนรู้เป็นกระบวนการทางสังคม เพื่อเรื่องเดียวกัน อาจคิดได้หลายแง่หลายมุม ทำให้เกิดการขยาย เติมเต็มข้อความรู้ ตรวจสอบความถูกต้องของการเรียนรู้ตามที่สังคมยอมรับ ฉะนั้นครูที่ปรารถนาให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับบุคคลอื่น หรือแหล่งข้อมูลอื่น

4. การเรียนรู้เป็นกิจกรรมที่สนุกสนาน เป็นความรู้ที่เบิกบาน เพราะหลุดพ้นจากความไม่รู้ นำไปสู่ความใฝ่รู้ อยากรู้อีก ถือเป็นเรื่องน่าสนุก ครูจึงควรสร้างภาวะที่กระตุ้นให้เกิดความอยากรู้หรือคับข้องใจบ้าง ผู้เรียนจะค้นหาคำตอบเพื่อให้หลุดพ้นจากความข้องใจ และเกิดความสุขจากการได้เรียนรู้ เมื่อพบคำตอบด้วยตนเอง

5. การเรียนรู้เป็นงานต่อเนื่องตลอดชีวิต ขยายพรมแดนความรู้ได้ไม่มีที่สิ้นสุด ครูควรสร้างกิจกรรมที่กระตุ้นให้เกิดการแสวงหาความรู้ไม่รู้จักจบ

6. การเรียนรู้เป็นการเปลี่ยนแปลง เพราะได้รู้มากขึ้นทำให้เกิดการนำความรู้ไปใช้ในการเปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ ซึ่งเป็นการพัฒนาไปสู่การเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น ครูควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รับรู้ผลการพัฒนาของตนเองด้วยตัวเอง

สำนักงานส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน (2557, น.61) กล่าวว่า กิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง การปฏิบัติต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้การจัดการเรียนรู้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ และการเรียนรู้ของผู้เรียนบรรลุตามจุดประสงค์ของการจัดการเรียนรู้ที่กำหนดไว้

สุพัตรา ชาติบัญชาชัย (มปป. ปกหลัง) กล่าวว่า การเรียนรู้เป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นทั้งทางด้านสมอง การกระทำและประสบการณ์ ซึ่งเกี่ยวกับความจำ ความเข้าใจ การนึกคิด การรับรู้ การวิเคราะห์และการแก้ปัญหา การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่มีความต่อเนื่อง ฉะนั้นสามารถออกย และเปลี่ยนแปลงได้ ซึ่งผลลัพธ์ของการเรียนรู้ คือ ความรู้ ความเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ

ฮูและดันแคน (Hough & Duncan. 1970, p.144) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้ หมายถึง กิจกรรมของบุคคลซึ่งมีหลักและเหตุผล เป็นกิจกรรมที่บุคคลได้ใช้ความรู้ของตนเองอย่างสร้างสรรค์ เพื่อสนับสนุนให้ผู้อื่นเกิดการเรียนรู้และความผาสุก การจัดการเรียนรู้จึงเป็นกิจกรรมในแง่มุมต่าง ๆ 4 ด้าน คือ

1. ด้านหลักสูตร (Curriculum) หมายถึง การศึกษาจุดมุ่งหมายของการศึกษา ความเข้าใจในจุดประสงค์รายวิชาและการตั้งจุดประสงค์การจัดการเรียนรู้ที่ชัดเจน ตลอดจนการเลือกเนื้อหาได้เหมาะสมสอดคล้องกับท้องถิ่น
2. ด้านการจัดการเรียนรู้ (Instruction) หมายถึง การเลือกวิธีสอนและเทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสม เพื่อช่วยให้ผู้เรียนบรรลุถึงจุดประสงค์การเรียนรู้ที่วางไว้
3. ด้านการวัด (Measuring) หมายถึง การเลือกวิธีการวัดผลที่เหมาะสมและสามารถวิเคราะห์ผลได้
4. ด้านการประเมินผลการจัดการเรียนรู้ (Evaluating) หมายถึง ความสามารถในการประเมินผลของการจัดการเรียนรู้ทั้งหมดได้

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้หมายถึง การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เป็นไปอย่างถาวร ไม่ว่าจะด้วยวิธีการที่ตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ ผลลัพธ์ของการเรียนรู้ คือ ความรู้ ความเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ โดยสนับสนุนให้ผู้อื่นเกิดการเรียนรู้ การกระทำและประสบการณ์ ที่เกี่ยวกับความจำ ความเข้าใจ การรับรู้ การวิเคราะห์ และแก้ปัญหา ถือเป็น การเรียนรู้ที่เป็นกระบวนการที่มีความต่อเนื่อง

2.2.3.3 การจัดสื่อและนวัตกรรมการประกอบการจัดกิจกรรม

สื่อการสอนถือเป็นสิ่งที่มีบทบาทสำคัญอย่างมากในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน สื่อเป็นตัวกลางที่จะช่วยให้การสื่อสารระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพทำให้ผู้เรียนเข้าใจ ความหมายเนื้อหาบทเรียน ตรงกับที่ผู้สอนกำหนดไว้ สื่อการสอนเป็นลักษณะที่ผู้สอนนำสื่อไปใช้ บางโอกาสก็ให้ผู้เรียนเป็นผู้ใช้ ไม่ว่าจะใครจะเป็นผู้ใช้สื่อ ก็สามารถส่งผ่านความรู้ไปยังผู้เรียนเหมือนกัน มีนักวิชาการได้กล่าวถึงสื่อการเรียนการสอน ดังนี้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2543, น.111) กล่าวว่า สื่อการสอน หมายถึง วัสดุ อุปกรณ์ และวิธีการ ที่ใช้เป็นสื่อกลางให้ผู้สอนสามารถส่งหรือถ่ายทอดความรู้ เจตคติ ทักษะไปยังผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เอกวิทย์ แก้วประดิษฐ์ (2545, น.239) กล่าวว่า สื่อการสอน คือ ตัวกลางหรือสิ่งต่างๆ ที่ใช้ในกระบวนการเรียนการสอน ใช้เป็นเครื่องมือหรือช่องทางสำหรับการถ่ายทอดความรู้ของครูถึงผู้เรียน ทำให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้ตรงตามวัตถุประสงค์ จุดหมายที่วางไว้เป็นอย่างดี อีกนัยหนึ่ง สื่อการเรียนการสอน คือ วัสดุ อุปกรณ์ วิธีการ หรือเทคนิค ที่ใช้เป็นสื่อกลางที่ผู้สอนส่ง ถ่ายทอดความรู้ เจตคติ ทักษะไปยังผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพ

กิดานันท์ มลิทอง (2546, น.26) กล่าวว่า สื่อการสอน หมายถึง สื่อชนิดใดก็ตามไม่ว่าจะเป็นเทปบันทึกเสียง สไลด์ วิทยุ โทรทัศน์ วิดิทัศน์ แผนภูมิ ภาพนิ่ง คอมพิวเตอร์ เป็นต้น ได้บรรจุเนื้อหาเกี่ยวกับบทเรียนในหลักสูตร วัสดุอุปกรณ์ทางกายภาพที่นำมาใช้ในเทคโนโลยีการศึกษา และใช้เป็นเครื่องมือ หรือช่องทางสำหรับการสอนของผู้สอนส่ง ไปถึงผู้เรียน ผู้เรียนสามารถเกิดการเรียนรู้ตรงตามวัตถุประสงค์ จุดมุ่งหมายที่วางไว้เป็นอย่างดี

สรุปได้ว่า สื่อการสอน หมายถึง สื่อ วัสดุ อุปกรณ์ วิธีการและสิ่งต่าง ๆ ที่นำมาเป็นเครื่องมือ ช่วยให้ครูนำมาถ่ายทอดสู่ผู้เรียนตรงตามจุดหมายและตรงตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ ทำให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์จากการจัดการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ

ไชยยศ เรืองสุวรรณ (2521, น.303) ได้ให้ความหมาย นวัตกรรม หมายถึง การคิดค้นพบวิธีการใหม่ ๆ ขึ้นมาหรือการปรับปรุงของเก่าให้เหมาะสม ด้วยวิธีการปฏิบัติใหม่ ๆ ที่แปลกไปจากเดิม ซึ่งสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ได้รับการทดลอง พัฒนาจนเป็นที่เชื่อถือได้ และเกิดผลดีในทางปฏิบัติ ทำให้ระบบก้าวไปสู่จุดหมายปลายทางได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ชนาธิป พรกุล (2545, น.100 – 101) กล่าวว่า นวัตกรรมการศึกษา หมายถึง นวัตกรรมที่นำมาอาจมีผู้คิดค้นขึ้นมาก่อนแล้ว หรือคิดค้นขึ้นใหม่เพื่อให้เหมาะสมกับแต่ละสถานการณ์ นวัตกรรมการเรียนการสอนส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นแนวคิด หรือวิธีการ คือ บทเรียนสำเร็จรูป บทเรียนคอมพิวเตอร์ และชุดการสอน เป็นสิ่งที่น่าสนใจนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ถวัลย์ มาศจรัส (2548, น.3) กล่าวว่า นวัตกรรมการศึกษา หมายถึง ความคิดใหม่ รูปแบบใหม่ วิธีการใหม่ เทคนิคใหม่ แนวทางใหม่ ผลผลิตใหม่ ที่ได้ประยุกต์อย่างสร้างสรรค์ และพัฒนาขึ้นมาใหม่ รวมทั้งการต่อยอดภูมิปัญญาเดิมหรือจากการคิดค้นขึ้นมาด้วยภูมิปัญญาใหม่ทำให้เกิดสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ และรวมไปถึงการศึกษาตามอัธยาศัย

พระราชบัญญัติการศึกษาเด็กปฐมวัย (2562, น.102) กล่าวว่า นวัตกรรมการศึกษา หมายความว่า แนวคิด วิธีการ กระบวนการ สื่อการเรียนการสอน หรือการบริหารจัดการในรูปแบบใหม่ ซึ่งได้มีการทดลองและพัฒนาจนเป็นที่น่าเชื่อถือว่าจะสามารถส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนและการจัดการศึกษา และให้ความหมายรวมไปถึงการนำสิ่งดังกล่าวมาประยุกต์ใช้ในพื้นที่นวัตกรรมการศึกษาด้วย

สรุปได้ว่า นวัตกรรมประกอบการจัดกิจกรรม หมายถึง สิ่งใหม่ แนวคิดใหม่ วิธีการ กระบวนการใหม่ เทคนิคใหม่ ผลผลิตใหม่ หรือการนำของเก่ามาประยุกต์อย่างสร้างสรรค์เป็นชิ้นงานใหม่ ที่มีความน่าเชื่อถือ และเป็นสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาต่อไป

2.2.3.4 การวัดและการประเมินผลการจัดกิจกรรม

การวัดและการประเมินผล เป็นกระบวนการที่ผู้สอนต้องการวัดดูว่า เด็กมีพัฒนาการเพียงใด หลังจากครูจัดกิจกรรมและประสบการณ์ต่าง ๆ ให้ การประเมินที่ดีต้องติดตามดู กระบวนการเรียนรู้มากกว่าการตัดสินใจว่าเด็กทำได้หรือไม่ได้ มุ่งเน้นกระบวนการและพัฒนาการที่ก้าวหน้าของตัวเด็ก มากกว่าจะตัดสินออกมาเป็นคะแนนว่าเด็กมีคะแนนเท่าไร จากการสอบหรือประเมินในครั้งนั้น

ศิริชัย กาญจนวาสี (2543) (อ้างใน พิภพ เอกวารงกุล, 2550, น. 17) กล่าวถึง การประเมินการสอนว่ามีองค์ประกอบสำคัญ ได้แก่ การพัฒนาประมวลการสอนรายวิชาที่มีความละเอียดและชัดเจน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างเหมาะสม อันจะนำไปสู่ผลการเรียนรู้ตามเป้าหมาย การพัฒนาความรู้ ทักษะ คุณธรรมของผู้เรียน

บุญเชิด ภิญญอนันพงษ์ (2545) (อ้างถึงใน พิภพ เอกวารงกุล, 2550, น. 19) กล่าวถึง การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามแนวคิดใหม่จะเกี่ยวข้องกับระบบที่มีปฏิสัมพันธ์กัน 3 ส่วน คือ ส่วนที่ป้อนเข้า (Input) ได้แก่ เนื้อหาสาระ ส่วนที่เป็นบริบท (Context) ได้แก่ วิธีการสอน สิ่งแวดล้อม บรรยากาศในห้องเรียน และส่วนที่เป็นผลผลิต (Output) ได้แก่ คะแนนการสอบ ผลงาน การปฏิบัติงาน

สุวิมล ว่องวานิช (2546, น.7) กล่าวให้เห็นว่า การประเมินนั้นจะใช้วิธีการแบบใดก็ได้ แต่ต้องเชื่อว่าสิ่งที่ผู้เรียนมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ดังนั้นการประเมินจึงต้องยึดหลักการเปรียบเทียบพฤติกรรมของผู้เรียนในแต่ละช่วงเวลา การประเมินตามสภาพจริงเป็นประเภทหนึ่งของการประเมินที่ต้องการให้ผู้เรียนแสดงทักษะและสมรรถภาพ ซึ่งสะท้อนสิ่งที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวัน การบูรณาการความรู้และการปฏิบัติงานต่าง ๆ ที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในโลกลงการเป็นจริง

เอมอร์ จังศิริพรปกรณ์ (2546, น.162) กล่าวว่า การประเมินสภาพจริงเป็นวิธีการประเมินที่สนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีความสนใจ ความถนัดและมีพัฒนาการที่ต่างกัน ให้สามารถพัฒนาและเกิดการเรียนรู้มากที่สุด เต็มตามศักยภาพของผู้เรียนแต่ละคน เนื่องจากการประเมินในลักษณะนี้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกและแสดงความรู้ ความสามารถ ความรู้สึก และการประพฤติปฏิบัติอย่างแท้จริง

สำนักงานส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน (2557, น.151-152) กล่าวว่า การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ตามสภาพจริง เป็นกิจกรรมที่เกิดขึ้นภายหลังกิจกรรมการเรียนรู้ซึ่งเป็นข้อมูลที่ใช้ประเมินตามสภาพจริงได้ในทันที กระบวนการวัดผลการเรียนรู้ตามแนวทาง 3 ประการ คือ

1. วัดครบถ้วนตามจุดประสงค์การเรียนรู้ได้จริง
 - 1.1 วัดความสามารถทางความรู้ ความคิดได้จริง (Cognitive Ability)
 - 1.2 วัดความสามารถในการปฏิบัติได้จริง (Performance/Practice Ability)
 - 1.3 วัดคุณลักษณะทางจิตใจได้จริง (Affective Characteristics)
2. วัดได้ตรงความเป็นจริง คือ สิ่งที่วัดได้นั้นเป็นข้อมูล เป็นการแสดงพฤติกรรมที่สะท้อนความสามารถที่แท้จริงของผู้เรียน ทั้งความสามารถทางความรู้ ความคิด ความสามารถในการปฏิบัติและคุณลักษณะทางจิตใจ มีความคลาดเคลื่อนผิดพลาดน้อยที่สุด ไม่เปิดโอกาสให้ผู้ข้อยความสามารถได้คะแนนสูง ตัดความผิดพลาดที่ผู้มีความสามารถสูงกลับได้คะแนนน้อย
3. เลือกราย คิดค้นเครื่องมือและเทคนิคการวัดผลที่เป็นการวัดพฤติกรรมที่แท้จริงที่แสดงออกซึ่งความสามารถของผู้เรียน ซึ่งอาจได้จากการสังเกตพฤติกรรมผู้เรียน สังเกตจากการปฏิบัติภาระงาน (Tasks) ที่จัดให้ปฏิบัติในสถานการณ์ที่ผู้สอนจะกำหนด สังเกตจากร่องรอยหลักฐานผลการปฏิบัติภาระงานของผู้เรียน เป็นต้น

กระทรวงศึกษาธิการ (2560, น. 44) กล่าวว่า การประเมินพัฒนาการเด็กอายุ 3-6 ปี เป็นการประเมินพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญาของเด็ก โดยถือเป็นกระบวนการต่อเนื่อง และเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมปกติที่จัดให้เด็กในแต่ละวัน ผลที่ได้จากการสังเกตพัฒนาการเด็ก ต้องนำมาจัดทำสารนิทัศน์ หรือจัดทำข้อมูลหลักฐานหรือเอกสารอย่างเป็นระบบ ด้วยการรวบรวมผลงานสำหรับเด็กเป็นรายบุคคลที่สามารถบอกเรื่องราวหรือประสบการณ์ที่เด็กได้รับว่าเด็กเกิดการเรียนรู้และมีความก้าวหน้าเพียงใด ทั้งนี้ให้นำข้อมูลผลการประเมินพัฒนาการเด็กมาพิจารณาปรับปรุง วางแผนการจัดกิจกรรม และส่งเสริมให้เด็กแต่ละคนได้รับการพัฒนาตามจุดหมายของหลักสูตรอย่างต่อเนื่อง การประเมินพัฒนาการควรยึดหลัก ดังนี้

1. วางแผนการประเมินพัฒนาการอย่างเป็นระบบ
2. ประเมินพัฒนาการเด็กครบทุกด้าน

3. ประเมินพัฒนาการเด็กเป็นรายบุคคลอย่างสม่ำเสมอ ต่อเนื่องตลอดปี

4. ประเมินพัฒนาการตามสภาพจริงจากกิจกรรมประจำวัน ด้วยเครื่องมือและวิธีการที่หลากหลาย ไม่ควรใช้แบบทดสอบ

5. สรุปผลการประเมิน จัดทำข้อมูลและนำผลการประเมินไปใช้พัฒนาเด็ก

สรุปได้ว่า การวัดและการประเมินผลการจัดกิจกรรม หมายถึง กระบวนการที่ทำเป็นกระบวนการอย่างต่อเนื่องที่จัดทำหลังจากทำกิจกรรมเสร็จสิ้นในทุก ๆ กิจกรรม โดยการวัดและประเมินผลต้องมีระบบปฏิสัมพันธ์กันผลการประเมินที่ดีที่สุดควรเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกและสะท้อนข้อมูลที่แท้จริงของผู้เรียน เพื่อนำไปพัฒนาทักษะทางด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคมและสติปัญญาของผู้เรียนต่อไป

2.2.3.5 การนำผลการวัดไปปรับกิจกรรม

การนำผลการวัดไปปรับกิจกรรมผู้ให้ความหมายดังนี้

สุนันท์ ศล โกล่อม (2545) กล่าวว่า กระบวนการในการนำสิ่งเร้า หรือพฤติกรรม ได้ตอบตามคุณลักษณะ ออกมาเป็นสิ่งที่สังเกตได้และวัดได้ โดยส่งผลคุณลักษณะหรือพฤติกรรมความสามารถของบุคคล

ทิวัตต์ มณี โชติ (2549) กล่าวว่า เพื่อปรับปรุงการจัดการเรียนรู้ ผลการวัดด้วยแบบทดสอบวินิจัยการเรียน นอกจากจะช่วยให้เห็นว่าผู้เรียนมีจุดบกพร่องเรื่องใดแล้ว ยังช่วยให้เห็นจุดบกพร่องของกระบวนการจัดการเรียนรู้อีกด้วย เช่น ผู้เรียนส่วนใหญ่มีจุดบกพร่องจุดเดียวกัน ครูผู้สอนต้องทบทวนว่าอาจจะเป็นเพราะวิธีการจัดการเรียนรู้ไม่เหมาะสมต้องปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสม สามารถตรวจสอบและปรับปรุง การประเมินเพื่อพัฒนาเป็นการประเมินเพื่อตรวจสอบผลการเรียนรู้เทียบกับจุดประสงค์หรือผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ผลจากการประเมินใช้พัฒนาการจัดการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยอาจจะปรับปรุงหรือปรับเปลี่ยนวิธีการสอนปรับเปลี่ยนสื่อการสอน ใช้นวัตกรรมจัดการเรียนรู้ เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

สมนึก ภัททิยธนี (2553) กล่าวว่า ผลประโยชน์ของการวัดส่งผลด้าน ผู้เรียน ช่วยให้นักเรียนทราบว่าตนเองมีความรู้ความสามารถ จุดเด่น จุดด้อยเพียงใด ในระดับใด หากมีข้อบกพร่องจะได้ปรับปรุงแก้ไข ให้ตรงตามความสามารถความถนัดของตนเอง ครูผู้สอน เป็นข้อมูลช่วยให้ครูรู้จักนักเรียนแต่ละด้าน ช่วยให้ครูรายงานผลการศึกษา ให้แก่นักเรียน ผู้ปกครอง ครูอาจารย์ และสถาบันการศึกษาทราบต่อไป ฝ่ายแนะแนว นำผลการเรียนไปประกอบการแก้ไข ปัญหาต่าง ที่เกิดกับนักเรียน และเสนอแนวทางปรับปรุงแก้ไขการเรียนการสอนต่อผู้บริหาร และ

ฝ่ายบริหาร ช่วยในการวางแผนการเรียนการสอน การบริหาร โรงเรียนให้ถูกต้องยิ่งขึ้น ช่วยในการตัดสินใจเกี่ยวกับการจัดการการศึกษาของโรงเรียน

สรุปได้ว่า การนำผลการวัดไปปรับกิจกรรม คือกระบวนการสร้างสิ่งเร้าเพื่อสร้างพฤติกรรมอันพึงประสงค์กับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเห็นจุดเด่น จุดด้อย และความสามารถเฉพาะตน นอกจากตัวผู้เรียนได้รับประโยชน์แล้วยังส่งผลต่อ ครูผู้สอน ฝ่ายแนะแนว และผู้บริหาร ที่จะนำข้อมูลมาปรับปรุง ดำเนินการอย่างถูกต้องตรงตามบริบทและความต้องการของทุกฝ่าย

2.2.3.6 การนำผลการจัดกิจกรรมไปปรับปรุง

การนำผลการวัดกิจกรรมไปปรับปรุงเป็นกระบวนการที่ผู้จัดกิจกรรมต้องนำกิจกรรมที่ดำเนินการเสร็จสิ้นแล้วมาตรวจสอบและข้อบกพร่อง ข้อปัญหา ข้อคำถามนั้นมาปรับปรุงแก้ไขให้มีประสิทธิภาพสูงสุดต่อไป ดังนี้

อุทุมพร จามรมาน (2532) ได้ให้ความหมายว่า บทบาทตรวจสอบย้อนกลับ การวัดและการประเมินผล เมื่อการเรียนการสอนผ่านไปแต่ละบทเรียน ครูผู้สอนจะวัดและประเมินเพื่อตรวจสอบดูว่า เทคนิควิธีการสอน อุปกรณ์การสอน เนื้อหา ตลอดจนการจัดกิจกรรมที่จัดขึ้น ครูได้สอนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้นั้นมีข้อบกพร่องอะไรบ้าง ส่วนใดจำเป็นที่จะต้องปรับปรุงแก้ไข การนำผลที่ได้จากการประเมินไปใช้ในการปรับปรุงโครงการสอนสำหรับใช้ในการเรียนการสอนครั้งต่อไป

พิสนุ พองศรี (2553, น.14) กล่าวว่า การติดตามผลการดำเนินการสามารถนำไปใช้แก้ปัญหาดังต่าง ๆ เพื่อการปรับเปลี่ยนกิจกรรมตามสถานการณ์ ทำให้ทราบข้อบกพร่องปัญหาสามารถแก้ไขได้ทุกจุดทันที

สำนักงานส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน (2553) ได้ให้ความหมายว่า เป็นการพิจารณาผลลัพธ์ที่ได้มานั้นสำเร็จตามจุดมุ่งหมายมากน้อยเพียงใด มีสิ่งใดบ้างที่จำเป็นต้องแก้ไขปรับปรุง ทั้งนี้หมายถึงการประเมินผลและการพิจารณาเพื่อสอนและปรับปรุงระบบการจัดการเรียนรู้ให้ดีขึ้น ซึ่งขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนสุดท้ายในระบบการจัดการเรียนรู้เพื่อเป็นการประเมินผลว่าหลังจากการจัดการเรียนรู้แล้วผู้เรียนได้รับประสบการณ์การเรียนรู้อะไรบ้าง และสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่ การประเมินผลจะทำให้ผู้สอนสามารถทราบได้ว่าระบบการจัดการเรียนรู้นั้นมีข้อบกพร่องอะไรบ้าง เช่น แผนการจัดการเรียนรู้ จุดมุ่งหมาย สื่อการจัดการเรียนรู้ เนื้อหา หรือแม้แต่ว่าความพร้อมของตัวผู้เรียนเอง เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ เหล่านี้ต่อไป

รศรินทร์ เกรย์ และคณะ (2556) กล่าวว่า การประเมินเป็นกระบวนการอย่างมีระบบ โดยการนำข้อมูลทั้งหลายที่ได้จากการวัดมาพิจารณาเกณฑ์ แปลความหมายเพื่อที่จะตัดสินใจหรือ

สรุปคุณภาพและคุณลักษณะต่าง ๆ จากการวัดและดำเนินการอย่างเป็นระบบตรงตามเกณฑ์หรือมาตรฐานที่ตั้งไว้ได้อย่างไร

สรุปได้ว่า การนำผลการประเมินผล เป็นการตรวจสอบข้อมูลย้อนกลับ เมื่อมีการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนเสร็จสิ้นเพื่อตรวจสอบข้อบกพร่อง ปัญหาที่พบแล้วนำมาวิเคราะห์ปรับปรุงแก้ไขให้ตรงจุดตรงตามวัตถุประสงค์ แล้วดำเนินการใหม่อย่างเป็นระบบตรงตามเกณฑ์หรือมาตรฐานที่ตั้งไว้ในครั้งต่อไป

2.2.4 หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย

2.2.4.1 แนวคิดทฤษฎีการศึกษาเด็กปฐมวัย

การบริหารการศึกษาปฐมวัย เป็นการดำเนินการทางการศึกษาเพื่อพัฒนาความพร้อมของเด็กทั้งทางร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา รวมถึงบุคลิกภาพและสังคม เพื่อเตรียมความพร้อมในการรับการศึกษาในระดับต่อไป การบริหารการศึกษาระดับปฐมวัยได้มีนักวิชาการเสนอไว้ดังนี้

สมเดช สีแสง (2539, น.9) กล่าวว่า การบริหารการศึกษาปฐมวัยต้องจัดให้สอดคล้องกับธรรมชาติ เนื่องจากเด็กวัยนี้ชอบเล่นซุกซน ไม่อยู่นิ่ง ชอบซักถาม มีความอยากรู้อยากเห็น ชอบเลียนแบบ ยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง ดังนั้นผู้ที่จัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัย ต้องมีความรู้ดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับพัฒนาเด็กปฐมวัย
2. กระบวนการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย
3. แนวคิด ทฤษฎี การจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัย

สุนิรัตน์ มิตรเจริญถาวร (2546, น. 10) ได้สรุปแนวคิดเกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยไว้ดังนี้

1. เด็กทุกคนจะมีความเสมอเท่าเทียมกันในการที่จะได้รับการพัฒนาในระดับปฐมวัย เพื่อให้เขาเติบโตไปสู่ความเป็นพลเมืองที่ดีและมีคุณภาพ
2. มนุษย์ทุกคนมีศักยภาพหรือความสามารถอยู่ในตัวซึ่งติดตัวมาแต่กำเนิดส่วนศักยภาพต่าง ๆ สามารถพัฒนาได้ และสามารถนำออกมาใช้เมื่อได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้าทั้งภายในและภายนอก รวมถึงแรงจูงใจที่มีภายในตนเอง การศึกษาสำหรับเด็กปฐมวัยต้องพยายามดึงเอาศักยภาพของเด็กแต่ละคนออกมาเพื่อพัฒนาศักยภาพเหล่านั้นให้เจริญงอกงามอย่างสมบูรณ์
3. ความแตกต่างระหว่างบุคคลซึ่งเป็นธรรมชาติของเด็กแต่ละคนที่มีความแตกต่างตาม

คุณสมบัติประจำตัว รวมถึงสิ่งแวดล้อมที่เด็กได้รับ ทั้งนี้การจัดการศึกษาให้กับเด็กต้องตระหนักถึงหลักความจริง ซึ่งเป็นพื้นฐานในการวางแผนทางพัฒนาเด็กตามลักษณะเฉพาะของเขาซึ่งสามารถเข้าถึงตัวเด็กแต่ละคนด้วย

Bruner (1956) (อ้างใน รินทร์ลภัส เกษศิริรัตน์, 2552, น.26) เชื่อว่าพัฒนาการการเรียนรู้ของเด็กเกิดจากกระบวนการภายในอินทรีย์ (Organism) เน้นความสำคัญของสิ่งแวดล้อมเด็กจะพัฒนาได้ดีขึ้นอยู่กับประสบการณ์ และสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็ก และชี้ให้เห็นว่าการที่จะศึกษาว่าเด็กเรียนรู้ได้อย่างไร ควรศึกษาตัวเด็กในชั้นเรียน ทฤษฎีของ Bruner เน้นหลักกระบวนการคิดประกอบด้วย 4 ข้อ คือ แรงจูงใจ โครงสร้าง ลำดับขั้นความต่อเนื่อง และการเสริมแรง

Montessori (1932, P.546) (อ้างใน รินทร์ลภัส เกษศิริรัตน์, 2552, น.27) นักจิตวิทยาและแพทย์ชาวอิตาลีผู้ซึ่งมีแนวความคิดเกี่ยวกับการจัดการศึกษาล้ายกับเฟอร์เบล ส่วนที่แตกต่างคือให้เสรีภาพแก่เด็กเพื่อให้แสวงหาความรู้ ปล่อยให้เด็กหาประสบการณ์จากสิ่งแวดล้อมด้วยตนเองตามความสมัครใจ โดยถือความแตกต่างระหว่างบุคคลเป็นแนวทางในการปฏิบัติกิจกรรมการจัดสภาพสถานที่เรียนให้เหมือนบ้าน นอกจากนี้ Montessori ยังเน้นเกี่ยวกับสุขภาพอนามัย โดยมีการตรวจสุขภาพทุกเช้า วัดความสูง รอบอก รอบศีรษะ ชั่งน้ำหนัก เพื่อศึกษาการเจริญเติบโตของเด็ก

สรุปได้ว่า แนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีการศึกษาปฐมวัย ถือเป็นกระบวนการเรียนรู้ของเด็กในวัยนี้ซึ่งมีความเสมอภาคเท่าเทียมกัน ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมีความสำคัญที่จะส่งเสริมพัฒนาการของเด็ก การเรียนรู้ การแสวงหาคำตอบจากประสบการณ์ อย่างเสรีภาพด้วยตนเองจากการเรียนรู้โดยตรงจากสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็ก

2.2.4.2 ความหมายของหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย

เพื่อให้การจัดการศึกษาปฐมวัยที่ต้องพัฒนาเด็กตั้งแต่แรกเกิด – 6 ปี ให้มีพัฒนาการด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา ที่เหมาะสมกับวัย ความสามารถ และความแตกต่างระหว่างบุคคลเป็นการเตรียมความพร้อมที่จะเรียนรู้และสร้างรากฐานชีวิต ให้พัฒนาเด็กปฐมวัยไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์เป็นคนดี มีวินัย ภูมิใจในชาติ และมีความรับผิดชอบต่อตนเอง ครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ ตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2560) ซึ่งมีนักวิชาการ นักการศึกษา ได้ให้ความหมาย เกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาปฐมวัยดังนี้

กุลยา ดันดิผลาชีวะ (2545, น. 3) กล่าวว่า หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย ต่างจากหลักสูตรการศึกษาระดับอื่น ๆ ตรงที่ไม่ใช่หลักสูตรที่เน้นเนื้อหาวิชา แต่เป็นหลักสูตรที่เน้นพัฒนาการ โดยช่วงมีอายุและพัฒนาการตามวัยของผู้เรียนเป็นกรอบการพัฒนาเป็นสาระ ประสบการณ์ต้องเป็นทั้ง

การเรียนรู้ที่เสริมพัฒนาการส่งเสริมความเป็นมนุษย์ให้อยู่ในสังคมเป็นปกติสุข พร้อมทั้งจะเข้าสู่ระบบโรงเรียนได้ สาระของหลักสูตรการศึกษาปฐมวัยไม่มีข้อกำหนดตายตัวเป็นรายวิชา การเรียนรู้จะชัดเจน เมื่ออายุได้ 5 ขวบ เด็กจะมีพัฒนาการทางการเคลื่อนไหว สามารถตัดปะ วาดภาพ หัดเขียน หัดทำได้ด้วยตัวเอง มีทักษะทางภาษาสูง มีปฏิสัมพันธ์กับสังคมดี ลักษณะเด็กวัยนี้ทำให้ครูสามารถที่จะพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ให้แก่เด็กเรียนรู้ได้หลากหลาย

กระทรวงศึกษาธิการ (2546, น.31) ได้กำหนดหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พ.ศ. 2546 ไว้ดังนี้ หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยสำหรับเด็ก 3-5 ปี เป็นการจัดการศึกษาในลักษณะการอบรมเลี้ยงดูและให้การศึกษา เด็กจะได้รับการพัฒนาทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคมและสติปัญญาตามวัยและความสามารถของแต่ละบุคคล กรมวิชาการได้กำหนดหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย มุ่งให้เด็กมีพัฒนาการด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคมและสติปัญญาที่เหมาะสมกับวัย ความสามารถ ความแตกต่างระหว่างบุคคล กำหนดจุดหมายซึ่งเป็นมาตรฐาน คุณลักษณะที่พึงประสงค์ ดังนี้

1. ร่างกายเจริญเติบโตตามวัย และมีคุณลักษณะที่ดี
2. กล้ามเนื้อใหญ่ กล้ามเนื้อเล็กแข็งแรงใช้ได้อย่างคล่องแคล่วประสานสัมพันธ์กัน
3. มีสุขภาพจิตที่ดีและมีความสุข
4. มีคุณธรรม จริยธรรม และมีจิตใจที่ดีงาม
5. ชื่นชมและแสดงออกทางศิลปะ ดนตรี การเคลื่อนไหว การรักการออกกำลังกาย
6. ช่วยเหลือตนเองได้เหมาะสมกับวัย
7. รักธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม และความเป็นไทย
8. อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข และปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

9. ใช้ภาษาสื่อสารได้เหมาะสมกับวัย
10. มีความสามารถในการคิดและแก้ปัญหาได้เหมาะสมกับวัย
11. มีจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์
12. มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ และมีทักษะในการแสวงหาความรู้

กระทรวงศึกษาธิการ (2560, น. 26) กล่าวว่า หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย สำหรับเด็กอายุ 3-6 ปี เป็นการจัดการศึกษาในลักษณะของการอบรมเลี้ยงดูและให้การศึกษา เด็กจะได้รับการพัฒนาทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา ตามวัยและความสามารถของแต่ละบุคคล

จุดหมายของหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย สำหรับเด็กอายุ 3-6 ปี มุ่งให้เด็กมีพัฒนาการตามวัยเต็มตามศักยภาพและมีความพร้อมในการเรียนรู้ต่อไป จึงกำหนดจุดหมายเพื่อให้เกิดกับเด็กเมื่อจบการศึกษาระดับปฐมวัย ดังนี้

1. ร่างกายเจริญเติบโตตามวัย แข็งแรง และมีสุขนิสัยที่ดี
2. สุขภาพจิตดี มีสุนทรียภาพ มีคุณธรรม จริยธรรม และจิตใจที่ดีงาม
3. มีทักษะชีวิตและปฏิบัติตนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง มีวินัย และอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

4. มีทักษะการคิด การใช้ภาษาสื่อสาร และการแสวงหาความรู้ได้เหมาะสมกับวัย
 มาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์ หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย สำหรับเด็กอายุ 3-6 ปี กำหนดมาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์จำนวน 12 มาตรฐานประกอบด้วย

1. พัฒนาการด้านร่างกาย ประกอบด้วย 2 มาตรฐาน คือ
 - มาตรฐานที่ 1 ร่างกายเจริญเติบโตตามวัยและมีสุขนิสัยที่ดี
 - มาตรฐานที่ 2 กล้ามเนื้อใหญ่และกล้ามเนื้อเล็กแข็งแรง ใช้ได้อย่างคล่องแคล่ว และประสานสัมพันธ์กัน

2. พัฒนาการด้านอารมณ์ จิตใจ ประกอบด้วย 3 มาตรฐาน คือ
 - มาตรฐานที่ 3 มีสุขภาพจิตดีและมีความสุข
 - มาตรฐานที่ 4 ชื่นชมและแสดงออกทางศิลปะ ดนตรี และการเคลื่อนไหว
 - มาตรฐานที่ 5 มีคุณธรรม จริยธรรม และมีจิตใจที่ดีงาม

3. พัฒนาการด้านสังคม ประกอบด้วย 3 มาตรฐาน คือ
 - มาตรฐานที่ 6 มีทักษะชีวิตและปฏิบัติตนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
 - มาตรฐานที่ 7 รักธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม และความเป็นไทย
 - มาตรฐานที่ 8 อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุขและปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดี

ของสังคมในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

4. พัฒนาการด้านสติปัญญา ประกอบด้วย 4 มาตรฐาน คือ
 - มาตรฐานที่ 9 ใช้ภาษาสื่อสารได้เหมาะสมกับวัย
 - มาตรฐานที่ 10 มีความสามารถในการคิดที่เป็นพื้นฐานในการเรียนรู้
 - มาตรฐานที่ 11 มีจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์

มาตรฐานที่ 12 มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ และมีความสามารถในการแสวงหาความรู้ได้เหมาะสมกับวัย

สรุปได้ว่า หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย มุ่งเน้นพัฒนาการทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา เพื่อส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้และพัฒนาการตามช่วงอายุ และพัฒนาการตามวัย มุ่งเน้นให้เรียนรู้จากประสบการณ์ และจากการลงมือปฏิบัติ เรียนรู้แบบองค์รวมครอบคลุมพัฒนาทักษะทุกด้าน ไม่เน้นการเรียนรู้เป็นรายวิชา

2.2.4.3 การจัดประสบการณ์การศึกษาปฐมวัย

การจัดประสบการณ์การศึกษาปฐมวัย เป็นการวางรากฐานของการจัดการศึกษาในระดับนี้ ซึ่งมีนักการศึกษาได้ให้ความหมายของการจัดการศึกษาระดับการศึกษาปฐมวัยดังนี้

ภรณ์ คุรุรัตนะ (2540, น. 49) กล่าวว่า การจัดประสบการณ์ หมายถึง การจัดระบบประสบการณ์ที่เด็กปฐมวัยควรได้รับ ตรงตามจุดประสงค์ แนวทางการดำเนินกิจกรรมที่กำหนดไว้ ซึ่งเน้นการสร้างปฏิสัมพันธ์ที่ีระหว่างครูกับเด็ก เด็กกับเด็ก ในการมีส่วนร่วมจากการทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่อุปกรณ์ที่ใช้มีความเหมาะสมกับวัย และประเมินผลการเรียนรู้ของเด็กให้ครอบคลุมพัฒนาการทุกด้าน

ราณี ทองสวัสดิ์ (2542, น.82) กล่าวว่า แนวทางเกี่ยวกับการจัดประสบการณ์และกิจกรรมที่ส่งเสริมพัฒนาการของเด็กปฐมวัย ดังนี้

1. การจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัย มุ่งให้พัฒนาการเด็กทั้งทางร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา โดยจัดประสบการณ์ในรูปแบบกิจกรรมแทนการสอนรายวิชา
2. พัฒนาเด็กให้ครบทุกด้านโดยไม่เน้นการสอนอ่าน เขียน ในระดับปฐมวัยนั้นจะไม่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับประถมศึกษาต่ำกว่าเด็กที่เรียนอ่าน เขียนในระดับประถมแต่อย่างใด
3. ภาษาไทยและคณิตศาสตร์ในระดับปฐมวัยนั้นเป็นเพียงขั้นพื้นฐานในขณะที่ระดับประถมศึกษาจะเน้นทักษะการคิดคำนวณเป็นส่วนใหญ่
4. การจัดประสบการณ์แก่เด็กปฐมวัยนั้นจะยึดพัฒนาการทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคมและสติปัญญาเป็นหลักในการทำแนวการจัดประสบการณ์ซึ่งแตกออกมาเป็นรายการประสบการณ์และเนื้อหาซึ่งจะใช้จัดทำเป็นแผนการจัดประสบการณ์ต่อไป

กระทรวงศึกษาธิการ (2546, น. 34-36) ให้ความหมายว่า การจัดประสบการณ์ หมายถึง การจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัยอายุ 3-5 ปี จะไม่จัดเป็นรายวิชา แต่จัดในรูปของกิจกรรมบูรณาการผ่านการเล่น เพื่อให้เด็กเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงเกิดความรู้ทักษะ คุณธรรม จริยธรรม

รวมทั้งเกิดการพัฒนาทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญาโดยมีหลักและแนวทางการจัดประสบการณ์ ดังนี้

1. หลักการจัดประสบการณ์

- 1.1 จัดประสบการณ์การเล่นและการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเด็กโดยองค์รวมอย่างต่อเนื่อง
- 1.2 เน้นเด็กเป็นสำคัญ สนองความต้องการความสนใจ ความแตกต่างระหว่างบุคคล

และ

บริบทของสังคมที่เด็กอาศัยอยู่

- 1.3 จัดให้เด็กได้รับการพัฒนาโดยให้ความสำคัญทั้งกับกระบวนการและผลผลิต
- 1.4 การจัดประเมินพัฒนาการให้เป็นกระบวนการอย่างต่อเนื่อง และเป็นส่วนหนึ่งของ

ของ

การจัดประสบการณ์

- 1.5 ให้ผู้ปกครองและชุมชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาเด็ก

2. แนวทางการจัดประสบการณ์

2.1 จัดประสบการณ์ให้สอดคล้องกับจิตวิทยาพัฒนาการ คือ เหมาะกับอายุ วุฒิภาวะ และระดับพัฒนาการ เพื่อให้เด็กทุกคนได้พัฒนาเต็มตามศักยภาพ

2.2 จัดประสบการณ์ให้สอดคล้องกับลักษณะการเรียนรู้ของเด็กวัยนี้ คือ เด็กได้ลงมือกระทำ เรียนรู้ผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้า ได้เคลื่อนไหว สำรวจ เล่น สังเกต สืบค้น ทดลองและคิดแก้ปัญหาด้วยตนเอง

2.3 จัดประสบการณ์ในรูปแบบบูรณาการ คือ บูรณาการทั้งทักษะและสาระการเรียนรู้

2.4 จัดประสบการณ์ให้เด็กได้ริเริ่ม คิด วางแผน ตัดสินใจลงมือกระทำและนำเสนอความคิดโดยผู้สอนเป็นผู้สนับสนุน อำนวยความสะดวกและเรียนรู้ร่วมกับเด็ก

2.5 จัดประสบการณ์ให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กอื่น กับผู้ใหญ่ภายใต้สภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ในบรรยากาศที่อบอุ่นมีความสุขและเรียนรู้การทำกิจกรรมแบบร่วมมือในลักษณะ ต่าง ๆ กัน

2.6 จัดประสบการณ์ให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับสื่อและแหล่งการเรียนรู้ที่หลากหลาย และอยู่ในวิถีชีวิตของเด็ก

2.7 จัดประสบการณ์ที่ส่งเสริมลักษณะนิสัยที่ดีและทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน ตลอดจนสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรมให้เป็นส่วนหนึ่งของการจัดประสบการณ์การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

2.8 จัดประสบการณ์ทั้งในลักษณะที่มีการวางแผนไว้ล่วงหน้าและแผนที่เกิดขึ้นในสภาพจริงโดยไม่ได้คาดการณ์ไว้

2.9 ให้ผู้ปกครองและชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดประสบการณ์ทั้งการวางแผน การสนับสนุน สื่อการสอน การเข้าร่วมกิจกรรม และการประเมินพัฒนาการ

2.10 จัดทำสารนิทัศน์ด้วยการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็กเป็นรายบุคคล นำมาไตร่ตรองและใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาเด็กและการวิจัยในชั้นเรียน

3. การจัดกิจกรรมประจำวัน

กิจกรรมสำหรับเด็กอายุ 3 – 5 ปี สามารถนำจัดเป็นกิจกรรมประจำวันได้หลายรูปแบบ เป็นการช่วยให้ทั้งผู้สอนและเด็กทราบว่าแต่ละวันจะทำกิจกรรมอะไร เมื่อใดและอย่างไรการจัดกิจกรรมประจำวันมีหลักการจัดและขอบข่ายของกิจกรรมประจำวัน คือ

3.1 หลักการจัดกิจกรรมประจำวัน

3.1.1 กำหนดระยะเวลาในการจัดกิจกรรมแต่ละกิจกรรมให้เหมาะสมกับวัยของเด็กในแต่ละวัน

3.1.2 กิจกรรมที่ต้องใช้ความคิดทั้งในกลุ่มเล็กและกลุ่มใหญ่ไม่ควรใช้เวลาต่อเนื่องนานเกินกว่า 20 นาที

3.1.3 กิจกรรมที่เด็กมีอิสระเลือกเล่นเสรี เช่น การเล่นตามมุม การเล่นกลางแจ้ง ใช้เวลาประมาณ 40 – 60 นาที

3.1.4 กิจกรรมควรมีความสมดุลระหว่างกิจกรรมในห้องและนอกห้อง กิจกรรมที่ใช้กล้ามเนื้อใหญ่และกล้ามเนื้อเล็ก กิจกรรมที่เป็นรายบุคคล กลุ่มย่อยและกลุ่มใหญ่ กิจกรรมที่เด็กเป็นผู้ริเริ่มและผู้สอนเป็นผู้ริเริ่ม และกิจกรรมที่ใช้กำลังและไม่ใช้กำลัง จัดให้ครบทุกประเภท ทั้งนี้กิจกรรมที่ต้องออกกำลังควรจัดสลับกับกิจกรรมที่ไม่ต้องออกกำลังมากนักเพื่อเด็กจะได้ไม่เหนื่อยเกินไป

1.2 ขอบข่ายของกิจกรรมประจำวัน การเลือกกิจกรรมที่จะนำมาจัดในแต่ละวันต้องให้ครอบคลุมสิ่งต่อไปนี้

1.2.1 การพัฒนากล้ามเนื้อใหญ่เพื่อให้เด็กได้พัฒนาความแข็งแรงของกล้ามเนื้อใหญ่ การเคลื่อนไหวและความคล่องแคล่วในการใช้วัยะต่าง ๆ จึงควรจัดกิจกรรม โดยให้เด็กได้เล่นอิสระกลางแจ้ง เล่นเครื่องเล่นสนาม เคลื่อนไหวร่างกายตามจังหวะดนตรี

1.2.2 การพัฒนากล้ามเนื้อเล็กเพื่อให้เด็กได้พัฒนาความแข็งแรงของกล้ามเนื้อเล็ก การประสานสัมพันธ์ระหว่างมือและตา จึงควรจัดกิจกรรมโดยให้เด็กได้เล่นเครื่องเล่นสัมผัส เล่น

เกมต่อภาพ ฝึกช่วยเหลือตนเองในการแต่งกาย หยิบจับชิ้นส้อม ใช้อุปกรณ์ศิลปะเช่น สีเทียน กรรไกร พู่กัน ดินเหนียว ฯลฯ

1.2.3 การพัฒนาอารมณ์จิตใจและปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม เพื่อให้เด็กมีความรู้สึกที่ดีต่อตนเองและผู้อื่น มีความเชื่อมั่น กล้าแสดงออก มีวินัยในตนเองรับผิดชอบ ซื่อสัตย์ ประหยัด เมตตา กรุณา เอื้อเฟื้อ แบ่งปัน มีมารยาทและปฏิบัติตามวัฒนธรรมไทยและศาสนาที่นับถือ จึงควรจัดกิจกรรมต่าง ๆ ผ่านการเล่นให้เด็กได้มีโอกาสตัดสินใจเลือกได้รับการตอบสนองตามความต้องการได้ ฝึกปฏิบัติโดยสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรม ตลอดเวลาที่โอกาสเอื้ออำนวย

1.2.4 การพัฒนาสังคมนิสัย เพื่อให้เด็กมีลักษณะนิสัยที่ดี แสดงออกอย่างเหมาะสม และอยู่ร่วมกับผู้อื่น ได้อย่างมีความสุข ช่วยเหลือตนเองในการทำกิจวัตรประจำวัน มีนิสัยรักการทำงาน รู้จักระมัดระวังความปลอดภัยของตนเองและผู้อื่น จึงควรจัดให้เด็กได้ปฏิบัติกิจวัตรประจำวันอย่างสม่ำเสมอ เช่น รับประทานอาหารเช้า พักผ่อนนอนหลับ ขับถ่าย ทำความสะอาดร่างกาย เล่นและทำงานร่วมกับผู้อื่น ปฏิบัติตามกฎกติกาข้อตกลงของส่วนรวม เก็บของเข้าที่เมื่อเล่นหรือทำงานเสร็จ

1.2.5 การพัฒนาการคิด เพื่อให้เด็กได้พัฒนาความคิดรวบยอด สังเกต จำแนก เปรียบเทียบ จัดหมวดหมู่ เรียงลำดับ เหตุการณ์แก้ปัญหา จึงควรจัดกิจกรรมให้เด็กได้สนทนาอภิปราย แลกเปลี่ยนความคิดเห็น เชิญวิทยากรมาพูดคุยกับเด็ก ค้นคว้าจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ทดลองศึกษานอกสถานที่ ประกอบอาหาร หรือจัดให้เด็กได้เล่นเกมการศึกษาที่เหมาะสมกับวัยอย่างหลากหลาย ฝึกการแก้ปัญหาในชีวิตประจำวันและในการทำกิจกรรมทั้งเป็นกลุ่มย่อย และกลุ่มใหญ่ หรือรายบุคคล

1.2.6 การพัฒนาภาษา เพื่อให้เด็กได้มีโอกาสใช้ภาษาสื่อสารถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด ความรู้ ความเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ ที่เด็กมีประสบการณ์ จึงควรจัดกิจกรรมทางภาษาให้มีความหลากหลายในสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ มุ่งปลูกฝังให้เด็กรักการอ่าน และบุคลากรที่แวดล้อมต้องเป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้ภาษา ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงหลักการจัดกิจกรรมทางภาษาที่เหมาะสมกับเด็กเป็นสำคัญ

1.2.7 การส่งเสริมจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ เพื่อให้เด็กได้พัฒนาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ได้ถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึก และเห็นความสวยงามของสิ่งต่าง ๆ รอบตัว โดยใช้กิจกรรมศิลปะและดนตรีเป็นสื่อ ใช้การเคลื่อนไหวและจังหวะตามจินตนาการให้ประดิษฐ์สิ่งต่าง ๆ อย่างอิสระตามความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของเด็ก เล่นบทบาทสมมุติในมุมเล่น ต่าง ๆ เล่นน้ำ เล่นทราย เล่นก่อสร้างสิ่งต่าง ๆ เช่น แต่งไม้ รูปทรงต่าง ๆ

วนาท รักสกุลไทย (2548, น.60 – 66) เสนอว่า การจัดประสบการณ์แบบบูรณาการว่าเป็น การจัดประสบการณ์ที่นำความรู้ ความคิดรวบยอด ทักษะและประสบการณ์สำคัญที่ผู้เรียนได้รับในการสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ มาเชื่อมโยงผสมผสานกันอย่างมีความหมายและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตได้ การพัฒนาโดยองค์รวมเป็นการจัดประสบการณ์แบบบูรณาการที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวเน้นเด็กเป็นศูนย์กลางมุ่งเน้นพัฒนาเด็กในระดับปฐมวัย ได้แก่

1. กิจกรรมเสรี เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้เด็กเล่นกับสื่อและเครื่องเล่นอย่างอิสระตามมุมเล่น หรือมุมประสบการณ์ โดยให้เด็กมีโอกาสเลือกเล่นได้อย่างเสรีตามความสนใจและความต้องการของเด็ก ทั้งรายบุคคลและเป็นกลุ่ม การเล่นของเด็กจะเป็นหลายลักษณะ เช่น การเล่นบทบาทสมมติ การเล่นเกมแบบ ในมุมบ้าน มุมหมอ มุมเกมการศึกษา เป็นต้น

2. กิจกรรมสร้างสรรค์ เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้เด็กได้แสดงออกทางอารมณ์ ความรู้สึก ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และจินตนาการโดยใช้ศิลปะ เช่น การเขียนภาพ การฉีกปะ ตัดปะ การพิมพ์ภาพ การปั้น การร้อย การประดิษฐ์ เปิดโอกาสให้เด็กคิดสร้างสรรค์ รับรู้เกี่ยวกับความงามและแสดงออกทางความรู้สึก ความสามารถของตนเอง ความพึงพอใจในผลงานของตนเองและสามารถแสดงความคิดเห็นยอมรับผลงานของผู้อื่น ได้อีกด้วย

3. กิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะ เป็นกิจกรรมที่จัดให้เด็กได้เคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกายอย่างอิสระและตามจังหวะ โดยใช้เสียงเพลง เครื่องเคาะจังหวะ คำคล้องจอง หรือนำอุปกรณ์อื่นมาประกอบการเคลื่อนไหว เพื่อส่งเสริมให้เด็กเกิดจินตนาการ การคิดสร้างสรรค์ การเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ จะช่วยพัฒนาระบบความสัมพันธ์ของประสาทสัมผัส ความสัมพันธ์ระหว่างตา มือ เท้า และประสาทรับความรู้สึกต่าง ๆ และเพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมด้านสมรรถนะด้านร่างกายทุกส่วน

4. กิจกรรมเสริมประสบการณ์ เป็นกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้เด็กได้พัฒนาทักษะการเรียนรู้ด้วยการฝึกการทำงาน การอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม ทั้งกลุ่มย่อยและกลุ่มใหญ่ กิจกรรมนี้มุ่งฝึกให้เด็กมีโอกาสฟัง พูด สังเกต คิดแก้ปัญหา และฝึกปฏิบัติเพื่อให้เด็กเกิดความคิดรวบยอดกับเรื่องที่เรียน กิจกรรมที่จัดมีความเชื่อมโยงสิ่งต่าง ๆ ที่เด็กรับรู้มาไม่ว่าจะมาจากกิจกรรมใด เด็กมีการกระบวนความคิดที่ซับซ้อนขึ้นตามลำดับ เด็กจะได้เคยชินกับการใช้ความคิดและสามารถคิดเป็นในที่สุด

5. กิจกรรมกลางแจ้ง เป็นกิจกรรมที่จัดให้เด็กได้มีโอกาसออกไปนอกห้องเรียนเพื่อออกกำลังกายและแสดงออกอย่างอิสระ ด้วยการยืดความสนใจและความสามารถของเด็กแต่ละคน กิจกรรมที่จัดให้เด็กเล่น คือ การเล่นเครื่องเล่นสนาม การเล่นน้ำเล่นทราย การเล่น

สมมติในบ้านจำลอง การเล่นกับอุปกรณ์กีฬา การเล่นเกมการละเล่น การเคลื่อนไหวของเด็ก จำเป็นต้องได้รับการกระตุ้นอย่างเต็มที่ เพื่อให้ร่างกายทุกส่วนทั้งกล้ามเนื้อใหญ่และกล้ามเนื้อเล็กได้ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ

6. กิจกรรมเกมการศึกษา เป็นเกมการเล่นที่ช่วยพัฒนาสติปัญญา มีกฎเกณฑ์กติกาง่าย ๆ เด็กสามารถเล่นคนเดียวหรือเล่นเป็นกลุ่ม ซึ่งช่วยให้เด็กรู้จักสังเกต คิดหาเหตุผล และเกิดความคิดรวบยอดในเรื่องของสี รูปร่าง จำนวน ประเภท ความสัมพันธ์เกี่ยวกับพื้นที่ ระยะ เกมการศึกษาที่เหมาะสมกับเด็กปฐมวัย เช่น การจับคู่ เกมแยกประเภท จัดหมวดหมู่ โดมิโน ภาพตัดต่อ และเรียงลำดับ เป็นต้น

นัยนา อิศสระวิทย์ (2549, น.34) กล่าวว่า การจัดประสบการณ์ เป็นการจัดการศึกษาให้กับเด็กปฐมวัยหรือเด็กระดับก่อนประถมศึกษา การจัดกิจกรรมต่าง ๆ ต้องสอดคล้องกับแผนการจัดประสบการณ์ เด็กได้ลงมือปฏิบัติหรือใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้า ด้วยการจัดสภาพแวดล้อมในและนอกห้องเรียนอย่างเหมาะสมกับวัย และความสามารถของเด็ก เพื่อไปสู่การส่งเสริมพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา

กระทรวงศึกษาธิการ (2560, น. 41-43) กล่าวว่า การจัดประสบการณ์ สำหรับเด็กอายุ 3 – 6 ปี เป็นการจัดกิจกรรมในลักษณะการบูรณาการผ่านการเล่น การลงมือกระทำจากประสบการณ์ตรงอย่างหลากหลาย เกิดความรู้ ทักษะ คุณธรรม จริยธรรม รวบรวมทั้งเกิดการพัฒนาทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา ไม่จัดเป็นรายวิชา โดยมีหลักการจัดประสบการณ์ แนวทางการจัดประสบการณ์ และการจัดกิจกรรมประจำวัน ดังนี้

1. หลักการจัดประสบการณ์

1.1 จัดประสบการณ์การเล่นและการเรียนรู้้อย่างหลากหลาย เพื่อพัฒนาเด็ก โดยองค์รวมอย่างสมดุลและต่อเนื่อง

1.2 เน้นเด็กเป็นสำคัญ สนองความต้องการ ความสนใจ ความแตกต่างระหว่างบุคคล และบริบทของสังคมที่เด็กอาศัยอยู่

1.3 จัดให้เด็กได้รับการพัฒนา โดยให้ความสำคัญกับกระบวนการเรียนรู้และพัฒนาการของเด็ก

1.4 จัดการประเมินพัฒนาการให้เป็นกระบวนการอย่างต่อเนื่อง และเป็นส่วนหนึ่งของการจัดประสบการณ์ พร้อมทั้งนำผลการประเมินมาพัฒนาเด็กอย่างต่อเนื่อง

1.5 ให้พ่อแม่ ครอบครัว ชุมชน และทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง มีส่วนร่วมในการพัฒนาเด็ก

2. แนวทางการจัดประสบการณ์

2.1 จัดประสบการณ์ให้สอดคล้องกับจิตวิทยาพัฒนาการและการทำงานของสมอง ที่

เหมาะสมกับ อายุ วุฒิภาวะ และระดับพัฒนาการ เพื่อให้เด็กทุกคน ได้รับพัฒนาเต็มตามศักยภาพ

2.2 จัดประสบการณ์ให้สอดคล้องกับแบบการเรียนรู้ของเด็ก เด็กได้ลงมือกระทำ เรียนรู้ผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้า ได้เคลื่อนไหว สำรวจ เล่น สังเกต สืบค้น ทดลอง และคิดแก้ปัญหา ด้วยตนเอง

2.3 จัดประสบการณ์แบบบูรณาการ โดยบูรณาการทั้งกิจกรรม ทักษะ และสาระ การเรียนรู้

2.4 จัดประสบการณ์ให้เด็กได้คิดริเริ่ม วางแผน ตัดสินใจลงมือกระทำ และ นำเสนอความคิดโดยผู้สอนหรือผู้จัดประสบการณ์เป็นผู้สนับสนุนอำนวยความสะดวก และเรียนรู้ ร่วมกับเด็ก

2.5 จัดประสบการณ์ให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กอื่น กับผู้ใหญ่ ภายใต้ สภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ในบรรยากาศที่อบอุ่น มีความสุข และเรียนรู้การทำกิจกรรมแบบ ร่วมมือในลักษณะต่าง ๆ กัน

2.6 จัดประสบการณ์ให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับสื่อและแหล่งการเรียนรู้ที่หลากหลาย และอยู่ในวิถีชีวิตของเด็ก สอดคล้องกับบริบท สังคม และวัฒนธรรมที่แวดล้อมเด็ก

2.7 จัดประสบการณ์ที่ส่งเสริมลักษณะนิสัยที่ดีและทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน ตามแนวทางหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ตลอดจนสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรม และการมี วินัย ให้เป็นส่วนหนึ่งของการจัดประสบการณ์การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

2.8 จัดประสบการณ์ทั้งในลักษณะที่มีการวางแผนไว้ล่วงหน้าและแผนที่เกิดขึ้น ในสภาพจริงโดยไม่ได้คาดการณ์ไว้

2.9 การจัดทำสารนิทัศน์ด้วยการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพัฒนาการและการเรียนรู้ ของเด็กเป็นรายบุคคล นำมาไตร่ตรองและใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาเด็กและการวิจัยในชั้น เรียน

2.10 จัดประสบการณ์โดยให้พ่อแม่ ครอบครัว และชุมชนมีส่วนร่วม ทั้งการ วางแผน การสนับสนุน สื่อ แหล่งเรียนรู้ การเข้าร่วมกิจกรรม และการประเมินพัฒนาการ

3. การจัดกิจกรรมประจำวัน

กิจกรรมสำหรับเด็กอายุ 3 – 6 ปี สามารถนำมาจัดเป็นกิจกรรมประจำวันได้หลาย รูปแบบเป็นการช่วยให้ผู้สอนหรือผู้จัดประสบการณ์ทราบว่า แต่ละวันจะทำกิจกรรมอะไร เมื่อใด และอย่างไร ทั้งนี้การจัดกิจกรรมประจำวันสามารถจัดได้หลายรูปแบบ ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมใน การนำไปใช้ของแต่ละหน่วยงานและสภาพชุมชน ที่สำคัญผู้สอนต้องคำนึงถึงการจัดกิจกรรมให้

ครอบคลุมพัฒนาการทุกด้านการจัดกิจกรรมประจำวัน มีหลักการจัดกิจกรรมประจำวันและ ขอบข่ายของกิจกรรมประจำวัน ดังนี้

3.1 หลักการจัดกิจกรรมประจำวัน

3.1.1 กำหนดระยะเวลาในการจัดกิจกรรมแต่ละกิจกรรมให้เหมาะสมกับวัยของเด็ก ในแต่ละวัน แต่ยืดหยุ่นได้ตามความต้องการและความสนใจของเด็ก เช่น

วัย 3 – 4 ปี มีความสนใจประมาณ 8 – 12 นาที

วัย 4 – 5 ปี มีความสนใจประมาณ 12 – 15 นาที

วัย 5 – 6 ปี มีความสนใจประมาณ 15 – 20 นาที

3.1.2 กิจกรรมที่ต้องใช้ความคิดทั้งในกลุ่มเล็กและกลุ่มใหญ่ ไม่ควรใช้เวลาต่อเนื่อง นานเกินกว่า 20 นาที

3.1.3 กิจกรรมที่เด็กมีอิสระเลือกเล่นเสรี เพื่อช่วยให้เด็กรู้จักเลือกตัดสินใจ คิดแก้ปัญหา คิดสร้างสรรค์ เช่น การเล่นตามมุม การเล่นกลางแจ้ง ใช้เวลาประมาณ 40 -60 นาที

3.1.4 กิจกรรมควรมีความสมดุลระหว่างกิจกรรมในห้องและนอกห้อง กิจกรรมที่ใช้ กล้ามเนื้อใหญ่และกล้ามเนื้อเล็ก กิจกรรมที่เป็นรายบุคคล กลุ่มย่อย และกลุ่มใหญ่ กิจกรรมที่เด็ก เป็นผู้ริเริ่มและผู้สอนหรือผู้จัดประสบการณ์เป็นผู้ริเริ่ม และกิจกรรมที่ใช้กำลังและไม่ใช้กำลัง จัด ให้ครบทุกประเภททั้งนี้ กิจกรรมที่ต้องออกกำลังควรจัดสลับกับกิจกรรมที่ไม่ต้องออกกำลัง มากนัก เพื่อเด็กจะได้ไม่เหนื่อยเกินไป

3.2 ขอบข่ายของกิจกรรมประจำวัน

การเลือกกิจกรรมที่จะนำมาจัดในแต่ละวัน สามารถจัดได้หลายรูปแบบ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับ ความเหมาะสมในการนำไปใช้ของแต่ละหน่วยงานและสภาพชุมชน ที่สำคัญผู้สอนต้องคำนึงถึง การจัดกิจกรรมให้ครอบคลุมพัฒนาการทุกด้าน ต่อไปนี้

3.2.1 การพัฒนากล้ามเนื้อใหญ่ เป็นการพัฒนาความแข็งแรง การทรงตัว การ ยืดหยุ่น ความคล่องแคล่วในการใช้อวัยวะต่าง ๆ และจังหวะการเคลื่อนไหวในการใช้กล้ามเนื้อ ใหญ่ โดยจัดกิจกรรมให้เด็กได้เล่นอิสระกลางแจ้ง เล่นเครื่องเล่นสนาม ปีนป่ายเล่นอิสระ เคลื่อนไหวร่างกายตามจังหวะดนตรี

3.2.2 การพัฒนากล้ามเนื้อเล็ก เป็นการพัฒนาความแข็งแรงของกล้ามเนื้อเล็ก กล้ามเนื้อมือ – นิ้วมือ การประสานสัมพันธ์ระหว่างมือกับตาได้อย่างคล่องแคล่ว โดยจัดกิจกรรมให้ เด็กได้เล่นเครื่องเล่นสัมผัส เล่นเกมการศึกษา ฝึกช่วยเหลือตนเองในการแต่งกาย หยิบจับชิ้นส่วน และใช้วัสดุอุปกรณ์ศิลปะ เช่น สีเทียน กรรไกร พู่กัน ดินเหนียว

3.2.3 การพัฒนาอารมณ์ จิตใจ และปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม เป็นการปลูกฝังให้เด็กมีความรู้สึกที่ดีต่อตนเองและผู้อื่น มีความเชื่อมั่น กล้าแสดงออก มีวินัย รับผิดชอบ ซื่อสัตย์ ประหยัด เมตตา กรุณา เอื้อเฟื้อ แบ่งปัน มีมารยาท และปฏิบัติตนตามวัฒนธรรมไทยและศาสนาที่นับถือ โดยจัดกิจกรรมต่าง ๆ ผ่านการเล่นให้เด็กได้มีโอกาสตัดสินใจเลือก ได้รับการตอบสนองตามความต้องการ ได้ฝึกปฏิบัติโดยสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรมอย่างต่อเนื่อง

3.2.4 การพัฒนาสังคมนิสัย เป็นการพัฒนาให้เด็กมีลักษณะนิสัยที่ดี แสดงออกอย่างเหมาะสมและอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ช่วยเหลือตนเองในการทำกิจวัตรประจำวัน มีนิสัยรักการทำงาน รักษาความปลอดภัยของตนเองและผู้อื่น รวมทั้งระมัดระวังอันตรายจากคนแปลกหน้าให้เด็กได้ปฏิบัติกิจวัตรประจำวันอย่างสม่ำเสมอ รับประทานอาหารพักผ่อนนอนหลับ ขับถ่ายทำความสะอาดร่างกาย เล่นและทำงานร่วมกับผู้อื่น ปฏิบัติตามกฎกติกา ข้อตกลงของส่วนรวม เก็บของเข้าที่เมื่อเล่นหรือทำงานเสร็จ

3.2.5 การพัฒนาการคิด เป็นการพัฒนาให้เด็กมีความสามารถในการคิดแก้ปัญหา คิดรวบยอด และคิดเชิงเหตุผลทางคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ โดยจัดกิจกรรมให้เด็กได้สังเกต จำแนก เปรียบเทียบ สืบเสาะหาความรู้ สนทนา อภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เชิญวิทยากรมาพูดคุยกับเด็ก ศึกษาออกสถานที่ เล่นเกมการศึกษา ฝึกแก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน ฝึกออกแบบและสร้างชิ้นงานและทำกิจกรรมทั้งเป็นรายบุคคล กลุ่มย่อย และกลุ่มใหญ่

3.2.6 การพัฒนาภาษา เป็นการพัฒนาให้เด็กใช้ภาษาสื่อสารถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความรู้ ความเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ ที่เด็กมีประสบการณ์ โดยสามารถตั้งคำถามในสิ่งที่สงสัยใคร่รู้ จัดกิจกรรมทางภาษาให้มีความหลากหลายในสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ มุ่งปลูกฝังให้เด็กได้กล้าแสดงออกในการฟัง พูด อ่าน เขียน มีนิสัยรักการอ่าน และบุคคลแวดล้อมที่ต้องเป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้ภาษา ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงหลักการจัดกิจกรรมทางภาษาที่เหมาะสมกับเด็กเป็นสำคัญ

3.2.7 การส่งเสริมจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ เป็นการส่งเสริมให้เด็กมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ได้ถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกและเห็นความสวยงามของสิ่งต่าง ๆ โดยจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ ดนตรี การเคลื่อนไหวและจังหวะตามจินตนาการ ประดิษฐ์สิ่งต่าง ๆ อย่างอิสระ เล่นบทบาทสมมติ เล่นน้ำเล่นทราย เล่นบล็อก และเล่นก่อสร้าง

Epstein (2007) ให้ความหมายของการจัดประสบการณ์ ไว้ว่าเป็นวิธีการที่ครูใช้ในการส่งเสริมพัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็ก รวมถึงการจัดสภาพแวดล้อมภายใต้เนื้อหาของหลักสูตรที่ส่งเสริมพัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็ก เริ่มจากการดูแลสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมให้เด็กมีสุขภาพที่ดี ส่งเสริมให้เด็กรู้สึกปลอดภัย นอกจากนี้การจัดประสบการณ์ต้องตอบสนองความ

ต้องการขั้นพื้นฐานของเด็กตามความแตกต่างและความต้องการของแต่ละบุคคล โดยอาศัยความร่วมมือกับครอบครัว เพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้และกระบวนการคิดของเด็ก

สรุปได้ว่า การจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาเด็กครบให้มีพัฒนาการครบทุกด้านโดยไม่เน้นการสอนอ่าน เขียน แต่มุ่งเน้นพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา การใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้า การเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย การสร้างความรัก การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นและสิ่งต่าง ๆ รอบตัว การรู้จักใช้ภาษาสื่อความหมาย การลงมือกระทำจริง ฉะนั้นกิจกรรมการจัดประสบการณ์สำคัญต้องจัดแบบองค์รวมที่ยึดเด็กเป็นสำคัญจึงมีความจำเป็นในการจัดประสบการณ์

2.3 บริบทโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร

โรงเรียนเอกชนมีการบริหารจัดการที่มีอิสระ โดยบริหารอย่างระบบธุรกิจซึ่งมีความคล่องตัวมากกว่าระบบราชการ ระเบียบวิธีการในการสั่งการบังคับบัญชา สามารถตัดสินใจปรับปรุง เปลี่ยนแปลงการบริหารงานด้านต่าง ๆ บุคลากรและทรัพยากรอื่น ๆ ที่เอื้อประโยชน์ต่อการจัดการศึกษาอย่างเต็มที่ สามารถลดขั้นตอน ทำให้ประหยัดเวลางบประมาณ กำลังคน รวมถึงการนำนวัตกรรมและเทคโนโลยีมาดำเนินกิจการได้อย่างไม่มีข้อจำกัดทางด้านระเบียบข้อบังคับ นอกจากนี้ความสามารถในการปรับเปลี่ยนและเลือกใช้วัสดุอุปกรณ์ทางการศึกษาที่ทันสมัยและสอดคล้องกับความต้องการผู้เรียนได้อย่างรวดเร็วทันเหตุการณ์

2.3.1 ความเป็นมาของโรงเรียนเอกชน

ตามประวัติการศึกษาเอกชน เอกชนได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการจัดการศึกษานับตั้งแต่สมัยกรุงสุโขทัย โดยมีวัง วัด และบ้าน สมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้มีการกำหนดนโยบายการจัดการศึกษาเอกชนเป็นครั้งแรกในโครงการศึกษา โดยคณะมิชชันนารีชาวอเมริกันเข้ามาเผยแพร่ศาสนา และสอนหนังสือให้ประชาชนที่สนใจด้วย ทำให้โรงเรียนราษฎร์เป็นที่กล่าวถึงของชาวไทย จัดตั้งโรงเรียนเซนต์สจวร์ตขึ้น แบ่งออกเป็น โรงเรียนเซนต์สจวร์ตในบารุงและนอกบารุง พุทธศักราช 2454 ได้เปลี่ยนจาก โรงเรียนเซนต์สจวร์ตเป็น โรงเรียนบุคคล ตามระเบียบการศึกษาประเทศสยาม ซึ่งแบ่งออกเป็น โรงเรียนที่สอนวิชาสามัญกับโรงเรียนที่สอนเฉพาะทาง ในปีพุทธศักราช 2461 รัฐบาลเล็งเห็นความสำคัญของการศึกษาเอกชน โดยประกาศพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ พ.ศ.2461 (วันที่ 10 กุมภาพันธ์) และกระทรวงศึกษาธิการถือเอาวันดังกล่าวเป็น “วันการศึกษาเอกชน” ได้มีประกาศพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ฉบับแรกและมีการเปลี่ยนชื่อจากโรงเรียนบุคคล เป็นโรงเรียนราษฎร์ (ยังได้มีการออกพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์อีกหลายฉบับ พ.ศ.2525 ได้เปลี่ยนเป็นโรงเรียนเอกชน) อยู่ภายใต้การควบคุมและดูแลตรวจสอบจาก

กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิสามัญศึกษา กองโรงเรียนราษฎร์ ซึ่งในช่วงนี้รัฐให้ความสำคัญแก่กิจการการศึกษาในระดับสูง ได้เปิดโอกาสให้เอกชนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาของชาติโดยจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพการจัดการศึกษาของโรงเรียนเอกชน และสนองความต้องการของผู้ปกครองและนักเรียนเป็นอย่างดี (สำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน, 2549, น.19)

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (2543, น.1-2) ได้กล่าวถึง การเข้าไปมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาของภาคเอกชนในประเทศไทย โดยเริ่มมีหลักฐานชัดเจนตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา โดยแบ่งเป็นระยะต่างๆ ได้ 4 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 เป็นระยะที่สถานศึกษาเอกชน สามารถดำเนินการโดยไม่มี การควบคุม เนื่องจากเหตุผลทางการเมืองระหว่างประเทศ เริ่มจากมิชชันนารี เข้ามาเผยแพร่ศาสนา และขอพระราชทาน พระบรมราชานุญาตจัดตั้งสถานศึกษาเอกชนแห่งแรก เพื่อสอนศาสนา โดยเรียกว่า โรงเรียนสามเณร ปี พ.ศ.2435 ได้มีการสถาปนากระทรวงศึกษาธิการขึ้นและเริ่มเข้ามามีบทบาทในการควบคุมสถานศึกษาเอกชนช่วง พ.ศ.2448 ต่อมา มีสถานศึกษาเกิดขึ้นอีกหลายแห่ง การขยายตัวของสถานศึกษาเอกชน ทำให้มีการแบ่งประเภทสถานศึกษาเอกชนออกตามลักษณะวิชาที่จัดสอน คือ ที่สอนวิชาสามัญ และสอนวิชาเฉพาะอย่าง รวมจำนวนสถานศึกษาเอกชนในระยะนี้ ประมาณ 127 โรงเรียน

ระยะที่ 2 ระยะที่มีการควบคุมสถานศึกษาเอกชน (พ.ศ.2461-2503) เป็นระยะที่รัฐบาลเริ่มประกาศใช้พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชนฉบับต่าง ๆ ซึ่งแต่ละฉบับมีวัตถุประสงค์ ฉบับที่ 1 พ.ศ.2461 บัญญัติขึ้นเพื่อการตรวจนิเทศสถานศึกษาเอกชนทั่วราชอาณาจักร ปี พ.ศ.2464 ประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษาขึ้น มีข้อกำหนดบังคับให้บุตร - ธิดา ต้องได้รับการศึกษาอย่างน้อย 4 ปี ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2479 มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน เพื่อควบคุมกิจกรรมของสถานศึกษาเอกชนที่สอนภาษาจีนและลัทธิทางการเมือง พ.ศ.2497 มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติเพื่อกำหนดระเบียบวาระเกี่ยวกับผู้ก่อตั้งสถานศึกษาเอกชน ผู้จัดการและครูใหญ่ เป็นผู้มีสัญชาติไทย และระหว่าง พ.ศ.2480-2503 รัฐให้ความช่วยเหลือ โดยให้เงินอุดหนุนแก่สถานศึกษาเอกชนและให้การรับรองวิทยฐานะ มีจำนวนสถานศึกษาเอกชนจำนวน 2587 โรงเรียน

ระยะที่ 3 ระยะการหยุดชะงักการขยายของสถานศึกษาเอกชน (พ.ศ.2507-2518) ระยะนี้รัฐบาลได้ขยายการศึกษาภาคบังคับเพิ่มเป็น 7 ปี ภาครัฐมีการขยายตัวอย่างมากส่งผลกระทบต่อจัดการศึกษาสถานศึกษาเอกชนครั้งใหญ่

ระยะที่ 4 ระยะแห่งการควบคุมอย่างเข้มงวด (ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2518 เป็นต้นมา) ประกาศใช้พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชนอีกครั้ง จนกระทั่งปัจจุบันส่งผลการดำเนินกิจการของ

สถานศึกษาเอกชนมีนโยบายควบคุมมาตรฐานเข้มงวด การเก็บค่าธรรมเนียมการเรียน ดำเนินตามอัตราที่กำหนดและยุติการให้อุดหนุนสถานศึกษาเอกชนปี พ.ศ.2517

ละอองดาว แสงนาม (2545, น.1) กล่าวว่า โรงเรียนเอกชน มีหน้าที่ให้บริการด้านการศึกษาที่ดีมีคุณภาพและได้มาตรฐานแก่ประชาชนหรือผู้แสวงหาการศึกษาสามารถพัฒนาตนเอง ส่งเสริมพัฒนาคุณภาพชีวิต พัฒนาอาชีพ โรงเรียนเอกชนต้องสร้างความศรัทธา ความมั่นใจให้กับรัฐบาลในฐานะที่โรงเรียนเอกชนมีบทบาทในการช่วยแบ่งเบาภาระงานด้านการจัดการการศึกษาที่ส่วนรัฐบาลไม่สามารถดำเนินการจัดการศึกษาให้ได้ และไม่เพียงพอ หรือไม่ทั่วถึง ปัจจุบันประเทศไทยโรงเรียนเอกชนได้มีการจัดการศึกษาทุกระดับ คือ ก่อนประถมศึกษา ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา จึงเป็นอีกทางเลือกหนึ่งสำหรับผู้ปกครองและนักเรียนที่จะเข้ารับการศึกษา

กนกวรรณ ภูเขาแก้ว (2557) กล่าวว่า โรงเรียนเอกชนเป็นองค์กรทางการศึกษาสังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ดำเนินงานภายใต้กฎหมายการศึกษาของชาติ เป็นส่วนหนึ่งของระบบการศึกษาไทย มีบทบาทสำคัญช่วยในการแบ่งเบาภาระความรับผิดชอบของภาครัฐอย่างต่อเนื่อง การเปลี่ยนแปลงเป็นเรื่องสำคัญสำหรับโรงเรียน โรงเรียนเอกชนในฐานะที่เป็นองค์กรหนึ่งที่มีหน้าที่ในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพ หลักในการบริหารจัดการจำเป็นต้องอาศัยความสามารถของผู้บริหารเป็นสำคัญ ผู้บริหารจะต้องมีทักษะที่ดี เพื่อให้ผู้ได้บังคับบัญชาเกิดความเชื่อมั่น ศรัทธาในการทำงานร่วมกันเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นที่ยอมรับของบุคคลทั่วไปได้เป็นอย่างดี มีการดำเนินการจัดการที่มีประสิทธิภาพ มีภาวะผู้นำ ปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดี สามารถทำให้ผู้ได้บังคับบัญชา เกิดความเลื่อมใสศรัทธาในการปฏิบัติงานเป็นหลักชัยของการดำเนินงานต่าง ๆ

สรุปได้ว่า โรงเรียนเอกชนเป็นองค์กรทางการศึกษาสังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาของภาคเอกชนในประเทศไทยตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาจนถึงปัจจุบัน มีบทบาทสำคัญในการช่วยแบ่งเบาภาระความรับผิดชอบของภาครัฐด้านการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพสูงสุด การดำเนินงานก็ยังคงดำเนินภายใต้กฎหมายการศึกษาของชาติโดยผู้บริหารต้องมีทักษะที่ดีเพื่อสร้างความเชื่อมั่น ความศรัทธาในการทำงานร่วมกันเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นที่ยอมรับของบุคคลทั่วไป

2.3.2 ความหมายของโรงเรียนเอกชน

พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ.2550 พระราชบัญญัตินี้ “โรงเรียน” หมายความว่า สถานศึกษาเอกชนที่จัดการศึกษาไม่ว่าจะเป็นโรงเรียนในระบบหรือโรงเรียนนอกระบบที่มีใช้เป็นสถานบันอุดมศึกษาของเอกชนตามกฎหมายว่าด้วยสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

โรงเรียนในระบบ หมายความว่า โรงเรียนที่จัดการศึกษาโดยกำหนดจุดมุ่งหมาย วิธีการศึกษา หลักสูตร ระยะเวลาของการศึกษาการวัดและประเมินผลซึ่งเป็นเงื่อนไขของการสำเร็จการศึกษาที่แน่นอน

เฉลิมพล นามมนตรี (2540, น.8) กล่าวว่า โรงเรียนเอกชน หมายถึง โรงเรียนที่เอกชน คณะบุคคลเป็นผู้ก่อตั้งขึ้น โดยอาศัยทรัพยากรการบริหารหลักที่เป็นคน (Man Power) ทุนทรัพย์ (Money) และวัสดุ (Material) ของภาคเอกชน เป็นวัตถุประสงค์ที่จำกัดสำหรับบุคคลเฉพาะกลุ่ม ซึ่งกำหนดจุดประสงค์ในการจัดตั้งแตกต่างกันออกไป ซึ่งมีองค์ประกอบของการศึกษาเอกชน ดังนี้

1. ผู้จัดกิจกรรมเป็นเอกชนหรือบุคคล คณะบุคคล กรณีที่เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลหรือข้าราชการก็จะดำเนินการในฐานะของเอกชน ผู้จัดกิจกรรมมีชื่อเรียกต่าง ๆ กัน ได้แก่ผู้รับใบอนุญาตให้จัดตั้งโรงเรียน เจ้าของ ผู้จัดการ

2. ทรัพยากรที่ใช้ในการจัดการศึกษา เช่น บุคลากรทางการศึกษา ที่ดินสิ่งก่อสร้าง วัสดุ อุปกรณ์ และงบประมาณจากภาคเอกชน

3. วัตถุประสงค์ของการจัดการศึกษาเป็นการจัดเพื่อประโยชน์อันจำกัดสำหรับบุคคลเฉพาะกลุ่มมิได้ให้กับบุคคลทั่วไป

4. ผู้เรียน จะเป็นบุคคลพื้นฐานทางสังคมและเศรษฐกิจในระดับใกล้เคียงกันและหากมีผู้เรียนรวมกันทุกผลัดมากกว่า 7 คนขึ้นไป สถานที่นั้นก็จะได้ชื่อว่าเป็นสถานศึกษาเอกชนตามกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาเอกชน

จรัส นองมาก (2544, น.16) กล่าวว่าโรงเรียนเอกชน หมายถึง สถานศึกษาหรือสถานที่บุคคลจัดการศึกษาจัดการศึกษาแก่นักเรียนตั้งแต่เจ็ดคนขึ้นไป สถานศึกษาเอกชนเป็นที่ปรารถนาของผู้ปกครอง โรงเรียนเอกชนต้องมีความพร้อมในหลายปัจจัย รวมถึงกระบวนการบริหารที่ดีเพื่อพัฒนาการจัดการเรียนการสอน การสร้างประสบการณ์ความรู้ ควบคู่คุณธรรม โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสนองต่อความต้องการของนักเรียน สังคม

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (2545, น.2) กล่าวว่า การศึกษาเอกชน หมายถึง กิจกรรมทางการศึกษาเอกชน ที่เอกชนหรือคณะบุคคลเป็นผู้จัด โดยดำเนินการใช้ทรัพยากรหลักที่เป็นคน ทุนทรัพย์ วัสดุอุปกรณ์ของภาคเอกชน ที่จัดขึ้นด้วยวัตถุประสงค์เพื่อประโยชน์อันจำกัดสำหรับบุคคลเฉพาะกลุ่มเพียงเท่านั้น

สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ (2551, น.2) กล่าวว่าโรงเรียนเอกชน หมายถึง สถานศึกษาของเอกชนที่ดำเนินการจัดการศึกษา ทั้งที่เป็นโรงเรียนในระบบและโรงเรียนนอกระบบที่มีชื่อเป็นสถาบันอุดมศึกษาในภาคเอกชนตามกฎหมายว่าด้วยสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

สรุปได้ว่า โรงเรียนเอกชนหมายถึง โรงเรียนเอกชนที่เอกชน คณะบุคคล องค์กรหรือ มูลนิธิลงทุนจัดตั้งขึ้น โดยดำเนินการโดยใช้ทรัพยากรหลักที่เป็นคน ทุนทรัพย์ วัสดุอุปกรณ์ เพื่อให้การศึกษากับนักเรียน ทั้งโรงเรียนในระบบและโรงเรียนนอกระบบ และอยู่ในการ ควบคุมดูแลของสำนักบริหารงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน สำนักงาน ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ และกระทรวงศึกษาธิการ

2.3.3 การบริหารงานโรงเรียนเอกชน

การบริหารงานโรงเรียนถือเป็นภารกิจที่สำคัญของผู้บริหารที่ดำเนินการจัดการ การบริหารจัดการต้องครอบคลุมในทุกด้าน คือ โรงเรียน บุคลากร ตลอดจนในชุมชน ซึ่ง ต้องร่วมกัน ดำเนินงานของโรงเรียนให้เป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้ และเป็นที่ยอมรับของสมาชิกในสังคม เกิด ประโยชน์สูงสุดแก่นักเรียน มีผู้ให้ความหมายของการบริหารโรงเรียน ดังนี้

ประสาน หอมพูล (2536, น.8) กล่าวว่า การบริหารโรงเรียน หมายถึง การดำเนินงาน ของกลุ่มบุคคลเพื่อบริการด้านการศึกษาแก่สมาชิกในสังคม ประกอบไปด้วยงาน คือ งานวิชาการ งานบุคลากร งานกิจการนักเรียน งานธุรการและการเงิน งานอาคารสถานที่ และงานความสัมพันธ์ ระหว่างโรงเรียนและชุมชน

วิไล ชนวิวัฒน์ (2541, น.16) กล่าวว่า การบริหารโรงเรียน คือ การดำเนินกิจกรรม ภายในโรงเรียน โดยการมีส่วนร่วมของกลุ่มบุคคลหลายฝ่าย เพื่อให้ให้นักเรียนมีพัฒนาการทางด้าน ร่างกาย อารมณ์ สังคม จิตใจ และสติปัญญา ตลอดจนการเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมต่อไป

กระทรวงศึกษาธิการ (2546, น.21-22) กล่าวว่า การจัดการศึกษาเอกชนตาม พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545

ตามมาตรา 43 ว่าการบริหารและการจัดการศึกษาเอกชนให้มีความเป็นอิสระ มีการ ควบคุมติดตาม ประเมินคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาจากรัฐ ซึ่งต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การ ประกันคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา เหมือนเช่นสถานศึกษาของรัฐ

มาตรา 44 ให้สถานศึกษาเอกชนตามมาตรา 18(2) เป็นนิติบุคคล มีคณะกรรมการ บริหาร คือ ผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน ผู้รับใบอนุญาต ผู้แทนผู้ปกครอง ผู้แทนองค์กรชุมชน ผู้แทนครู ผู้แทนศิษย์เก่า และผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนกรรมการและคุณสมบัติ หลักเกณฑ์ วิธีการสรรหา การเลือกประธานกรรมการ กรรมการ วาระการดำรงตำแหน่งและพ้นจากตำแหน่งเป็นไปตามที่ กำหนดของกฎกระทรวง

มาตรา 45 ว่าด้วยสถานศึกษาเอกชนให้จัดการศึกษาได้ทุกระดับและทุกประเภท การศึกษาที่กฎหมายกำหนด รัฐต้องกำหนดนโยบายและมาตรการที่ชัดเจนในการมีส่วนร่วมของ เอกชนด้านการจัดการศึกษา

มาตรา 46 รัฐต้องให้การสนับสนุนด้านเงินอุดหนุน การลดหย่อน การยกเว้นภาษี และสิทธิประโยชน์อื่นที่เป็นประโยชน์ทางการศึกษาเอกชน ตามความเหมาะสมรวมทั้งส่งเสริมสนับสนุนด้านวิชาการโดยให้สถานศึกษาเอกชนมีมาตรฐานและสามารถพึ่งพาตนเองได้

สรุปได้ว่า การบริหาร โรงเรียนเอกชน คือ การดำเนินงาน กิจกรรมต่าง ๆ ภายในโรงเรียนภายใต้หน่วยงานของรัฐ โดยรัฐจะให้การสนับสนุนด้านการเงิน การลดหย่อนยกเว้นภาษี สนับสนุนงานด้านวิชาการ สถานศึกษาเอกชนมีมาตรฐานและสามารถพึ่งพาตนเองได้ ผู้บริหารได้รับการยอมรับและไว้วางใจจากทุกฝ่ายและดำเนินการโดยได้รับความร่วมมือจากบุคคลหลายฝ่าย เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการศึกษา ให้แก่นักเรียนเพื่อให้มีพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม จิตใจ และสติปัญญา ตลอดจนเป็นการเป็นสมาชิกที่ดีสู่สังคม

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำเสนองานวิจัยทั้งในและต่างประเทศดังนี้

ปาริฉัตร อ้นประเสริฐ (2543) การวิจัยเรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับเชาวน์ปัญญา ความคิดสร้างสรรค์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศึกษานารี กรุงเทพมหานคร จำนวน 470 คน ผลปรากฏว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความคิดสร้างสรรค์ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.5887, 0.316 และ 0.243

สุภิญญา เลี้ยววนิชย์ (2545) การวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างเชาวน์ปัญญาทางอารมณ์ ด้านการตระหนักรู้อารมณ์ของตนเอง ด้านการจัดการกับอารมณ์ของตนเอง ด้านการจูงใจตนเอง ด้านการเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น และด้านการมีทักษะทางสังคมกับลักษณะความเป็นผู้นำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 480 คน ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างเชาวน์ปัญญาทางอารมณ์ ด้านการตระหนักรู้อารมณ์ของตนเอง ด้านการจัดการกับอารมณ์ของตนเอง ด้านการจูงใจตนเอง ด้านการเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น และด้านการมีทักษะทางสังคม กับลักษณะความเป็นผู้นำ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2. ค่าน้ำหนักความสำคัญของเชาวน์ปัญญาทางอารมณ์ของตนเอง ด้านการจูงใจตนเอง ด้านการเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น

ชุตินา สังข์คำภรณ์ (2546) ได้ศึกษาพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเด็กนักเรียนอนุบาล เมื่อได้รับการสอนด้วยแผนการจัดกิจกรรมสร้างสรรค์และกิจกรรมเข้าจังหวะผลการวิจัยสรุปได้คือ

หลังการทำกิจกรรมสร้างสรรค์และกิจกรรมเข้าจังหวะนักเรียนมีค่าเฉลี่ยความคิดสร้างสรรค์ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ความคิดคล่องตัว ความคิดริเริ่ม ความคิดละเอียดลออเพิ่มขึ้น

พูนสิริ มุลอินตะ (2551) การวิจัยเรื่อง การจัดประสบการณ์ตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อพัฒนาการด้านสติปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเวียงเทิง (เทิงทำนุประชา) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงราย เขต 4 ผลการวิจัยพบว่า แผนการจัดประสบการณ์ตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อพัฒนาการด้านสติปัญญาของเด็กปฐมวัย ทั้งหมด 5 แผนการจัดประสบการณ์ มีค่าประสิทธิภาพรวมเท่ากับ 89.92/92.65 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 พัฒนาการด้านสติปัญญาของเด็กปฐมวัย คะแนนเฉลี่ยก่อนการจัดประสบการณ์มีค่าเท่ากับ 12.06 คิดเป็นร้อยละ 50.25 สำหรับคะแนนเฉลี่ยหลังการจัดประสบการณ์มีค่าเท่ากับ 22.24 คิดเป็นร้อยละ 92.65 ซึ่งสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการจัดประสบการณ์ และพฤติกรรมความสามารถทางพหุปัญญา ทั้ง 8 ด้านของเด็กปฐมวัยหลังจากที่ได้รับการจัดประสบการณ์ตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อพัฒนาการด้านสติปัญญาอยู่ในระดับสูงซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้

อารยา ระสร (2552) การวิจัยเรื่อง ผลการจัดประสบการณ์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการด้านสติปัญญา ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โดยเกมการศึกษาตามแนวคิดพัฒนาการและการเรียนรู้ของสมอง ผลการวิจัยพบว่า แผนการจัดประสบการณ์การเพื่อส่งเสริมพัฒนาการด้านสติปัญญาชั้นอนุบาลปีที่ 2 โดยเกมการศึกษา ตามแนวคิดพัฒนาการและการเรียนรู้ของสมอง (Brain – based Learning) มีประสิทธิภาพ 86.00/88.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คำนวณประสิทธิภาพของแผนการจัดประสบการณ์การเพื่อพัฒนาการด้านสติปัญญาชั้นอนุบาลปีที่ 2 โดยเกมการศึกษาตามแนวคิดพัฒนาการและการเรียนรู้ของสมองมีค่าเท่ากับ 0.6565 คิดเป็นร้อยละ 65.65 และนักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดประสบการณ์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการด้านสติปัญญาชั้นอนุบาลปีที่ 2 โดยเกมการศึกษาตามแนวคิดพัฒนาการและการเรียนรู้ของสมอง (Brain – based Learning) มีคะแนนเฉลี่ยพัฒนาการด้านสติปัญญาหลังเรียนสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กนกกานต์ จิตรสมบูรณ์ (2554) การวิจัยเรื่อง ผลการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัยโดยใช้สื่อประสม ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนากิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้สื่อประสมสำหรับเด็กปฐมวัยที่จัดขึ้นเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพ เน้นเด็กปฐมวัยเป็นสำคัญ ส่งเสริมให้เด็กปฐมวัยเกิดการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดีและเต็มประสิทธิภาพ ทำให้เกิดพัฒนาการด้านสติปัญญาตรงตามจุดประสงค์และคุณลักษณะตามวัยที่กำหนดไว้ในหลักสูตรปฐมวัย พุทธศักราช 2546 การจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัยโดยใช้สื่อประสมด้วยการคิดหาข้อสรุปสถานการณ์แก้ปัญหา สังเกต แยกประเภท จำรูปแบบ วิเคราะห์ ประเมินผล ความสัมพันธ์ของคำเรียงลำดับเหตุการณ์และความคิดสร้างสรรค์ เพื่อส่งเสริมพัฒนาการด้านสติปัญญาชั้นอนุบาล 3

หลังจากได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ โดยใช้สื่อประสม พัฒนาความสามารถด้านสติปัญญาของเด็กปฐมวัย จำนวนเด็กทั้งหมด 41 คน ประเมินพฤติกรรมพัฒนาการด้านสติปัญญาผ่านเกณฑ์มาตรฐาน คิดเป็นร้อยละ 97.27 อยู่ในระดับ 3 ตรงตามจุดประสงค์และคุณลักษณะตามวัยที่กำหนดไว้ในหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546

กมลวรรณ อังศรีสุพร (2554) การศึกษาความสามารถทางพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้โดยใช้นิทานเป็นสื่อ ผลการวิจัยพบว่า 1. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้โดยใช้นิทานเป็นสื่อมีความสามารถทางพหุปัญญาทั้ง 9 ด้าน สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเกือบทุกช่วงของการเปรียบเทียบ 2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้โดยใช้นิทานเป็นสื่อมีพัฒนาการทางพหุปัญญาในเกือบทุกด้านอยู่ในระดับสูง ยกเว้นด้านร่างกายและการเคลื่อนไหวและด้านธรรมชาติอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีแนวโน้มสูงขึ้นในแต่ละช่วงของการเปรียบเทียบ

กิ่งกาญจน์ บุรณสินวัฒนกุล (2559) การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการคิดสร้างสรรค์ Plsek ร่วมกับทฤษฎีเชาวน์ปัญญาสามองค์ประกอบของ Sternberg เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเขียนเล่าเรื่องสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับปริญญาบัณฑิต ผลการวิจัยสรุปดังนี้ 1. รูปแบบการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการคิดสร้างสรรค์ Plsek ร่วมกับทฤษฎีเชาวน์ปัญญาสามองค์ประกอบของ Sternberg เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเขียนเล่าเรื่องเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตมีองค์ประกอบหลัก คือ 1. หลักการของรูปแบบการเรียนรู้ 2. วัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนรู้ 3. กระบวนการเรียนรู้ ประกอบด้วยกระบวนการเรียนรู้ 5 ชั้น ได้แก่ ชั้นที่ 1 ชั้นเริ่มก่อความคิด ชั้นที่ 2 ชั้นเตรียมผลิตผลงาน ชั้นที่ 3 ชั้นบูรณาการสัมพันธ์ ชั้นที่ 4 ชั้นสร้างสรรค์งานเขียน ชั้นที่ 5 ชั้นพากเพียรสร้างสรรค์ และ 4. การวัดและประเมินผลของรูปแบบการเรียนรู้ 2. ประสิทธิภาพผลของรูปแบบ ผลจากการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้พบว่า 1. กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการเขียนเล่าเรื่องเชิงสร้างสรรค์หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2. ความพึงพอใจของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการคิดสร้างสรรค์ของ Plsek ร่วมกับทฤษฎีเชาวน์ปัญญาสามองค์ประกอบของ Sternberg เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเขียนเล่าเรื่องเชิงสร้างสรรค์พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียนรู้ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

มานิตา เลิศปัญญา (2560) การวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์ตามทฤษฎีสมองเป็นฐานผสานแนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐานในการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า ครูผู้สอนปฏิบัติการจัด

ประสบการณ์ตามทฤษฎีสมองเป็นฐานผลงานแนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐานในการเรียนรู้โดยรวมอยู่ในระดับน้อย และต้องการพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์ตามทฤษฎีสมองเป็นฐานผลงานแนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐานในการเรียนรู้ในระดับมากที่สุด ผลการพัฒนารูปแบบประกอบด้วยหลักการ วัตถุประสงค์ ขั้นตอนการจัดประสบการณ์ แบ่งเป็น 5 ขั้นตอน การประเมินผลการจัดประสบการณ์ และเงื่อนไขในการน ารูปแบบไปใช้ ผลการประเมินรูปแบบด้วยผู้เชี่ยวชาญพบว่า มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ผลการทดลองใช้รูปแบบการจัดประสบการณ์ พบว่า ความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการจัดประสบการณ์ตามทฤษฎีสมองเป็นฐานผลงานแนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐานในการเรียนรู้ โดยรวมมีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 84 สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 ผลการเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้รูปแบบการจัดประสบการณ์ตามทฤษฎีสมองเป็นฐานผลงานแนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐานในการเรียนรู้ พบว่า มีความคิดสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลการประเมินรูปแบบการจัดประสบการณ์ตามทฤษฎีสมองเป็นฐานผลงานแนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐานในการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 พบว่า เด็กปฐมวัยระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 มีความพึงพอใจต่อการจัดประสบการณ์ตามทฤษฎีสมองเป็นฐานผลงานแนวคิดการใช้ปัญหาเป็นฐานในการเรียนรู้โดยรวมอยู่ในระดับมาก

Bloom, (1976, pp.77-78 อ้างในถึง พรรณรัตน์ รอดคล้าย, 2545 น.28) ได้ศึกษาพบว่าความสามารถทางภาษาเป็นตัวแทนสำคัญของแบบทดสอบทางเชาวน์ปัญญาซึ่งสอดคล้องกับ เอส ไควรอล (Anafasi, 1968) ได้ศึกษา พบว่าภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้วัดระดับเชาวน์ปัญญาได้ดี แสดงให้เห็นว่า ภาษาเป็นสิ่งบ่งชี้ถึงความสามารถของมนุษย์และกล่าวได้ว่าความสามารถทางภาษาเป็นตัวแทนสำคัญของแบบทดสอบสติปัญญาสิ่งแวดล่อมมีส่วนสำคัญในการทำแบบทดสอบสติปัญญาซึ่งสิ่งแวดล่อมมีส่วนสำคัญในการทำแบบทดสอบก็จะลดลง ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับโลกรอบตัวก็เป็นส่วนหนึ่งในแบบทดสอบสิ่งแวดล่อมต่างกันทำให้บุคคลมีประสบการณ์ต่างกันฉะนั้นถ้าเอาประสบการณ์ในวัฒนธรรมหนึ่งมาวัดบุคคลอีกวัฒนธรรมหนึ่งการวัดก็ไม่มี ความหมายอันใดเลย ดังนั้นจึงควรที่จะมีการคัดแปลงแบบทดสอบใช้ให้เหมาะสมกับวัฒนธรรมนั้น ๆ

Dixon Johnson & Salts, (1977, pp.367 – 379) อ้างถึงใน นฤมล จิวแพ 2549, น. 17) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมให้กับเด็กอนุบาล 3 -4 ปี ที่โรงเรียนในเมืองดีทรอยด์ เด็กในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 146 คน แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มแรกเล่านิทานให้ฟัง แล้วให้เด็กแสดงบทบาทประกอบการเล่าเรื่อง กลุ่มที่สองเล่านิทานให้ฟังพร้อมพาไปดูของจริงนอกสถานที่ เช่น ไปซื้อของไปสวนสัตว์ กลุ่มที่สามสนทนากับเด็กเกี่ยวกับเรื่องที่เล่าให้ฟัง กลุ่มที่สี่ เป็นกลุ่มควบคุม ผลการ

ทดลองปรากฏว่า เด็กที่ได้แสดงบทบาทเลียนแบบตัวละครในเรื่อง ไปด้วย พัฒนาจิตลักษณะต่าง ๆ ได้ดีที่สุด แสดงว่าเมื่อเด็กฟังนิทานแล้ว เด็กย่อมมีความต้องการที่จะเลียนแบบตัวละครที่ตัวชอบ หรือตัวละครที่ได้รับความสำเร็จจากพฤติกรรมนั้น ๆ นอกจากนี้ยังพบว่าเนื้อหานิทานที่เป็นเรื่อง ไกลความจริง เช่น เทพนิยาย ให้ผลดีต่อจิตลักษณะของเด็กดีกว่านิทานที่มีเนื้อหาใกล้ชีวิตเด็กจริง ๆ

Moran (2009) ได้ศึกษาเรื่อง ความตั้งใจอย่างมีจุดหมาย ความฉลาดในเชาวนปัญญา ด้านการรู้จักและเข้าใจตนเอง หมายถึงความเอาใจใส่ในตนในการร่วมกิจกรรมต่าง ๆ การตระหนักรู้ในเหตุผลของตน และความตั้งใจในการทำสิ่งต่าง ๆ อย่างต่อเนื่องซึ่งหมายถึงเชาวนปัญญา ด้านการรู้จักและเข้าใจตนเอง โดยเก็บข้อมูลในด้านตัวตน การควบคุมตนเองในสถานการณ์ที่เป็นจริง โดยใช้วิธีวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods) กับเยาวชนอายุ 12-22 ปี จำนวน 270 คน เก็บข้อมูล ทั้งด้านการใช้ชีวิตในโลกภายนอกและการกระทำในเหตุการณ์ต่าง ๆ และด้านภายในตนเกี่ยวกับ ความรู้สึก ความปรารถนา ความคิดเกี่ยวกับประสบการณ์การทำสิ่งต่าง ๆ กับเหตุการณ์ต่าง ๆ อย่าง ใช้ความตั้งใจ จากการศึกษาพบว่าเด็กมีความเข้าใจตนเองในอายุ 4 และ 6 ปี และมีการเปลี่ยนแปลง มากขึ้นเมื่ออายุ 6 และ 8 ปี พบว่าเด็กมีมโนทัศน์เกี่ยวกับความรู้สึกต่าง ๆ และเจตคติที่แท้จริง แตกต่างกันไปตามช่วงอายุ

Randy (1999, p.137) การศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการพัฒนาเด็ก แบบองค์รวมของโรงเรียนอนุบาลที่ La Villetta อิตาลี พบว่า บทบาทคุณครูมีความสำคัญเป็นอย่างมาก ในการส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็ก กล่าวคือ คุณครูต้องแสดงให้เห็นเด็กว่าคุณครูยอมรับในความ คิดเห็นของเด็ก สนับสนุนช่วยเหลือให้เด็กสามารถพัฒนาความคิดที่ดีในการทำงานให้เด็กใช้ ความสามารถในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง จากผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าบทบาทของ คุณครูนั้น มีอิทธิพลต่อการดำเนินการจัดประสบการณ์การพัฒนาเด็กแบบองค์รวมเป็นอย่างมาก

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ด้านเชาวนปัญญาสิ่งที่สำคัญและควรนำมาใช้เป็นแนวคิดของ การพัฒนาเชาวนปัญญาคือการจัดสื่อที่มีการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับวัยของเด็ก ไม่ว่าจะจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาเชาวนปัญญานั้นจะใช้กับระดับประถมศึกษาหรือปฐมวัยก็สามารถส่งผลทำให้ผู้เรียน เก่ง ดี และมีความสุข เด็กจะมีพัฒนาการไปตามวัย การส่งเสริมความสามารถทางด้านเชาวนปัญญา สำหรับเด็กปฐมวัยนั้น การจัดการเรียนรู้ที่ดีควรให้เด็กรู้จักจัดการด้านอารมณ์ของตนเอง เพื่อที่จะ รับรู้และเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่นทั้งการกระทำกิจกรรมเดี่ยวและกิจกรรมกลุ่ม การจัดการเรียนรู้ที่ดีควร เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้พัฒนาเด็ก แบบองค์รวม เรียนรู้จากประสบการณ์ สถานการณ์ต่าง ๆ การได้ยิน ได้ฟังนิทาน เรื่องเล่าต่าง ๆ จะ ส่งเสริมพัฒนาการด้านเชาวนปัญญาของเด็กแต่ละคน ครูควรจัดสภาพห้องเรียนภายในและ

ภายนอก จัดบริเวณจำลองเหตุการณ์ หรือค้นหาสิ่งแปลกใหม่ ตื่นตาตื่นใจ กระตุ้น เพื่อให้เด็กได้ฝึกฝน คิดค้น พัฒนาทักษะด้านเชาวน์ปัญญาของตนเอง และพัฒนาทักษะด้านอื่นๆ ให้ดียิ่งขึ้น

บทที่ 3

ระเบียบวิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (descriptive research) ศึกษาจากสภาพจริงที่เป็นอยู่ตามการบริหารจัดการการเรียนรู้ หัวหน้าฝ่ายระดับปฐมวัย และครูผู้สอนระดับปฐมวัย เป็นผู้ให้ข้อมูล ใช้ข้อมูลเชิงปริมาณและคุณภาพเพื่อ 1) ศึกษาการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนา ด้านเชาวน์ปัญญาของครูปฐมวัย 2) เพื่อเปรียบเทียบการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนา ด้านเชาวน์ปัญญา จำแนกตามระดับการศึกษา ประสบการณ์ และตำแหน่ง ของครูปฐมวัย 3) เพื่อศึกษา ปัญหาและข้อเสนอแนะแนวทางในการบริหารจัดการการเรียนรู้ส่งเสริมทักษะด้าน เชาวน์ปัญญาของครูปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ซึ่งมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัยแยกตาม วัตถุประสงค์ดังนี้

- 3.1 ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การสร้างเครื่องมือ
- 3.4 การเก็บและรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ หัวหน้าฝ่ายระดับปฐมวัย จำนวน 2,350 คน และ ครูผู้สอนระดับปฐมวัยจำนวน 4,727 คน รวมจำนวนครูทั้งหมด 7,077 คน สังกัดสำนักงาน คณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร (โรงเรียนเอกชนในระบบประเภท สามัญศึกษา ที่มีการจัดการเรียนการสอนตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลถึงประถมศึกษาปีที่ 6) จำนวน 480 โรงเรียน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ หัวหน้าฝ่ายระดับปฐมวัย ครูผู้สอนระดับ ปฐมวัยสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร (โรงเรียน เอกชนในระบบประเภทสามัญศึกษา ที่มีการจัดการเรียนการสอนตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลถึง

ประถมศึกษาปีที่ 6) ที่ได้มาโดยการรวบรวมรายชื่อสถานศึกษาโรงเรียนเอกชน ใน กรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร โดยการกำหนดตัวอย่างของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan) (ศิริชัย กาญจนวาที และคณะ, 2551.) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และใช้การสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ซึ่งได้กลุ่มตัวอย่างเป็นโรงเรียนทั้งหมดจำนวน 214 โรงเรียน

โดยมีผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญ (Key informants) ประกอบด้วยหัวหน้าฝ่ายระดับปฐมวัย โรงเรียนละ 1 ท่าน จำนวน 214 คน และครูผู้สอนระดับปฐมวัย 1 ท่าน จำนวน 214 คน รวมจำนวน 428 คน ดังรายละเอียดตามตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากร (คน)	กลุ่มตัวอย่าง (โรงเรียน)	ผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญ	
		หัวหน้าฝ่ายปฐมวัย (คน)	ครูผู้สอนปฐมวัย (คน)
428	214	214	214

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสัมภาษณ์ คือ ผู้บริหารโรงเรียน ผู้อำนวยการ รองผู้อำนวยการ จำนวน 5 ท่าน จาก 5 โรงเรียน ในกรุงเทพมหานคร ซึ่งได้มาโดยวิธีการเลือกสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ซึ่งเป็นโรงเรียนที่มีการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนที่มุ่งพัฒนา และจัดกิจกรรมที่หลากหลายส่งเสริมทักษะด้านเชาวน์ปัญญาให้กับเด็กปฐมวัย

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 แบบสอบถาม

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลของการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัย แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลภูมิสังคม เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพของผู้ตอบ ได้แก่ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ ตำแหน่ง แบบเลือกตอบ (Check list)

ตอนที่ 2 สอบถามเกี่ยวกับการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 3 แบบสอบถามปลายเปิด (Open Ended Questionnaire) เพื่อให้ผู้ตอบแบบแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเกี่ยวกับข้อเสนอแนะแนวทางในการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ

ระดับ	5	หมายถึง	มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด
ระดับ	4	หมายถึง	มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก
ระดับ	3	หมายถึง	มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง
ระดับ	2	หมายถึง	มีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย
ระดับ	1	หมายถึง	มีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อยที่สุด

โดยผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์วิเคราะห์มีการแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ยของแบบสอบถามแต่ละข้อ ไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ย (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น. 69-91) ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.51 – 5.00 หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.51 – 4.50 หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.51 – 3.50 หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.51 – 2.50 หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 0.51 – 1.50 หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อยที่สุด

3.2.2 แบบสัมภาษณ์ รวบรวมข้อมูลที่เป็นบทสัมภาษณ์ความคิดเห็นของผู้บริหาร

ใช้ในการสัมภาษณ์ที่มีโครงสร้าง (Structured Interviews) เกี่ยวกับการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร เป็นแบบสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อดำเนินการสัมภาษณ์ผู้อำนวยการ รองผู้อำนวยการ โรงเรียนที่มีการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนที่มุ่งพัฒนา และจัดกิจกรรมที่หลากหลายส่งเสริมทักษะด้านเยาวชนปัญญาให้กับเด็กปฐมวัย ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ผู้ปกครองไว้วางใจ เชื่อมั่นที่จะนำบุตรหลานเข้ารับการศึกษาในสถานศึกษาแห่งนี้ โดยกำหนดขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

1. กำหนดประเด็นคำถามเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการสัมภาษณ์
2. จัดทำร่างแบบสอบถามสัมภาษณ์
3. นำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบสำนวนภาษาความสมบูรณ์และความถูกต้องของแบบสัมภาษณ์ และปรับปรุงแก้ไขตามที่อาจารย์ที่ปรึกษาเสนอแนะ

4. นำร่างแบบสัมภาษณ์ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ตรวจสอบประเด็นคำถามของแบบสัมภาษณ์
5. ปรับปรุงข้อคำถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ภายใต้การดูแลของอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วนำแบบสัมภาษณ์ที่ปรับปรุงแก้ไขให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจอีกครั้ง
6. นำแบบสัมภาษณ์ที่ผ่านการตรวจสอบไปจัดพิมพ์เป็นแบบสัมภาษณ์ฉบับสมบูรณ์แล้วนำไปใช้เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างในการทำวิจัยต่อไป

3.3 การสร้างเครื่องมือ

3.3.1 แบบสอบถาม

แบบสอบถามเกี่ยวกับการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมีลำดับขั้นตอนในการสร้างดังนี้

3.3.1.1 ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี เอกสารงานวิจัยและหลักการเกี่ยวกับองค์ประกอบการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย ทำให้ค้นพบกรอบแนวคิดในการวิจัยที่ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบ คือ 1. การจัดทำแผนการเรียนรู้ 2. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 3. การจัดสื่อและนวัตกรรมการจัดกิจกรรม 4. การวัดและการประเมินผลจากการจัดกิจกรรม 5. การนำผลการวัดไปปรับกิจกรรม และ 6. การนำผลการจัดกิจกรรมไปปรับปรุง

3.3.1.2 จัดทำร่างแบบสอบถามจากประเด็นและสาระสำคัญตามนิยามและตัวแปรจากกรอบแนวคิด

3.3.1.3 สร้างแบบสอบถาม ที่สร้างขึ้นนำไปเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบเนื้อหาให้ครอบคลุม ถูกต้องเหมาะสมตลอดจนการใช้ภาษา สำนวน ศัพท์เฉพาะทางวิชาการให้ถูกต้องเข้าใจง่ายขึ้น พร้อมทั้งรับคำแนะนำจากท่านอาจารย์ที่ปรึกษามาปรับปรุงแก้ไข

3.3.1.4 นำแบบสอบถามให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) รวมทั้งการใช้ภาษาในข้อคำถามของแต่ละข้อที่เห็นสมควรมาปรับปรุงแก้ไขให้ข้อความเกิดความสมบูรณ์ของแต่ละข้อคำถามจากนั้นนำคำถามมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective: IOC) มีค่าดัชนีความสอดคล้องไม่น้อยกว่า 0.5 ถือได้ว่า ใช้ได้ โดยไม่ต้องมาปรับปรุง ถ้าค่าดัชนีความสอดคล้องน้อยกว่า 0.5 ถือได้ว่าใช้ไม่ได้ให้ตัดทิ้ง

3.3.1.5 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try out) กับหัวหน้าฝ่ายระดับปฐมวัย และครูผู้สอนระดับปฐมวัย โรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานครที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 ชุด และนำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ความถูกต้องของคำถามรายข้อกับผลรวมทั้งหมด (Corrected Item Total Correlation) ได้ค่า Reliability Coefficients เท่ากับ 0.988

3.3.1.6 นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบไปจัดพิมพ์เป็นแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์แล้วนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างในการทำวิจัย

3.3.2 แบบสัมภาษณ์

แนวคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์มีลักษณะแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง

3.3.2.1 หัวข้อคำถามครอบคลุมนิยามศัพท์ มีการวางแผน เตรียมชุดคำถามและวิธีการสัมภาษณ์ไว้ล่วงหน้า

3.3.2.2 มีความยืดหยุ่น ลักษณะของคำถามปลายเปิด เปิดโอกาสให้ผู้ตอบคำถามสามารถแสดงความคิดเห็น อธิบายความสำคัญของปัญหาที่พบในแง่มุมต่าง ๆ พร้อมทั้งแนวทางการแก้ไข

3.3.2.3 นำร่างแบบสัมภาษณ์ไปขอคำแนะนำจากท่านอาจารย์ที่ปรึกษา รับคำแนะนำมาปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ก่อนการนำไปใช้ในการสัมภาษณ์

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

3.4.1 ขอนหนังสือจากสาขาการจัดการการศึกษา วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต เพื่อขอความร่วมมือไปยังโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร (โรงเรียนเอกชนในระบบประเภทสามัญศึกษา ที่มีการจัดการเรียนการสอน ตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลถึงประถมศึกษาปีที่ 6) เพื่อขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยส่งแบบสอบถามไปยังโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

3.4.2 ผู้วิจัยส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ เพื่อดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจำนวน 428 ชุด ได้รับกลับคืนมา จำนวน 420 ชุด คิดเป็นร้อยละ 98

3.4.3 การเก็บและรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียน ผู้อำนวยการ รองผู้อำนวยการ ของโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 5 ท่าน

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

3.5.1 การวิเคราะห์ข้อมูลของแบบสอบถาม เพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัย กำหนดให้มีกรวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปและเลือกใช้สถิติ ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลภูมิสังคม วิเคราะห์โดยใช้จำนวนความถี่และค่าร้อยละ นำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับเรื่องการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชน ปัญญาของเด็กปฐมวัย เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) วิเคราะห์โดยวิธีการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ตอนที่ 3 แบบสอบถามปลายเปิด และแบบสัมภาษณ์ เพื่อให้ผู้ตอบแบบแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อเสนอแนะแนวทางในการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนา เยาวชน ปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร นำเสนอในรูปแบบความเรียงโดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่รวบรวมไว้มาตรวจสอบความสมบูรณ์ แล้วนำข้อมูลที่นำไปประมวลผลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป โดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบ (F-test , t-test ,Sheffe's method)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลงานการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนา
เชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการ
วิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 4 ตอน และแบบสัมภาษณ์ แบ่งเป็น 2 ตอน เรียงลำดับ
ดังนี้

แบบสอบถาม

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลภูมิสังคมของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการหาค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ระดับการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญา
ของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร ทั้ง 6 ด้าน จำแนกดังนี้ การจัดทำแผนการ
เรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การจัดสื่อและนวัตกรรมประกอบการจัดกิจกรรม การวัดและการ
ประเมินผลการจัดกิจกรรม การนำผลการวัดไปปรับกิจกรรม การนำผลการจัดกิจกรรมไปปรับปรุง
โดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) การแปลความหมายค่าเฉลี่ยกำหนด
ตามเกณฑ์

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาด้าน
เชาวน์ปัญญาของครูปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับข้อมูลภูมิสังคม ด้าน
ระดับการศึกษา ประสบการณ์ และตำแหน่งที่แตกต่างกัน

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ปัญหาและข้อเสนอแนะแนวทางในการบริหารจัดการการ
เรียนรู้ที่ส่งเสริมทักษะด้านเชาวน์ปัญญาของครูปฐมวัยโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ตาม
ความคิดเห็นผู้ตอบแบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของสถานศึกษา

ตอนที่ 2 สารที่สัมภาษณ์ ได้กำหนดเนื้อหาสาระในการสัมภาษณ์ไว้ 4 ข้อ โดย
ดำเนินการสัมภาษณ์สัมภาษณ์ ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียน
ผู้อำนวยการ รองผู้อำนวยการ ของโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 5
ท่าน

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลภูมิสังคมของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 4.1 ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม (จำนวน 420 คน)

ภูมิสังคมผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด	ร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม
ระดับการศึกษา		
- ปริญญาตรี	378	90.00
- สูงกว่าปริญญาตรี	42	10.00
รวม	420	100
ประสบการณ์		
- น้อยกว่า 5 ปี	132	31.43
- 5-10 ปี	108	25.71
- มากกว่า 10 ปี	180	42.86
รวม	420	100
ตำแหน่ง		
- หัวหน้าฝ่ายระดับปฐมวัย	56	13.33
- ครูผู้สอนระดับปฐมวัย	364	86.67
รวม	420	100

จากตารางที่ 4.1 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามตามระดับการศึกษาจำนวน 420 คน แบ่งออกเป็นระดับปริญญาตรี จำนวน 378 คน คิดเป็นร้อยละ 90.00 และระดับสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 10.00 ผู้ตอบแบบสอบถามตามประสบการณ์ น้อยกว่า 5 ปี จำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 31.43 5-10 ปี จำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 25.71 มากกว่า 10 ปี จำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 42.86 ผู้ตอบแบบสอบถามตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายระดับปฐมวัย จำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 13.33 และครูผู้สอนระดับปฐมวัย จำนวน 364 คน คิดเป็นร้อยละ 86.67

4.2 ผลการวิเคราะห์ระดับการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการระดับการปฏิบัติในการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย ทั้ง 6 ด้าน คือ การจัดทำแผนการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การจัดสื่อและนวัตกรรมประกอบการจัดกิจกรรม การวัดและประเมินผลการจัดกิจกรรม การนำผลการวัดไปปรับกิจกรรม การนำผลการจัดกิจกรรมไปปรับปรุง

ตารางที่ 4.2 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานตามระดับการปฏิบัติในการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ทั้ง 6 ด้านโดยภาพรวมและจำแนกเป็นรายด้าน

ข้อที่	การบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชน ปัญญาของเด็กปฐมวัย	ระดับในการปฏิบัติ			
		\bar{X}	S.D.	แปลผล	อันดับ
1	การจัดทำแผนการเรียนรู้	3.93	0.88	มาก	4
2	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้	3.93	0.75	มาก	5
3	การจัดสื่อและนวัตกรรมประกอบการจัด กิจกรรม	4.09	0.76	มาก	1
4	การวัดและประเมินผลการจัดกิจกรรม	3.91	0.76	มาก	6
5	การนำผลการวัดไปปรับกิจกรรม	3.99	0.80	มาก	3
6	การนำผลการจัดกิจกรรมไปปรับปรุง	4.01	0.85	มาก	2
	รวม	3.98	0.80	มาก	

จากตารางที่ 4.2 พบว่าการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร มีระดับการปฏิบัติในการจัดทำแผนการเรียนรู้ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.98$) และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่าการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด โดยด้านการจัดสื่อและนวัตกรรมประกอบการจัดกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X}=4.09$) ส่วนด้านการวัดและประเมินผลการจัดกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X}=3.91$)

ตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานตามระดับการปฏิบัติในการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร

ด้านการจัดทำแผนการเรียนรู้

ข้อที่	การจัดทำแผนการเรียนรู้	ระดับในการปฏิบัติ			
		\bar{X}	S.D.	แปลผล	อันดับ
1	ครูปฐมวัยดำเนินการจัดทำแผนการเรียนรู้เป็นลายลักษณ์อักษรอย่างละเอียดไว้ล่วงหน้า	4.01	0.87	มาก	5
2	ครูปฐมวัยจัดทำแผนการเรียนรู้ที่ระบุเนื้อหาการดำเนินกิจกรรมที่ชัดเจน	4.02	0.91	มาก	4
3	ครูปฐมวัยดำเนินการจัดกิจกรรมเป็นขั้นตอนอย่างมีระบบ	3.35	0.85	ปานกลาง	7
4	ครูปฐมวัยมีแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ระบุจุดประสงค์ ประสพการณ์สำคัญเป็นที่ชัดเจน	4.05	0.87	มาก	2
5	ครูปฐมวัยมีการเตรียมสื่อการเรียนรู้	4.07	0.87	มาก	1
6	ครูปฐมวัยมีการเตรียมความพร้อมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ	4.04	0.87	มาก	3
7	ครูปฐมวัยมีวิธีจัดเตรียมประเมินผลการจัดกิจกรรมที่ชัดเจน	3.99	0.90	มาก	6
	รวม	3.93	0.88	มาก	

จากตารางที่ 4.3 พบว่าการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร มีระดับการปฏิบัติในด้านการจัดทำแผนการเรียนรู้ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.93$) และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่ามี การปฏิบัติอยู่ในระดับมาก 6 ข้อ และระดับปานกลาง 1 ข้อ โดยข้อครูปฐมวัยมีการเตรียมสื่อการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.07$) ส่วนด้านครูปฐมวัยดำเนินการจัดกิจกรรมเป็นขั้นตอนอย่างมีระบบ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 3.35$)

ตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานตามระดับการปฏิบัติในการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ข้อที่	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้	ระดับในการปฏิบัติ			
		\bar{x}	S.D.	แปลผล	อันดับ
1	ครูปฐมวัยจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะด้านเชาวน์ปัญญา	3.96	0.81	มาก	6
2	ครูปฐมวัยมีการจัดสภาพแวดล้อมทั้งในและนอกห้องเรียนที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้	4.06	0.82	มาก	3
3	ครูปฐมวัยมีการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะกระบวนการคิดที่ส่งเสริมทักษะด้านเชาวน์ปัญญา	3.62	0.61	มาก	7
4	ครูปฐมวัยมีการส่งเสริมทักษะการแสวงหาความรู้ที่ส่งเสริมทักษะด้านเชาวน์ปัญญา	3.51	0.68	มาก	8
5	ครูปฐมวัยส่งเสริมให้เด็กได้เรียนรู้ทักษะการแก้ปัญหาทั้งส่วนตนและส่วนรวม	4.02	0.80	มาก	4
6	ครูปฐมวัยส่งเสริมให้เด็กเกิดกระบวนการทักษะชีวิต	4.11	0.79	มาก	2
7	การจัดการเรียนรู้ของครูปฐมวัยส่งผลให้เด็กได้มีการแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ	4.01	0.74	มาก	5
8	กระบวนการจัดการเรียนรู้ของครูปฐมวัยส่งเสริมทักษะพัฒนาการครอบคลุมทั้ง 4 ด้านของเด็กอย่างต่อเนื่อง	4.12	0.77	มาก	1
	รวม	3.93	0.75	มาก	

จากตารางที่ 4.4 พบว่าการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร มีระดับการปฏิบัติในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.93$) และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่ามีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากทุกข้อ โดยด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้ของครูปฐมวัยส่งเสริมทักษะพัฒนาการครอบคลุมทั้ง 4 ด้าน ของเด็กอย่างต่อเนื่อง มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.12$) ส่วนด้าน ครูปฐมวัยมีการส่งเสริมทักษะการแสวงหาความรู้ที่ส่งเสริมทักษะด้านเชาวน์ปัญญา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 3.51$)

ตารางที่ 4.5 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานตามระดับการปฏิบัติในการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

ด้านการจัดสื่อและนวัตกรรมประกอบการจัดกิจกรรม

ข้อที่	การจัดสื่อและนวัตกรรมประกอบการจัดกิจกรรม	ระดับในการปฏิบัติ			
		\bar{X}	S.D.	แปลผล	อันดับ
1	สื่อที่ครูปฐมวัยจัดทำมีความหลากหลาย สอดคล้องกับกิจกรรม	4.07	0.77	มาก	5
2	ครูปฐมวัยมีการนำสื่อมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ให้เด็ก	4.17	0.72	มาก	2
3	ครูปฐมวัยมีการใช้เทคโนโลยีเข้ามาช่วยดำเนินการจัดกิจกรรม	4.04	0.80	มาก	8
4	สื่อที่ครูปฐมวัยนำมาใช้มีความทันสมัยเข้ากับยุคเหตุการณ์ในปัจจุบัน	4.10	0.76	มาก	3
5	ครูปฐมวัยมีการออกแบบโดยใช้สื่อเทคโนโลยีต่าง ๆ เพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้	4.09	0.77	มาก	4
6	สื่อเป็นที่น่าสนใจ กระตุ้นให้เด็กอยากเรียนรู้	4.17	0.74	มาก	1
7	การนำสื่อมาใช้สามารถถ่ายทอดให้ผู้เรียนเข้าใจ ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	4.05	0.80	มาก	6
8	ครูปฐมวัยมีการนำสื่อสิ่งพิมพ์มาใช้ที่ สอดคล้องบริบทของโรงเรียน	4.05	0.74	มาก	7
	รวม	4.09	0.76	มาก	

จากตารางที่ 4.5 พบว่าการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาชาวน้ำปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร มีระดับการปฏิบัติในการจัดสื่อและนวัตกรรมการประกอบการจัดกิจกรรมในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.09$) และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่ามีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากทุกข้อ โดยมี 2 ด้านด้านข้อสื่อเป็นที่น่าสนใจ กระตุ้นให้เด็กอยากเรียนรู้ และข้อครูปฐมวัยมีการนำสื่อมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ให้เด็ก มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.17$) ส่วนด้านครูปฐมวัยมีการใช้เทคโนโลยีเข้ามาช่วยดำเนินการจัดกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 4.04$)

ตารางที่ 4.6 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานตามระดับการปฏิบัติในการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาชาวน้ำปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร

ด้านการวัดและประเมินผลการจัดกิจกรรม

ข้อที่	การวัดและประเมินผลการจัดกิจกรรม	ระดับในการปฏิบัติ			
		\bar{X}	S.D.	แปลผล	อันดับ
1	ครูปฐมวัยมีกระบวนการวัดประเมินผลกิจกรรมอย่างเป็นระบบระเบียบแบบแผน	3.51	0.69	มาก	7
2	ครูปฐมวัยมีการใช้วิธีการประเมินที่หลากหลาย ประเมินตามสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนจากกิจกรรมที่จัดขึ้น	4.03	0.69	มาก	1
3	ครูปฐมวัยมีการวัดและประเมินผลที่ตรงกับที่กำหนดไว้ในแต่ละกิจกรรม	3.98	0.77	มาก	2
4	ครูปฐมวัยมีการวัดและประเมินผลมีความหลากหลายเชื่อถือได้	3.94	0.80	มาก	6
5	ครูปฐมวัยมีการประเมินผลหลังจากการดำเนินกิจกรรมมีการประเมินตามสภาพจริง	3.97	0.78	มาก	4
6	มีการใช้เครื่องมือในการประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ	3.95	0.78	มาก	5
7	ครูปฐมวัยมีการจดบันทึก หลังจากดำเนินกิจกรรมเสร็จแต่ละกิจกรรมอย่างสม่ำเสมอ	3.97	0.78	มาก	3
	รวม	3.91	0.76	มาก	

จากตารางที่ 4.6 พบว่าการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร มีระดับการปฏิบัติในด้านการวัดและประเมินผล การจัดกิจกรรมในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.91$) และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่าการปฏิบัติ อยู่ในระดับมากทุกข้อ โดยด้านครูปฐมวัยมีการใช้วิธีการประเมินที่หลากหลาย ประเมินตามสิ่งที่ ผู้เรียนได้เรียนจากกิจกรรมที่จัดขึ้น มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.03$) ส่วนด้าน ครูปฐมวัยมีกระบวนการ วัดประเมินผลกิจกรรมอย่างเป็นระบบระเบียบแบบแผน มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 3.51$)

ตารางที่ 4.7 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานตามระดับการปฏิบัติในการบริหารจัดการ การเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร

ด้านการนำผลการวัดไปปรับกิจกรรม

ข้อที่	การนำผลการวัดไปปรับกิจกรรม	ระดับในการปฏิบัติ			
		\bar{X}	S.D.	แปลผล	อันดับ
1	ครูปฐมวัยนำผลการประเมินผลมาพิจารณาว่าเด็ก มีจุดบกพร่องในเรื่องใด	4.02	0.80	มาก	1
2	ครูปฐมวัยมีการนำผลจากแบบทดสอบไปปรับ กิจกรรมการเรียนรู้ของเด็ก	3.99	0.81	มาก	4
3	ครูปฐมวัยมีการทบทวนว่าควรนำผลการวัดไป ปรับกิจกรรมเกิดจากสิ่งใด	3.97	0.79	มาก	6
4	ครูปฐมวัยนำผลการวัดไปปรับกิจกรรมเพื่อหา วิธีการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสม	4.01	0.80	มาก	2
5	ครูปฐมวัยมีการปรับเปลี่ยนสื่อการสอนหาก พบว่าสื่อที่ใช้มีข้อบกพร่องเพื่อนำไปสู่การ เรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ	3.96	0.80	มาก	7
6	ครูปฐมวัยอาจมีการปรับเปลี่ยนการวัดผลให้ เหมาะสมกับเด็ก	3.98	0.80	มาก	5
7	ครูปฐมวัยมีการนำนวัตกรรมการจัดการเรียนรู้ มาใช้	4.00	0.78	มาก	3
	รวม	3.99	0.80	มาก	

จากตารางที่ 4.7 พบว่าการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร มีระดับการปฏิบัติในด้านการนำผลการวัดไปปรับกิจกรรม ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.99$) และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่ามีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากทุกข้อ โดยด้านครูปฐมวัยนำการประเมินผลมาพิจารณาว่าเด็กมีจุดบกพร่องในเรื่องใด มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.02$) ส่วนด้านครูปฐมวัยมีการปรับเปลี่ยนสื่อการสอนหากพบว่าสื่อที่ใช้มีข้อบกพร่องเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 3.96$)

ตารางที่ 4.8 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานตามระดับการปฏิบัติในการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร

ด้านการนำผลการจัดกิจกรรมไปปรับปรุง

ข้อที่	การนำผลการจัดกิจกรรมไปปรับปรุง	ระดับในการปฏิบัติ			
		\bar{X}	S.D.	แปลผล	อันดับ
1	ครูปฐมวัยมีการนำผลการประเมินการจัดกิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะมาปรับปรุงแก้ไข	3.99	0.86	มาก	6
2	ครูปฐมวัยมีการนำผลการประเมินการจัดกิจกรรมสร้างสรรค์มาปรับปรุงแก้ไข	4.02	0.83	มาก	3
3	ครูปฐมวัยมีการนำผลการประเมินการจัดกิจกรรมเสรีมาปรับปรุงแก้ไข	3.99	0.85	มาก	7
4	ครูปฐมวัยมีการนำผลการประเมินการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์มาปรับปรุงแก้ไข	4.03	0.82	มาก	1
5	ครูปฐมวัยมีการนำผลการประเมินการจัดกิจกรรมกลางแจ้งมาปรับปรุงแก้ไข	4.01	0.85	มาก	4
6	ครูปฐมวัยมีการนำผลการประเมินการจัดกิจกรรมเกมการศึกษามาปรับปรุงแก้ไข	3.98	0.89	มาก	8

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

ข้อที่	การบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชน ปัญหาของเด็กปฐมวัย	ระดับในการปฏิบัติ			
		\bar{X}	S.D.	แปลผล	อันดับ
7	ครูปฐมวัยมีการทบทวนและรับฟังความคิดเห็นจากการจัดกิจกรรมมาปรับปรุงแก้ไข	4.00	0.86	มาก	5
8	ครูปฐมวัยมีการนำผลการจัดกิจกรรมที่ได้ปรับปรุง เสนอรายงานผลให้ผู้บริหารทราบ	4.02	0.86	มาก	2
	รวม	4.01	0.85	มาก	

จากตารางที่ 4.8 พบว่าการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญหาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร มีระดับการปฏิบัติในด้านการนำผลการจัดกิจกรรมไปปรับปรุง ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}= 4.01$) และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่ามีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากทุกข้อ โดยด้านครูปฐมวัยมีการนำผลการประเมินการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์มาปรับปรุงแก้ไข มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.03$) ส่วนด้านครูปฐมวัยมีการนำผลการประเมินการจัดกิจกรรมเกมการศึกษามาปรับปรุงแก้ไข มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 3.98$)

4.3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาด้านเยาวชนปัญหาของครูปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับข้อมูลภูมิสังคม ด้าน ระดับการศึกษา ประสบการณ์ และตำแหน่งที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.9 ตารางเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชน
ปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับข้อมูลภูมิสังคม ด้านระดับ
การศึกษา

การบริหารจัดการเรียนรู้เพื่อ พัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย	ปริญญาตรี		สูงกว่าปริญญาตรี		t	P
	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D		
การจัดทำแผนการเรียนรู้	3.99	0.83	4.29	0.75	-1.62	0.11
การจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4.05	0.70	3.87	0.74	1.09	0.28
การจัดสื่อและนวัตกรรม ประกอบการจัดกิจกรรม	4.07	0.69	4.36	0.60	-1.86	0.07
การวัดและประเมินผลการจัด กิจกรรม	4.00	0.67	3.74	0.65	1.64	0.10
การนำผลการวัดไปปรับกิจกรรม	3.99	0.71	3.97	0.89	1.03	0.10
การนำผลการจัดกิจกรรมไป ปรับปรุง	4.02	0.77	3.83	0.85	1.05	0.30
รวม	4.02	0.72	4.11	0.74	0.40	1.23

หมายเหตุ. *Sig < 0.05

จากตาราง 4.9 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนา
เยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร เมื่อเปรียบเทียบระหว่างระดับ
การศึกษาการบริหารจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัยทั้ง 6 ด้าน พบว่า
โดยรวมมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน และวิเคราะห์เป็นรายด้านพบว่า ด้านการนำผลการวัดไปปรับ
กิจกรรมแตกต่างกัน ส่วนด้าน การจัดทำแผนการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การจัดสื่อและ
นวัตกรรมประกอบการจัดกิจกรรม การวัดและประเมินผลการจัดกิจกรรม และการนำผลการจัด
กิจกรรมไปปรับปรุงทั้ง 5 ด้านไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.10 ตารางเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชน ปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับข้อมูลภูมิสังคม ด้าน ประสิทธิภาพ

การบริหารจัดการ เรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชน ปัญญาของเด็กปฐมวัย	น้อยกว่า 5 ปี		5-10 ปี		มากกว่า 10 ปี		F	P
	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D		
การจัดทำแผนการเรียนรู้	3.69	0.72	4.12	0.79	4.20	0.84	8.52	0.00
การจัดกิจกรรมการเรียนรู้	3.78	0.64	4.03	0.66	4.21	0.72	7.68	0.00
การจัดสื่อและนวัตกรรม ประกอบการจัดกิจกรรม	3.88	0.60	4.23	0.67	4.18	0.71	5.40	0.00
การวัดและประเมินผลการ จัดกิจกรรม	3.81	0.61	3.93	0.64	4.12	0.71	4.46	0.01
การนำผลการวัดไปปรับ กิจกรรม	3.75	0.60	3.92	0.71	4.20	0.76	8.10	0.00
การนำผลการจัดกิจกรรม ไปปรับปรุง	3.84	0.64	3.83	0.74	4.22	0.85	6.80	0.00
รวม	3.79	0.63	4.01	0.70	4.15	0.76	6.83	0.01

หมายเหตุ. *Sig < 0.05

จากตาราง 4.10 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชน ปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร เมื่อเปรียบเทียบระหว่างประสิทธิภาพ ต่างกันกับการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัยทั้ง 6 ด้าน เมื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพ 3 ช่วง พบว่า ประสิทธิภาพ 5-10 ปี และมากกว่า 10 ปี โดยรวมมี ความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัยแตกต่างกันทั้ง 6 ด้าน คือการจัดทำแผนการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การจัดสื่อและนวัตกรรม ประกอบการจัดกิจกรรม การวัดและประเมินผลการจัดกิจกรรม การนำผลการวัดไปปรับกิจกรรม การนำผลการจัดกิจกรรมไปปรับปรุง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อเปรียบเทียบ

ประสบการณ์ น้อยกว่า 5 ปี พบว่ามีค่าเฉลี่ยต่ำกว่า ประสบการณ์ 5-10 ปี และ มากกว่า 10 ปี ทั้ง 6 ด้าน

ตารางที่ 4.11 การทดสอบการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย
จำแนกตามประสบการณ์ เป็นรายคู่ ด้านการจัดทำแผนการเรียนรู้

ประสบการณ์	\bar{X}	น้อยกว่า 5 ปี	5-10 ปี	มากกว่า 10 ปี
		3.69	4.12	4.20
น้อยกว่า 5 ปี	3.69	-	3.90	3.94
5-10 ปี	4.12	-	-	4.10
มากกว่า 10 ปี	4.20	-	-	-

จากตารางที่ 4.11 พบว่า ด้านการจัดทำแผนการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ระหว่างมากกว่า 10 ปีแตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ระหว่างน้อยกว่า 5 ปี และ 5-10 ปี โดยกลุ่มตัวอย่างประสบการณ์ที่มีอายุมากกว่า 10 ปี มีการดำเนินการจัดทำแผนการเรียนรู้ในการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัยสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์น้อยกว่า 5 ปี และ 5-10 ปี

ตารางที่ 4.12 การทดสอบการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย
จำแนกตามประสบการณ์ เป็นรายคู่ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ประสบการณ์	\bar{X}	น้อยกว่า 5 ปี	5-10 ปี	มากกว่า 10 ปี
		3.78	4.03	4.21
น้อยกว่า 5 ปี	3.78	-	3.80	3.83
5-10 ปี	4.03	-	-	3.83
มากกว่า 10 ปี	4.21	-	-	-

จากตารางที่ 4.12 พบว่า ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ระหว่างมากกว่า 10 ปีแตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ระหว่างน้อยกว่า 5 ปี และ 5-10 ปี โดยกลุ่มตัวอย่างประสบการณ์ที่มีอายุมากกว่า 10 ปี มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ในการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัยสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์น้อยกว่า 5 ปี และ 5-10 ปี

ตารางที่ 4.13 การทดสอบการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย จำแนกตามประสบการณ์ เป็นรายคู่ ด้านการจัดสื่อและนวัตกรรมประกอบการจัดกิจกรรม

ประสบการณ์	\bar{x}	น้อยกว่า 5 ปี	5-10 ปี	มากกว่า 10 ปี
		3.88	4.23	4.18
น้อยกว่า 5 ปี	3.88	-	3.02	3.64
5-10 ปี	4.23	-	-	4.23
มากกว่า 10 ปี	4.18	-	-	4.18

จากตารางที่ 4.13 พบว่า ด้านการจัดสื่อและนวัตกรรมประกอบการจัดกิจกรรม กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ระหว่าง 5 – 10 ปีแตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ระหว่างน้อยกว่า 5 ปี และ มากกว่า 10 ปี โดยกลุ่มตัวอย่างประสบการณ์ที่มีอายุ 5 – 10 ปี มีการจัดสื่อและนวัตกรรมประกอบการจัดกิจกรรม ในการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัยสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์น้อยกว่า 5 ปี และกลุ่มตัวอย่าง มากกว่า 10 ปี

ตารางที่ 4.14 การทดสอบการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย จำแนกตามประสบการณ์ เป็นรายคู่ ด้านการวัดและประเมินผลการจัดกิจกรรม

ประสบการณ์	\bar{x}	น้อยกว่า 5 ปี	5-10 ปี	มากกว่า 10 ปี
		3.81	3.93	4.12
น้อยกว่า 5 ปี	3.81	-	3.13	3.61
5-10 ปี	3.93	-	-	3.54
มากกว่า 10 ปี	4.12	-	-	-

จากตารางที่ 4.14 พบว่า ด้านการวัดและประเมินผลการจัดกิจกรรม กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ระหว่างมากกว่า 10 ปีแตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ระหว่างน้อยกว่า 5 ปี และ 5-10 ปี โดยกลุ่มตัวอย่างประสบการณ์ที่มีอายุมากกว่า 10 ปี มีการวัดและประเมินผลการจัดกิจกรรม ในการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัยสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์น้อยกว่า 5 ปี และ 5-10 ปี

ตารางที่ 4.15 การทดสอบการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย จำแนกตามประสบการณ์ เป็นรายคู่ ด้านการนำผลการวัดไปปรับกิจกรรม

ประสบการณ์	\bar{x}	น้อยกว่า 5 ปี	5-10 ปี	มากกว่า 10 ปี
		3.75	3.92	4.20
น้อยกว่า 5 ปี	3.75	-	3.57	3.33
5-10 ปี	3.92	-	-	3.83
มากกว่า 10 ปี	4.20	-	-	-

จากตารางที่ 4.15 พบว่า ด้านการนำผลการวัดไปปรับกิจกรรม กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ระหว่างมากกว่า 10 ปีแตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ระหว่างน้อยกว่า 5 ปี และ 5-10 ปี โดยกลุ่มตัวอย่างประสบการณ์ที่มีอายุมากกว่า 10 ปี มีการนำผลการวัดไปปรับกิจกรรม ในการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัยสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์น้อยกว่า 5 ปี และ 5-10 ปี

ตารางที่ 4.16 การทดสอบการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย จำแนกตามประสบการณ์ เป็นรายคู่ ด้านการนำผลการจัดกิจกรรมไปปรับปรุง

ประสบการณ์	\bar{x}	น้อยกว่า 5 ปี	5-10 ปี	มากกว่า 10 ปี
		3.84	3.83	4.22
น้อยกว่า 5 ปี	3.84	-	3.67	3.69
5-10 ปี	3.83	-	-	3.98
มากกว่า 10 ปี	4.22	-	-	-

จากตารางที่ 4.16 พบว่า ด้านการนำผลการจัดกิจกรรมไปปรับปรุง กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ระหว่างมากกว่า 10 ปีแตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ระหว่างน้อยกว่า 5 ปี และ 5-10 ปี โดยกลุ่มตัวอย่างประสบการณ์ที่มีอายุมากกว่า 10 ปี มีการนำผลการจัดกิจกรรมไปปรับปรุง ในการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัยสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์น้อยกว่า 5 ปี และ 5-10 ปี

ตารางที่ 4.17 ตารางเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับข้อมูลภูมิสังคม ด้านตำแหน่ง

การบริหารจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัย	หัวหน้าฝ่ายระดับปฐมวัย		ครูผู้สอนระดับปฐมวัย		t	P
	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D		
การจัดทำแผนการเรียนรู้	3.97	1.01	4.03	0.79	-0.338	0.736
การจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4.12	0.60	4.01	0.72	0.709	0.479
การจัดสื่อและนวัตกรรมประกอบการจัดกิจกรรม	4.18	0.59	4.09	0.70	0.653	0.514
การวัดและประเมินผลการจัดกิจกรรม	3.93	0.62	3.99	0.68	-0.400	0.689
การนำผลการวัดไปปรับกิจกรรม	4.20	0.70	3.96	0.73	1.720	0.087
การนำผลการจัดกิจกรรมไปปรับปรุง	4.05	0.73	4.00	0.79	0.373	0.709
รวม	4.07	0.70	4.01	0.73	0.77	0.54

หมายเหตุ. *Sig < 0.05

จากตาราง 4.17 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร เมื่อเปรียบเทียบระหว่างระดับการศึกษาการบริหารจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัยทั้ง 6 ด้าน พบว่า โดยรวมมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน และวิเคราะห์เป็นรายด้านพบว่า การจัดทำแผนการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การจัดสื่อและนวัตกรรมประกอบการจัดกิจกรรม การวัดและประเมินผล

การจัดกิจกรรมการนำผลการวัดไปปรับกิจกรรม การนำผลการจัดกิจกรรมไปปรับปรุง ทั้ง 5 ด้าน ไม่แตกต่างกัน

4.4 ผลการวิเคราะห์ปัญหาและข้อเสนอแนะแนวทางในการบริหารจัดการการเรียนรู้ที่ส่งเสริมทักษะด้านเชาวน์ปัญญาของครูปฐมวัยโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ตามความคิดเห็นผู้ตอบแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์

4.4.1 ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามพบว่าปัญหาและแนวทางในการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาด้านเชาวน์ปัญญาเด็กปฐมวัยมีดังนี้

ตารางที่ 4.18 ปัญหาและแนวทางในการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาด้านเชาวน์ปัญญาของครูปฐมวัยมีดังนี้

หัวข้อ	ปัญหา	ความถี่	ข้อเสนอแนะ	ความถี่
1.การจัดทำแผนการเรียนรู้	-ครูยังขาดความรู้ความเข้าใจการใช้หลักสูตร พ.ศ.2560 -การเขียนแผนการสอนยังไม่สอดคล้องกับวัยของเด็ก -การปรับเปลี่ยนกิจกรรมการเรียนรู้ในช่วงสถานการณ์โควิด-19	20	-จัดอบรมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรรวมถึงการประเมินผลการจัดกิจกรรมแต่ละกิจกรรม -ควรมีการจัดแผนการเรียนรู้ให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน เหมาะสมกับวัยและตอบสนองการเรียนรู้ของเด็กมากที่สุด	11

ตารางที่ 4.18 (ต่อ)

หัวข้อ	ปัญหา	ความถี่	ข้อเสนอแนะ	ความถี่
			<p>-แผนการสอนควรจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการครอบคลุม มีความยืดหยุ่นตามเหตุการณ์</p> <p>-ควรเพิ่มขึ้นตอนการฝึกทักษะกระบวนการคิดในแผนการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมเชาวน์ปัญญา</p> <p>-เนื่องจากสถานการณ์โควิด-19 คุณครูควรเตรียมความพร้อมในการจัดการเรียนรู้ได้ทุกรูปแบบเพื่อให้เข้ากับสถานการณ์ปัจจุบัน</p>	
2.การจัดกิจกรรมการเรียนรู้	<p>-การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ยังขาดการบูรณาการที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ</p> <p>-สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดกิจกรรมไม่เพียงพอต่อจำนวนเด็ก</p> <p>-งบประมาณ</p>	22	<p>-ครูควรจัดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญเพื่อให้เด็กเกิดทักษะการเรียนรู้มากที่สุด</p> <p>-กิจกรรมที่จัดขึ้นเด็กสามารถทำได้จริงและได้ลงมือปฏิบัติ ลงมือทำ</p> <p>-กิจกรรมแต่ละกิจกรรมควรให้มีสื่อและอุปกรณ์ที่เพียงพอ เปิดโอกาสได้เรียนรู้ไปพร้อมกัน</p>	22

ตารางที่ 4.18 (ต่อ)

หัวข้อ	ปัญหา	ความถี่	ข้อเสนอแนะ	ความถี่
			-สื่อมีความน่าสนใจ ดึงดูด และทำให้ผู้เรียนสนใจ มากที่สุด -ควรจัดงบประมาณใน การจัดกิจกรรมแต่ละ กิจกรรมทุกครั้ง	
3.การจัดสื่อและ นวัตกรรม ประกอบการจัด กิจกรรม	-ขาดงบประมาณในการ จัดทำสื่อและนวัตกรรม	20	-ผู้บริหารควรให้การ สนับสนุนจัดสรร งบประมาณในการจัดทำ สื่อและนวัตกรรมให้กับ ครูเพื่อให้เกิดความ ทันสมัย กระตุ้นความ สนใจในการเรียนรู้ของ เด็ก -ควรจัดหาสื่อและนำสื่อ จากธรรมชาติมา ประยุกต์ใช้ตามความ เหมาะสมของกิจกรรมที่ จัดขึ้น	19

ตารางที่ 4.18 (ต่อ)

หัวข้อ	ปัญหา	ความถี่	ข้อเสนอแนะ	ความถี่
4.การวัดและประเมินผล การจัดกิจกรรม	-ครูบางท่านไม่ประเมิน ตามสภาพจริง การวัดไม่ ตรงกับกิจกรรมที่จัดและ ตรงตามที่หลักสูตร กำหนด -เด็กแต่ละคนมี พัฒนาการที่ต่างกัน ในการวัดและ ประเมินผลค่อนข้างมี ปัญหา -กิจกรรมบางกิจกรรมที่ วัดไม่สามารถวัดและ ประเมินผลได้ -เด็กบางคนไม่ให้ความ ร่วมมือในการทำ กิจกรรมจึงไม่สามารถวัด และประเมินผลได้	18	-การวัดและการ ประเมินผลการจัด กิจกรรม ครูผู้สอนต้อง ออกแบบเครื่องมือเกณฑ์ การประเมินที่หลากหลาย และเป็นเครื่องมือที่ ประเมินเป็นมาตรฐาน ได้รับการยอมรับจาก ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน -กิจกรรมที่จัดควรจัดให้ เหมาะสมกับพัฒนาการ ของเด็กแต่ละคน ใช้ เครื่องมือการวัดและ ประเมินผลอย่าง หลากหลาย เพื่อพัฒนา ศักยภาพเด็กแต่ละคนให้มี พัฒนาการที่ดียิ่งขึ้น	21

ตารางที่ 4.18 (ต่อ)

หัวข้อ	ปัญหา	ความถี่	ข้อเสนอแนะ	ความถี่
			<p>-เด็กแต่ละคนมีพัฒนาการ และทักษะการเรียนรู้ที่แตกต่างกันครูผู้สอนต้องใช้จิตวิทยาในการสอน สร้างแรงจูงใจ กิจกรรมที่จัดการกระตุ้นให้เกิดความสนใจ อยากลงมือปฏิบัติ การเรียนรู้ผ่านการเล่นที่สอดคล้องกับกิจกรรมที่จะวัดและประเมินผล</p> <p>-ส่งเสริมการเสริมแรงที่หลากหลายเหมาะสมกับวัย</p>	

ตารางที่ 4.18 (ต่อ)

หัวข้อ	ปัญหา	ความถี่	ข้อเสนอแนะ	ความถี่
5.การนำผลการวัดไปปรับกิจกรรม	-ความไม่ต่อเนื่องในการติดตามผลการประเมิน -ความสามารถแต่ละคนไม่เท่ากันทำให้การวัดผลในบางกิจกรรมไม่บรรลุตามวัตถุประสงค์	13	-มีการติดตามผลอย่างต่อเนื่องเป็นประจำ -การจัดกิจกรรมจากง่ายไปหายาก -เลือกปัญหาที่พบบ่อยๆ มาปรับใช้กับกิจกรรมก่อน -ครูต้องปรับกิจกรรมให้เหมาะสมกับเด็กแต่ละคน	15
6.การนำผลการจัดกิจกรรมไปปรับปรุง	-ครูยังขาดความเชี่ยวชาญในการเลือกกิจกรรมและนวัตกรรมมาจัดเด็กเกิดความสนใจ -ครูทราบถึงปัญหาและข้อบกพร่องและสามารถนำมาปรับกิจกรรม -การแก้ปัญหาไม่สามารถแก้ไขได้ครั้งเดียว	22	-ทุกฝ่ายมีส่วนร่วมในการวางแผน แก้ไข และปรับปรุง -ครูต้องดำเนินการประเมินให้ตรงกับจุดประสงค์ทุกกิจกรรม -ครูประสบผลสำเร็จที่จะส่งเสริมพัฒนาการให้ต้องประเด็น ตรงจุดเพื่อเสริมสร้างจุดเด่นและพัฒนาจุดด้อยของเด็กไปพร้อม ๆ กัน	16

4.4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์

จากการสังเคราะห์ผลการสัมภาษณ์ ผู้อำนวยการ รองผู้อำนวยการ โรงเรียนเอกชน ใน กรุงเทพมหานคร จำนวน 5 โรงเรียน ผู้ตอบแบบสัมภาษณ์จำนวน 5 ท่าน ซึ่งเป็นผู้มีความรู้ ความเข้าใจและมีข้อมูลเพียงพอในเรื่องการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย ได้แก่ โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย โรงเรียนอนุบาลจิตาภา โรงเรียนศิริมงคลศึกษาแผนกอนุบาล โรงเรียนเทพกาญจนา และโรงเรียนอนุบาลฤทธิยะวรรณาลัย โดยการสัมภาษณ์สรุปผลได้ดังนี้

4.4.2.1 แนวคิดและหลักการเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัยในสถานศึกษา

การพัฒนาเด็กปฐมวัยแบบองค์รวมบนพื้นฐานการอบรมเลี้ยงดู การให้ความรักความเอื้ออาทร และความเข้าใจเพื่อสร้างรากฐานคุณภาพชีวิตให้เด็กได้พัฒนาไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์การส่งเสริมกระบวนการการเรียนรู้ที่สนองต่อธรรมชาติ เหมาะสมกับพัฒนาการตามวัยของเด็กแต่ละคนให้เต็มตามศักยภาพ เด็กปฐมวัยจะมีทักษะทางเชาวน์ปัญญาก็ต่อเมื่อได้รับการพัฒนาทางความคิดอย่างอิสระ เลือกรับทำกิจกรรมตามความสนใจ ความต้องการและความถนัดของตนเองโดยมีครูคอยกล่อมเกลา เป็นที่ปรึกษา คอยชี้แนะรับฟังความคิดและต่อ ยอดอย่างสม่ำเสมอ นอกจากนั้นการจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อมที่เหมาะสม ที่เอื้อและส่งผลในการพัฒนาเด็กอย่างต่อเนื่อง

4.4.2.2 แนวทางหรือการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัยในสถานศึกษา

การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัย ผ่าน 6 กิจกรรมหลัก ได้แก่ กิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะ เด็กกล้าแสดงออกตามความคิด และพัฒนาการด้าน เชาวน์ปัญญาโดยใช้จินตนาการของตนเองในการเคลื่อนไหวร่างกาย กิจกรรมสร้างสรรค์ เด็กเรียนรู้ผ่านสื่อ วัสดุ สิ่งประดิษฐ์ และผลงานการวาดภาพ การปั้นและชิ้นชมผลงานของผู้อื่นอย่างสร้างสรรค์ กิจกรรมเสรี เด็กได้เล่นอย่างอิสระตามความสนใจ สนุกเพลิดเพลิน รู้จักวางแผน แก้ปัญหาด้วยตนเอง รวมถึงการเก็บของเล่นเข้าที่อย่างมีระเบียบเมื่อเล่นเสร็จ กิจกรรมเสริมประสบการณ์ เด็กได้ฝึกคิดวิเคราะห์ วาดแผน และลงมือปฏิบัติจริง สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง และมีปฏิสัมพันธ์ และเรียนรู้กับบุคคลอื่น กิจกรรมกลางแจ้ง การเลือกเล่นอิสระตามความสนใจภายใต้ข้อตกลง และการระมัดระวังอุบัติเหตุของตนเองและผู้อื่น และกิจกรรมเกมการศึกษา เป็นกิจกรรมการเล่น การแข่งขัน โดยมีข้อกำหนด จุดมุ่งหมาย กฎเกณฑ์ กติกา เด็กมีปฏิภาณไหวพริบ สนุกสนาน

ผลิตเพลิน เด็กจดจำบทเรียนได้เร็วและจะได้นาน ทั้งนี้ครูควรเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงศักยภาพที่มีในตัวของเด็กแต่ละคนอย่างเต็มที่ในการทำกิจกรรม ทุก ๆ กิจกรรม โดยครูคอยให้คำแนะนำ สนับสนุนและรับฟังสิ่งที่เด็กสะท้อนความคิดเห็นออกมา

4.4.2.3 อุปสรรคหรือปัญหาใดในการบริหารจัดการการเรียนรู้ที่ส่งเสริมทักษะด้านเชาวน์ปัญญา

ในการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะด้านเชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัยส่วนมากเป็นลักษณะของการบูรณาการอยู่ในกิจกรรมหลัก การเรียนรู้สอดแทรกแบบองค์รวม ปัญหาที่พบคือ

1. เวลาในการจัดกิจกรรม 1 วันในหลักสูตรค่อนข้างมีตารางเต็มทุกกิจกรรม ทุกหน่วยการเรียนรู้
2. ความต้องการของผู้ปกครองส่วนใหญ่จะมุ่งเน้นเฉพาะด้านสติปัญญา และด้านความจำ
3. ความแตกต่างของเด็กแต่ละคนมีการเรียนรู้และพัฒนาการไม่เท่ากัน
4. การเปิดโอกาสในการคิดให้กับเด็ก ซึ่งครูบางครั้งด่วนสรุปและคิดแทนเด็ก ไม่รอคอยและเปิดโอกาสให้เด็กได้คิดแสดงความคิดเห็นด้วยตัวเอง

4.4.2.4 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับเรื่องแนวทางในการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะด้านเชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัย

การส่งเสริมทักษะด้านเชาวน์ปัญญาให้กับเด็กปฐมวัย ต้องให้เกิดความสมดุลในทุกด้าน โดยผู้บริหาร ครู และผู้ปกครอง มีส่วนสำคัญที่จะร่วมส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้กับเด็กได้มีทักษะการเรียนรู้เชาวน์ปัญญา โดยมีการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ทั้งในและนอกห้องเรียน การเปิดโอกาสให้เด็ก ๆ ได้คิดอย่างเป็นระบบมีเหตุมีผล ลงมือทำ ลองผิดลองถูก ด้วยตนเอง การเรียนรู้ต้องอยู่ภายใต้การปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม เพื่อเด็กจะได้มีพัฒนาการดีพร้อมอย่างเต็มศักยภาพ และเป็นการสร้างรากฐานคุณภาพชีวิตให้กับเด็กได้พัฒนาต่อไป

สรุปผลการวิเคราะห์แบบสัมภาษณ์ผู้วิจัยค้นพบว่า การที่เด็กจะมีพัฒนาการการเรียนรู้ด้านเชาวน์ปัญญาที่ดีนั้น คุณครูมีความสำคัญอย่างมากในการที่จะช่วยส่งเสริมพัฒนาการทั้ง 4 ด้านอย่างต่อเนื่องแบบองค์รวม ซึ่งได้แก่ด้านร่างกาย อารมณ์จิตใจ สังคมและสติปัญญา โดยการดำเนินการผ่านกิจกรรมทั้ง 6 กิจกรรม คือ กิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะ กิจกรรมสร้างสรรค์ กิจกรรมเสรี กิจกรรมเสริมประสบการณ์ กิจกรรมกลางแจ้ง และเกมการศึกษา แล้วนั้นกิจกรรมที่คุณครูจัดควรสอดแทรกคุณธรรมอันดีงาม กระบวนการคิด การกล้าแสดงออก หาเหตุผลด้วยการลงมือปฏิบัติ ลองผิดลองถูกด้วยตนเอง ได้คิดอย่างอิสระตามความถนัดของตน บทบาทหน้าที่ของ

คุณครูคือคอยให้คำชี้แนะ กระตุ้นส่งเสริม รอคอย รับฟังความคิดเห็น รับฟังปัญหา และต่อ ยอดการ เรียนรู้ของเด็กอย่างสม่ำเสมอจะสามารถส่งเสริมทักษะการเรียนรู้ไปในทิศทางที่ดีซึ่งเด็กได้มีการ วางรากฐานคุณภาพชีวิตที่ดีไว้แล้ว

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาเกี่ยวกับการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาด้านเยาวชนปัญญาของครูปฐมวัยโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร เพื่อเปรียบเทียบการบริหารจัดการการเรียนรู้จำแนกตามระดับการศึกษา ประสบการณ์ และตำแหน่ง และเพื่อศึกษาปัญหาและข้อเสนอแนะแนวทางในการบริหารจัดการการเรียนรู้ที่ส่งเสริมทักษะด้านเยาวชนปัญญาของครูปฐมวัยโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร โดยสรุปผลการวิจัยดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาเรื่อง การบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ทั้ง 6 ด้านประกอบด้วย การจัดทำแผนการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การจัดสื่อและนวัตกรรมประกอบการจัดกิจกรรม การวัดและการประเมินผล การจัดกิจกรรม การนำผลการวัดไปปรับกิจกรรม การนำผลการจัดกิจกรรมไปปรับปรุง สรุปดังนี้

5.1.1 การบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาด้านเยาวชนปัญญาของครูปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร จากการศึกษาพบว่าการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร มีระดับการปฏิบัติในการจัดทำแผนการเรียนรู้ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.98$) และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่าการปฏิบัติอยู่ในระดับมากทุกข้อ โดยด้านการจัดสื่อและนวัตกรรมประกอบการจัดกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.09$) ส่วนด้าน การวัดและประเมินผลการจัดกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 3.91$)

5.1.2 เปรียบเทียบการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาด้านเยาวชนปัญญาของครูปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับภูมิสังคมทั่วไปด้าน ระดับการศึกษา ประสบการณ์ และตำแหน่ง

1. การเปรียบเทียบการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาด้านเชาวน์ปัญญาของครูปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับภูมิสังคมทั่วไปด้าน ระดับการศึกษาแตกต่างกัน โดยรวมและรายด้านทั้ง 6 ด้าน มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน และวิเคราะห์เป็นรายด้านพบว่าด้านที่มีความแตกต่างกัน ได้แก่ ด้านการนำผลการวัดไปปรับกิจกรรมซึ่งเป็นไม่เป็นไปตามสมมติฐาน

2. การเปรียบเทียบการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาด้านเชาวน์ปัญญาของครูปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับภูมิสังคมทั่วไปด้าน ประสบการณ์ เมื่อเปรียบเทียบประสบการณ์ 3 ช่วง พบว่า ประสบการณ์ 5-10 ปี และมากกว่า 10 ปี โดยรวมมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัยแตกต่างกันทั้ง 6 ด้าน คือการจัดทำแผนการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การจัดสื่อและนวัตกรรม ประกอบการจัดกิจกรรม การวัดและประเมินผลการจัดกิจกรรม การนำผลการวัดไปปรับกิจกรรม การนำผลการจัดกิจกรรมไปปรับปรุง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อเปรียบเทียบประสบการณ์ น้อยกว่า 5 ปี พบว่ามีค่าเฉลี่ยต่ำกว่า ประสบการณ์ 5-10 ปี และ มากกว่า 10 ปี ทั้ง 6 ด้าน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

3. การเปรียบเทียบการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาด้านเชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับภูมิสังคมทั่วไปด้าน ตำแหน่ง แตกต่างกัน โดยรวมและรายด้านทั้ง 6 ด้าน มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน เป็นไม่เป็นไปตามสมมติฐาน

5.1.3 ผลการวิเคราะห์ปัญหาและข้อเสนอแนะแนวทางในการบริหารจัดการการเรียนรู้ที่ส่งเสริมทักษะด้านเชาวน์ปัญญาของครูปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ที่ได้จากแบบสอบถามปลายเปิด พบว่า

5.1.3.1 ปัญหาของการบริหารจัดการการเรียนรู้ที่ส่งเสริมทักษะด้านเชาวน์ปัญญา มีดังนี้

1. ปัญหาด้านการจัดทำแผนการเรียนรู้ ครูยังขาดความรู้ความเข้าใจเนื้อหาและการใช้หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พ.ศ.2560 ทำให้ดำเนินการเขียนแผนการสอนยังไม่สอดคล้องครอบคลุมกับวัยของเด็ก ส่งผลกระทบในการดำเนินงานอย่างเป็นระบบแบบแผนออกจากรูปแบบการปรับเปลี่ยนกิจกรรมการเรียนรู้ตามสถานการณ์ปัจจุบัน (สถานการณ์โควิด-19) มีปัญหาด้านระยะเวลาในการจัดกิจกรรม

2. ปัญหาด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ยังขาดการ บูรณาการที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ยังดำเนินกิจกรรมที่ครูเป็นผู้กระทำมากกว่าเด็กได้ลงมือกระทำ

นอกจากนี้ยังพบว่าครูขาดงบประมาณที่จะนำมาดำเนินการจัดทำสื่อและอุปกรณ์ยังไม่เพียงพอตรงต่อความต้องการของเด็กและจำนวนเด็กในชั้นเรียน

3. ปัญหาด้านการจัดสื่อและนวัตกรรมประกอบการจัดกิจกรรมพบว่าการจัดสื่อและนวัตกรรมประกอบการจัดกิจกรรมแต่ละกิจกรรมยังขาดงบประมาณ เพราะครูต้องดำเนินการออกค่าใช้จ่ายในการจัดทำสื่อการเรียนรู้แต่ละครั้งแต่ละกิจกรรมด้วยตนเอง

4. ปัญหาด้านการวัดและประเมินผลการจัดกิจกรรม พบว่าครูบางท่านไม่สามารถประเมินตามสภาพจริงได้ ทำให้การวัดไม่ตรงกับกิจกรรมที่ดำเนินการจัดการเรียนรู้ตรงตามหลักสูตรกำหนด นอกจากนี้ยังรวมไปถึงตัวเด็กแต่ละคนมีพัฒนาการที่แตกต่างกัน การให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมแต่ละครั้งเกิดปัญหาในการวัดและประเมิน ซึ่งกิจกรรมบางกิจกรรมที่วัดไม่สามารถวัดและประเมินผลได้ในทันที

5. ปัญหาการนำผลการวัดไปปรับกิจกรรม พบว่าความไม่ต่อเนื่องในการติดตามผลการประเมินความสามารถแต่ละคนไม่เท่ากัน ทำให้การวัดผลในกิจกรรมบางกิจกรรมไม่บรรลุตรงตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

6. ปัญหาการนำผลการจัดกิจกรรมไปปรับปรุง พบว่าครูยังความเชี่ยวชาญในการเลือกกิจกรรมและนวัตกรรมมาจัดให้เด็กเกิดความสนใจ และเกิดการเรียนรู้ และไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้เพียงครั้งเดียวนอกจากนี้ทำให้ครูทราบถึงปัญหาและข้อบกพร่องที่เกิดจากการจัดกิจกรรมว่าเกิดจากตัวครู หรือเกิดจากตัวเด็ก โดยครูสามารถนำมาปรับใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดได้

5.1.3.2 แนวทางในการบริหารจัดการการเรียนรู้ที่ส่งเสริมทักษะด้านเชาวน์ปัญญา มีดังนี้

1. ด้านการจัดทำแผนการเรียนรู้ ผู้บริหาร หรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ควรจัดอบรมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรรวมถึงการประเมินผลการจัดกิจกรรมแต่ละกิจกรรม การจัดทำแผนการเรียนรู้เป็นไปในทิศทางเดียวกันระบุกระบวนการสอนที่ส่งเสริมทักษะกระบวนการคิด เหมาะสมกับวัย ตอบสนองการเรียนรู้ของเด็กให้ได้มากที่สุด ระยะเวลาควรมีการยืดหยุ่นตามสถานการณ์แต่ละวัน

2. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ครูควรจัดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญเพื่อให้เด็กการเรียนรู้เกิดทักษะการเรียนรู้มากที่สุด กิจกรรมที่จัดขึ้นเด็กสามารถทำได้จริง ลงมือปฏิบัติ ลงมือทำด้วยตนเองผู้บริหารควรสนับสนุนด้านงบประมาณที่จะนำมาผลิตสื่อการเรียนการสอน มีทั้งสื่อที่เป็นธรรมชาติ สื่อดึงดูดความสนใจ กรรมแต่ละกิจกรรมที่มีสื่อเพียงพอแล้วการดำเนินกิจกรรมก็จะเป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้

3. ด้านการจัดสื่อและนวัตกรรมการประกอบการจัดกิจกรรม ผู้บริหารควรให้การสนับสนุนจัดสรรงบประมาณในการจัดทำสื่อและนวัตกรรมการให้กับครูเพื่อให้เกิดความทันสมัย กระตุ้นความสนใจในการเรียนรู้ของเด็ก และควรจัดหาสื่อและนำสื่อจากธรรมชาติมาประยุกต์ใช้ตามความเหมาะสมของกิจกรรมที่จัดขึ้น

4. ด้านการวัดและประเมินผลการจัดกิจกรรม พบว่าการวัดและการประเมินผลการจัดกิจกรรม ครูผู้สอนต้องออกแบบเครื่องมือเกณฑ์การประเมินที่หลากหลาย และเป็นเครื่องมือที่ประเมินเป็นมาตรฐานได้รับการยอมรับจากผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านกิจกรรมที่จัดควรจัดให้เหมาะสมกับพัฒนาการของเด็กแต่ละคน ใช้เครื่องมือการวัดและประเมินผลอย่างหลากหลาย เพื่อพัฒนาศักยภาพเด็กแต่ละคนให้มีพัฒนาการที่ดียิ่งขึ้น เด็กแต่ละคนมีพัฒนาการและทักษะการเรียนรู้ที่แตกต่างกันครูผู้สอนต้องใช้จิตวิทยาในการสอนสร้างแรงจูงใจ กิจกรรมที่จัดควรกระตุ้นให้เกิดความสนใจ อยากลงมือปฏิบัติ การเรียนรู้ผ่านการเล่นที่สอดคล้องกับกิจกรรมที่จะวัดและประเมินผล ส่งเสริมการเสริมแรงที่หลากหลายเหมาะสมกับวัย

5. ด้านการวัดและประเมินผลการจัดกิจกรรม ควรมีการติดตามผลอย่างต่อเนื่องเป็นประจำสม่ำเสมอและทุกกิจกรรม ซึ่งการจัดกิจกรรมควรจัดจากง่ายไปหายากโดยดำเนินการเลือกปัญหาที่พบบ่อยๆ มาปรับใช้ดำเนินการแก้ไขกิจกรรมก่อน นอกจากนั้นครูต้องปรับกิจกรรมที่เหมาะสมกับวัยของเด็กแต่ละคน เพื่อให้ผลการดำเนินการตรงตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

6. ด้านการนำผลการจัดกิจกรรมไปปรับปรุง การได้รับความร่วมมือจากทุกฝ่ายจากการมีส่วนร่วมในการวางแผน แก้ไข และปรับปรุง ครูต้องดำเนินการประเมินให้ตรงกับจุดประสงค์และวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ทุกกิจกรรม ซึ่งจะทำให้ครูประสบผลสำเร็จที่จะส่งเสริมพัฒนาการที่ตรงประเด็น ตรงจุดหมายที่วางไว้เพื่อเสริมสร้างจุดเด่นและพัฒนาจุดด้อยของเด็กไปพร้อม ๆ กัน

5.1.4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้อำนวยการ รองผู้อำนวยการ โรงเรียนเอกชนที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านเชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัย พบว่า

ผู้บริหารให้ความสำคัญต่อการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้ด้าน เชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัย เป็นอย่างมาก โดยเริ่มจากการพัฒนาเด็กปฐมวัยแบบองค์รวมบนพื้นฐานการอบรมเลี้ยงดู การให้ความรักความเอื้ออาทร และความเข้าใจเพื่อสร้างรากฐานคุณภาพชีวิตให้เด็กได้พัฒนาไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เด็กจะมีทักษะทางเชาวน์ปัญญาที่ดีก็ต่อเมื่อได้รับการพัฒนาทางความคิดอย่างอิสระ โดยการเลือกทำกิจกรรมตามความสนใจ ความต้องการของตนเอง ผ่านการจัดกิจกรรมทั้ง 6 กิจกรรม ซึ่งได้แก่ กิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะ กิจกรรมสร้างสรรค์ กิจกรรม

เสรี กิจกรรมเสริมประสบการณ์ กิจกรรมกลางแจ้ง และกิจกรรมเกมการศึกษาของครูที่จัดเตรียมอุปกรณ์ สื่อ รวมถึงการสร้างสถานการณ์การเรียนรู้ให้กับเด็กทั้งภายในและนอกห้องเรียน การจัดสถานการณ์ต่าง ๆ ควรมีความแปลกใหม่ส่งเสริมทักษะด้านการสังเกต การคิดหาเหตุผล การค้นหาคำตอบด้วยตนเองอย่างเป็นเหตุเป็นผล โดยทุกๆ กิจกรรมครูต้องเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงศักยภาพของตนเองอย่างเต็มศักยภาพทั้งการทำงานเดี่ยวและทำงานกลุ่ม และนอกจากนั้นครูจัดการเรียนรู้ที่อยู่ภายใต้การปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ที่จะส่งเสริมพัฒนาการการเรียนรู้เหมาะสมครบทุกด้าน

นอกจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านเชาวน์ปัญญาให้กับเด็กได้รับการพัฒนาไปในทิศทางที่ควรจะเป็นและเหมาะสมกับวัยแล้วนั้น บทบาทของครูที่จะมีส่วนช่วยให้ผลการพัฒนาการของเด็กมีประสิทธิภาพมากขึ้นนั้น ครูควรเปิดโอกาสในการคิด การลงมือทำ ที่หลากหลาย การให้เวลาในการค้นหาคำตอบกับเด็ก เพราะเด็กมีการเรียนรู้ และการรับรู้ที่แตกต่างกัน ครูอย่าด่วนสรุปหรือแสดงความคิดเห็นด้วยตัวของครูเองทั้งหมด และนอกจากนี้การสร้างรู้ความเข้าใจให้กับผู้ปกครองที่มุ่งเน้นพัฒนาการด้านสติปัญญา ด้านความจำ มากกว่าการส่งเสริมด้านเชาวน์ปัญญา ในการพัฒนาเด็กไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่ดีมีคุณภาพต่อสังคม และประเทศชาติต่อไป

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยที่ตอบตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้มีประเด็นที่นำมาสู่การอภิปราย โดยแบ่งเป็น 3 ประเด็น ประเด็นที่ 1) การอภิปรายผลการศึกษาระบบบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาของครูปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร 2) การอภิปรายผลด้านประสบการณ์การบริหารจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาเด็กระดับปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร 3) การอภิปรายผลการวิเคราะห์ปัญหาและแนวทางการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัย ซึ่งมีข้อค้นพบที่ควรนำมาอภิปราย ดังต่อไปนี้

5.2.1 การอภิปรายผลการศึกษาระบบบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาของครูปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า การบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาของครูปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ด้านการจัดสื่อและนวัตกรรมประกอบการจัดกิจกรรมอยู่ในระดับมากสูงเป็นอันดับหนึ่ง แสดงว่า ครูปฐมวัยเห็นความสำคัญของการจัดสื่อและ

นวัตกรรมประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ชนาธิป พรกุล (2545, น.100-101) ว่า นวัตกรรมการศึกษาอาจมีผู้คิดค้นขึ้นมาแล้วหรือคิดค้นขึ้นมาใหม่ เพื่อให้เหมาะสมกับแต่ละสถานการณ์ส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นแนวคิดหรือวิธีการคือบทเรียนสำเร็จรูป เช่น บทเรียนคอมพิวเตอร์ และชุดกิจกรรมการสอน ทวีวัฒน์ วัฒนกุลเจริญ (2558.) สื่อที่ใช้เป็นการนำวัสดุ อุปกรณ์ สิ่งประดิษฐ์ และวิธีการที่ตอบสนองต่อธรรมชาติและพัฒนาการของเด็กปฐมวัยที่นำมาใช้ในการจัดการศึกษาและพัฒนาเด็กปฐมวัย สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2562, น.144) วัสดุที่ใช้เพื่อนำมาสู่การแก้ปัญหาหรือสนองความต้องการของเด็กผ่านกระบวนการแก้ปัญหา เช่น ของเล่นของใช้ในชีวิตประจำวัน สิ่งต่าง ๆ รอบตัวเด็ก นอกจากนี้การใช้สื่อจากคอมพิวเตอร์ โทรทัศน์ แท็บเล็ต สมาร์ทโฟน ต้องเลือกใช้ให้ปลอดภัยเหมาะสมตามช่วงอายุ และกำหนดเวลาให้เด็กอยู่กับหน้าจอ

ส่วนด้านการวัดและประเมินผลการจัดกิจกรรมมีระดับปฏิบัติการอยู่ในระดับมากเป็นอันดับสุดท้าย อาจเป็นเพราะครูปฐมวัยยังขาดความรู้ความเข้าใจในการสร้างรูปแบบ การวัดและประเมินผล ในการจัดกิจกรรมที่ชัดเจน แม่นยำ ทำให้ผลการวัดและประเมินผลในแต่ละกิจกรรมไม่คลาดเคลื่อนและมีความไม่เที่ยงตรง ซึ่งสอดคล้องกับ ชูศรี ดันพงส์ (2546, น.8-9) การประเมินพิจารณาจากพัฒนาการของผู้เรียนจากการสังเกตพฤติกรรมร่วมกิจกรรม และการทดสอบควบคู่กับการเรียนการสอน หลักในการประเมินเน้นประเมินเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้ครอบคลุมทั้งด้านทักษะและกระบวนการ โดยใช้วิธีการที่หลากหลายสอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้ที่จัดขึ้น เน้นการบูรณาการ ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการประเมินตนเอง ประเมินเพื่อนหรือกลุ่มเพื่อน

จากผลการสังเคราะห์ข้อมูลเป็นรายด้าน มีข้อค้นพบดังนี้

ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยภาพรวมมีระดับการปฏิบัติในการบริหารจัดการการเรียนรู้อยู่ในระดับมากทุกข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ กระบวนการจัดการเรียนรู้ของครูปฐมวัย ส่งเสริมทักษะพัฒนาการครอบคลุมทั้ง 4 ด้านของเด็กอย่างต่อเนื่อง จะเห็นได้ว่ากิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะพัฒนาการครอบคลุมทั้ง 4 ด้านของเด็กนั้น สอดคล้องกับ วัฒนา มัคคสมัน (2554, น.34-35) เด็กจะเกิดการเรียนรู้ พัฒนาสติปัญญาและทัศนคติที่ดี เมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กับบุคคล เรียนรู้จากการทำงานร่วมกับผู้อื่น โดยการเรียนรู้ของเด็กจะเกิดขึ้นเมื่อได้เผชิญกับปัญหาที่ท้าทาย แต่ไม่สามารถแก้ปัญหาโดยลำพัง เมื่อเด็กได้รับการช่วยเหลือแนะจากผู้ใหญ่ เพื่อนเขาจะเกิดทักษะการเรียนรู้ที่ดี การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ญัฐญา นันทราช (2563, น.21) การพัฒนาเด็ก โดยการจัดกิจกรรมแบบองค์รวมผ่านการเล่น

กิจกรรมที่จัดมีความเหมาะสมกับวัย สามารถเรียนรู้จากประสบการณ์ตรง เกิดทักษะ กระบวนการ คุณธรรม จริยธรรม เพื่อส่งผลต่อการพัฒนาการด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา และสามารถดำรงชีวิตประจำวันอย่างมีคุณภาพ และมีความสุข

ด้านการนำผลการวัดไปปรับกิจกรรม โดยภาพรวมมีระดับการปฏิบัติการในการบริหารจัดการการเรียนรู้อยู่ในระดับมากทุกข้อ แต่เมื่อพิจารณารายข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดนั้น พบว่า ครูปฐมวัยมีการปรับเปลี่ยนสื่อการสอนหากพบว่าสื่อที่ใช้มีข้อบกพร่องเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับ ดวงใจ วรรณสังข์ (2541. บทคัดย่อ) ระบุว่าการศึกษาความสามารถในการจำพยานะไทยของเด็กที่มีปัญหาการเรียนรู้จากการสอนโดยใช้ชุดการสอนนิทานประกอบภาพพยานะไทย ประสิทธิภาพของชุดการสอนนิทานประกอบภาพพยานะไทยสูงกว่าเกณฑ์ความสามารถในการจำพยานะไทยของเด็กที่มีความรู้ด้านการอ่านดีขึ้นและความสามารถจำพยานะไทยของเด็กหลังจากการสอนโดยใช้ชุดการสอนนิทานประกอบภาพสูงกว่าเดิม

5.2.2 การอภิปรายผลเปรียบเทียบด้านประสบการณ์การบริหารจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชน ปัญญาเด็กระดับปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ซึ่งนำมาอภิปราย ได้แก่ ประเด็นการเปรียบเทียบประสบการณ์น้อยกว่า 5 ปี กับ 5-10 ปี กับ มากกว่า 10 ปี

ผลการเปรียบเทียบพบว่า ครูที่มีประสบการณ์อายุต่ำกว่า 5 ปี เมื่อเปรียบเทียบระหว่างประสบการณ์ 5- 10 ปี และมากกว่า 10 ปี พบว่า ประสบการณ์อายุต่ำกว่า 5 ปี ทั้ง 6 ด้านมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด พบว่า ด้านการจัดสื่อและนวัตกรรมประกอบการจัดกิจกรรม ครูปฐมวัยได้รับการพัฒนาฝึกฝนในการจัดทำสื่อ นวัตกรรมเพื่อนำมาสู่การลงมือปฏิบัติในกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาเด็กปฐมวัย ดาวรุ่ง ผ่องใส (2559) ปัญหาในการจัดกิจกรรมตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย มีแนวทางในการแก้ปัญหาการจัดกิจกรรมให้ตรงตามหลักสูตร เช่น กิจกรรมการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะ ควรจัดสื่อและอุปกรณ์ที่เหมาะสม หลากหลาย เพียงพอและไม่เป็นอันตรายต่อผู้เรียน ด้านกิจกรรมสร้างสรรค์ ส่งเสริมการจัดกิจกรรมสร้างสรรค์โดยตรง ด้านกิจกรรมเสรี เปิดโอกาสให้ผู้เรียนรู้เลือกเรียนรู้ตามมุมประสบการณ์ตามความสนใจ ด้านกิจกรรมเสริมประสบการณ์จัดเตรียมหน่วยการเรียนรู้ นำเสนอวิธีการสอนที่หลากหลายน่าสนใจ ด้านกิจกรรมกลางแจ้ง อุปกรณ์ที่ใช้ควรมีความพร้อม ปลอดภัย และอธิบายกฎกติกาการเล่นอย่างชัดเจน และด้านกิจกรรมเกมการศึกษา เตรียมอุปกรณ์ให้พร้อม เพียงพอ ไม่เป็นอันตราย

ด้านการจัดทำแผนการเรียนรู้ สุพล วังสินธ์ (2536, น.5-6) แผนการจัดการเรียนรู้ถือเป็นกุญแจสำคัญในการเรียนการสอนที่นำไปสู่ประสิทธิภาพมากที่สุด ได้แก่ ทำให้เกิดการวางแผน

วิธีการเรียนที่ดีผสมผสานความรู้ ส่งเสริมให้ครุมีความรู้ความเข้าใจ ในด้านหลักสูตร การวัดผล และประเมินผล ช่วยทำให้ครุมีคู่มือการสอนที่สร้างด้วยตนเองไว้ล่วงหน้าเป็นลายลักษณ์อักษร เป็นหลักฐานแสดงข้อมูลที่ถูกต้องเที่ยงตรง เป็นประโยชน์ต่อการจัดการศึกษา และเป็นคู่มือสำหรับผู้มาสอนแทน เป็นผลงานทางวิชาการแสดงความชำนาญความเชี่ยวชาญของผู้ทำและเป็นลักษณะที่ดีของแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อนำไปสู่เป้าหมายของการจัดการเรียนรู้ที่ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพและเรียนรู้ที่เหมาะสมนำไปสู่ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง

5.2.3 การอภิปรายผลการวิเคราะห์ปัญหาและแนวทางการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเขาวานปัญญาของเด็กปฐมวัย

มีข้อค้นพบที่ควรนำมาอภิปราย 2 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นด้านการส่งเสริมการจัดทำสื่อและนวัตกรรม และประเด็นด้านการนำผลการจัดกิจกรรมไปปรับปรุงของครุปฐมวัย ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

5.2.3.1 ด้านการส่งเสริมการจัดทำสื่อและนวัตกรรมของผู้บริหาร โรงเรียน จะเห็นว่าครุปฐมวัยมีการใช้เทคโนโลยีเข้ามาช่วยดำเนินการจัดกิจกรรม ครุควรมีการใช้สื่อผสมผสานระหว่างการใช้สื่อจากธรรมชาติ และการใช้เทคโนโลยี สื่อจากธรรมชาติ นำมาประดิษฐ์สิ่งของต่าง ๆ ตามความคิดสร้างสรรค์ของตนเอง ส่วนการใช้สื่อเทคโนโลยี ครูต้องกำหนดระยะเวลาในการทำกิจกรรมและคอยให้คำชี้แนะ ชนาธิป พรกุล (2545, น.100-101) นวัตกรรมการศึกษาอาจมีผู้คิดค้นขึ้นมาก่อนแล้วหรือคิดค้นขึ้นมาใหม่เพื่อให้เหมาะสมกับแต่ละสถานการณ์ส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นแนวคิดหรือวิธีการคือบทเรียนสำเร็จรูป บทเรียนคอมพิวเตอร์ และชุดการสอน

5.2.3.2 ด้านการนำผลการจัดกิจกรรมไปปรับปรุงของครุปฐมวัย จะเห็นได้ว่าครุปฐมวัยเล็งเห็นถึงความสำคัญในการที่จะนำผลหลังจากการดำเนินกิจกรรมแต่ละกิจกรรมที่ดำเนินการจัดขึ้นเสร็จสิ้นแล้วให้มีประสิทธิภาพและส่งผลต่อเด็กมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับ อุทุมพร จามรมาน (2553.) ว่าบทบาทการตรวจสอบย้อนกลับการวัดและการประเมินผล เมื่อการเรียนการสอนผ่านไปแต่ละบทเรียนครูผู้สอนจะวัดและประเมินเพื่อตรวจสอบว่า เทคนิค วิธีการสอน อุปกรณ์การสอน เนื้อหา และกิจกรรมที่จัดนั้นมีข้อบกพร่องอะไรบ้าง ส่วนใดจำเป็นต้องปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้ในการเรียนการสอนครั้งต่อไป รศรินทร์ เกรย์ และคณะ (2556.) การประเมินอย่างมีระบบ ข้อมูลที่ได้จากการวัดมาพิจารณาวิเคราะห์ แปลความหมายเพื่อตัดสินใจสรุปคุณภาพและคุณลักษณะต่าง ๆ จากการดำเนินอย่างเป็นระบบตรงตามเกณฑ์หรือมาตรฐานที่ตั้งไว้

5.3 ข้อเสนอแนะในการทำการวิจัยครั้งต่อไป

5.3.1 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยการจัดสื่อและนวัตกรรมการเรียนรู้ที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการพัฒนาด้านเชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัย

5.3.2 ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับผู้บริหารสถานศึกษาในการจัดหาสื่อและงบประมาณให้กับครู เพื่อนำไปพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ให้เพียงพอต่อจำนวนและความต้องการของเด็ก เพื่อส่งเสริมทักษะการเล่นของเด็ก โดยเด็กได้เล่นเพียงลำพัง และการเล่นร่วมกับผู้อื่น

5.3.3 ควรมีการวิจัยปัจจัยในการดำเนินการของผู้บริหารสถานศึกษาเกี่ยวกับแนวทางการดำเนินงานด้านประสิทธิภาพการทำงานของครูที่มีอายุงานน้อยกว่า 5 ปี อย่างไร เมื่อครูสอบบรรจุติด หรือลาออกระหว่างการดำเนินการสอนไม่สิ้นสุด เพื่อไม่ให้มีผลกระทบด้านการพัฒนาเด็กอย่างต่อเนื่อง

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). *หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546*. ชุมชนุสสหกรณ์
การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *แนวทางการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน ตามหลักสูตรแกนกลาง
การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่ง
ประเทศไทย จำกัด.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). *หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560*. ชุมชนุสสหกรณ์
การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กรมวิชาการ. (2543). *แนวทางการจัดกิจกรรมเพื่อสร้างเสริมคุณลักษณะดี เก่ง มีสุข*. โรงพิมพ์การ
ศาสนา.
- กนกกานต์ จิตรสมบูรณ์. (2554). *ผลการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัย โดยใช้
สื่อประสม*. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- กนกวรรณ ญาแก้ว. (2557). *การนำเสนอแนวทางการกำหนดกลยุทธ์การจัดการศึกษาสำหรับ
สถานศึกษาเอกชนในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา*. มหาวิทยาลัยราชภัฏ
พระนครศรีอยุธยา.
- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. (2528). *จิตวิทยาการศึกษา (Education Psychology)*.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- กมลวรรณ อังศรีสุพร. (2554). *การศึกษาความสามารถทางพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการ
จัดกิจกรรมตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ โดยใช้นิทานเป็นสื่อ*.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กิติมา ปรีดีดิลล. (2532). *การบริหารและสารสนเทศการศึกษาเบื้องต้น*. อักษราพัฒนา.
- กิตานันท์ มลิทอง. (2546). *เทคโนโลยีการศึกษา สื่อการเรียนการสอน*. กรมวิชาการ.
- กึ่งกาญจน์ บุณณสินวัฒนกุล. (2559). *การพัฒนาแบบการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการคิด
สร้างสรรค์ของ Plsek ร่วมกับทฤษฎีเชาวน์ปัญญาสามองค์ประกอบของ Sternberg เพื่อ
เสริมสร้างความสามารถในการเขียนเล่นเรื่องเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับปริญญา
บัณฑิต*. ม.ป.พ.

- โกวิท ประมวลพฤษ์. (2549). *การเรียนรู้ที่สอดคล้องกับการทำงานของสมองและสร้างพหุปัญญา ด้วยโครงการ*. สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.).
- จิราภา เต็งไตรรัตน์. (2543). *จิตวิทยาทั่วไป* (พิมพ์ครั้งที่ 2). มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- เฉลิมพล นามมาตรี. (2540). *การศึกษาการปฏิบัติงานบริหารบุคลากรของผู้บริหาร โรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญศึกษาระดับอนุบาลในจังหวัดขอนแก่น*. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ไชยยศ เรืองสุวรรณ. (2521). *หลักการทฤษฎีเทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการศึกษา*. ม.ป.พ.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2543ก). *กระบวนการสันนิเวทนากการและระบบสื่อการสอน ในเอกสารการสอนชุดวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา หน่วยที่ 2*. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ชไมพร สุธรรมวงศ์. (2544). *Zoku Kousureba shiotono KAIZEN gandekiru, KAIZEN suihinshido manual* (สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น), ผู้แปล) ส.เอเชียเพลส.
- ชาติรี เกิดธรรม. (2545). *เทคนิคการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ*. ไทยวัฒนาพานิช.
- ชาญชัย อัจฉินสมาจาร. (2545). *การบริหารการศึกษา*. ศูนย์สื่อส่งเสริมกรุงเทพ.
- ชนาธิป พรกุล. (2545). *แคทส์ รูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่ผู้เรียนเป็นสำคัญ*.
- ชนาธิป พรกุล. (2552). *การออกแบบการสอน การบูรณาการการอ่าน การคิดวิเคราะห์และการเขียน*. (พิมพ์ครั้งที่ 2) สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชุตินันท์ สัจจคำถาวร. (2546). *ผลการใช้กิจกรรมสร้างสรรค์และกิจกรรมเข้าจังหวะต่อความคิดสร้างสรรค์ของอนุบาล (การค้นคว้าแบบอิสระ)* ปรินญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ณุตตรา แทนจำ. (2543). *การจัดสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนสิ่งแวดล้อมดีเด่นระดับประถมศึกษา ปี พ.ศ.2541*. มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ถวัลย์ มาศจรัส. (2548). *นวัตกรรมการศึกษาชุดบทเรียนแบบโปรแกรมกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย*. ม.ป.พ.
- ทองสา ยงเพชร. (2551). *การศึกษาการดำเนินงานตามกระบวนการบริหารการศึกษาของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต 1*. มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์
- ทิสนา เขมมณี. (2544). *วิทยาการด้านการคิด*. เดอะมาสเตอร์กรุ๊ปแมนเนจเม้นท์.

- ทิตนา เขมมณี. (2554). *ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตนา เขมมณี. (2556). *ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. (พิมพ์ครั้งที่ 17) ค่านสุทธาการพิมพ์.
- ทวีวัฒน์ วัฒนกุลเจริญ. (2558). *หน่วยที่ 1 แนวคิดเกี่ยวกับนวัตกรรมสื่อและเทคโนโลยีทางการศึกษาปฐมวัย*. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ธีระ รุญเจริญ. (2546). *การบริหารโรงเรียนยุคปฏิรูปการศึกษา*. สำนักพิมพ์ข้าวฟ่าง.
- ชนวิช วุฒิเมธารักษ์. (2550). *ปัญหาและความต้องการของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนในการบริหารจัดการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานที่เป็นนิติบุคคล สังกัดสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษาแพร่ เขต 1. จังหวัดแพร่*. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.
- ธีรภัทร์ ภัคดี. (2550). *การพัฒนาครูปฐมวัยต้นแบบด้านการสร้างชุดกิจกรรมศิลปะจากการเล่านิทานพื้นบ้านของผู้สูงอายุ*. สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาอุดรธานีเขต 2 อำเภอกุมภวาปี ที่ส่งเสริมพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย.
- นฤมล จิวแพ. (2549). *ผลการเล่านิทานประกอบภาพที่มีต่อพฤติกรรมความเอื้อเฟื้อของเด็กปฐมวัย [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต]*. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- นงนุช ปันจยีสีห์. (2525). *การสร้างแบบทดสอบวัดสติปัญญาให้นักเรียนอายุ 14 ปี และ 15 ปี ในจังหวัดเชียงใหม่*. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- นพพงษ์ บุญจิตราดุล. (2529). *หลักการบริหารการศึกษา*. ศูนย์การพิมพ์กรุงเทพ.
- นิพนธ์ กินาวงศ์. (2542). *หลักการบริหารการศึกษา ภาควิชาบริหารและพัฒนการศึกษา มหาวิทยาลัยนเรศวร*.
- นัยนา อิศระวิทย์. (2549). *การจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาเด็กปฐมวัย: แนวคิดและการปฏิบัติ*. สงขลา. มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- นัฐพงษ์ จงรักษ์. (2561). *โครงการออกแบบ แบบฝึกทักษะเชาว์ปัญญาสำหรับผู้พิการทางการเห็นระดับปฐมวัย มูลนิธิช่วยคนตาบอดแห่งประเทศไทยในพระบรมราชินูปถัมภ์*. มหาวิทยาลัยสยาม 2562
- บุญเกื้อ ควหาเวช. (2543). *นวัตกรรมการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 5)*. นนทบุรี.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). *การวิจัยพื้นฐาน (พิมพ์ครั้งที่ 6)*. กรุงเทพฯ. สุริยวิยาศาสตร์.

- บุญส่ง เจริญศรี. (2555). การศึกษามีส่วนร่วมในการบริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐานของรองผู้อำนวยการโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา นครราชสีมา เขต 1-7. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- ประสาน หอมพูล. (2536). ปัญหาการบริหารงานธุรการและการเงินตามทัศนะของผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ธุรการและการเงิน โรงเรียนประถมศึกษา สังกัด กรุงเทพมหานคร. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ประสาธ อิศรปรีดา. (2546). สารัตถะจิตวิทยาการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 3) กาฬสินธุ์ ประสานการพิมพ์.
- ปาริฉัตร อ้นประเสริฐ. (2543). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับเชาวน์ปัญญา ความคิดสร้างสรรค์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศึกษานารี กรุงเทพมหานคร. บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปริทรรศน์ พันธบุรุษย์. (2545). TQM ภาคปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี.
- ประยงค์ เนาวบุตร. (2555). หน่วยที่ 3 ภารกิจของสถานศึกษา. ในประมวลชุดวิชาการจัดและบริหารองค์การทางการศึกษา. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- เผชิญ กิจระการ. (2544). การวิเคราะห์ประสิทธิภาพสื่อและเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา (E1/E2) การวัดผลการศึกษามหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคามภาควิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. (2544). จิตวิทยาการศึกษา *Education Psychology*. ธนชัยการพิมพ์.
- พูนสิริ มูลอินตะ. (2551). การจัดประสบการณ์ตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อพัฒนาการด้านสติปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเวียงเทิง (เทิงทำนุประชา) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เชียงราย เขต 4 [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต].
- พิศณุ พงศ์ศรี. (2553). เทคนิควิธีการประเมินโครงการ. ด้านสุทธนาการพิมพ์ จำกัด.
- ภรณ์ี คุรุรัตน์. (2540). การเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย. เซเว่น พรินติ้ง กรุ๊ป.
- มนทิพย์ ทรงกิตติพิศาล. (2552). ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษาในเขตพื้นที่ภาคใต้ของประเทศไทย. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- มานิตา เลิศปัญญา. (2560). การพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์ตามทฤษฎีสมองเป็นฐานผลงานแนวคิดการใช้ปัญญาเป็นฐานในการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1. วิทยาลัยนครราชสีมา.

- เยาวพา เดชะคุปต์. (2542). *การบริหารและการนิเทศการศึกษาปฐมวัยกรุงเทพมหานคร*.
เจ้าพระยาระบบการพิมพ์.
- เยาวพา เดชะคุปต์. (2542). *การจัดการศึกษาสำหรับเด็กปฐมวัย*. สำนักพิมพ์แม็ค.
- เยาวพา เดชะคุปต์. (2542). *การศึกษาปฐมวัย*. สำนักพิมพ์แม็ค.
- ราศี ทองสวัสดิ์. (2442). *แนวคิดในการเตรียมความพร้อม*. นิตยสารรักลูก 4. รักลูกกรุ๊ป
จำกัด
- ราณี รัชพงษ์. (2547). *การเรียนรู้จากประสบการณ์ ในสาหรานุกรมศึกษาศาสตร์เฉลิมพระเกียรติ
สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ในมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 6
รอบ*. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เรืองวิทย์ เกษมสุวรรณ. (2545). *การจัดการคุณภาพ: จาก TQC ถึง TQM, ISO9000 และการประ
กันคุณภาพ*. บพิธการพิมพ์.
- รศรินทร์ เกรย์ และคณะ. (2556). *มโนทัศน์ใหม่ของนิยามผู้สูงอายุมุมมองเชิงจิตวิทยาสังคมและ
สุขภาพ New Concept of Older Per: The Psycho-Social and Health Perspectire*.
นครปฐมสถาบันวิจัยประชากรและสังคม. มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ละอองดาว แสงงาม. (2545). *ปัจจัยที่สำคัญกับการปฏิบัติงานของครูโรงเรียนเอกชน เขต
การศึกษาที่ 10*. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.
- วิไล ธนวิวัฒน์. (2541). *การศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารโรงเรียนเอกชน ระดับก่อน
ประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร*. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิโรจน์ สารรัตนะ. (2545). *การบริหาร ทฤษฎีประเด็นทางการศึกษาและบทวิเคราะห์องค์การทาง
การศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 3)*. ทิพย์วิสุทธิ์.
- วิมลรัตน์ สุนทรวิโรจน์. (2553). *การออกแบบการเรียนรู้ตามแนวคิด Backward Design*.
มหาสารคาม. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วีรพงษ์ เฉลิมจิระรัตน์. (2547). *การควบคุมคุณภาพ-มาตรฐานไอเอสโอ 9001 (พิมพ์ครั้งที่2)*.
สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ.
- วรรณทิพา รอดแรงคำ. (2540). *การสอนวิทยาศาสตร์ที่เน้นกระบวนการ (พิมพ์ครั้งที่ 2)*
สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ (วพ.).
- วรภัทร์ ภูเจริญ. (2544). *แนวทางการประเมินคุณภาพภายในสถานศึกษา*. กรุงเทพฯ:
สถาบันส่งเสริมการประเมินคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาแห่งชาติ.

- วนนาท รักสกุลไทย. (2548). *หน่วยที่ 6 การจัดประสบการณ์แบบบูรณาการเพื่อพัฒนาเด็กปฐมวัย ในประมวลสาระชุดวิชาการจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัย หน่วยที่ 1-6.* สุขุขทัยธรรมมาธิราช.
- วัฒนา มัคคสมัน. (2554). *การสอนแบบโครงการ (พิมพ์ครั้งที่ 3).* วี พรินท์.
- ศจี อนันต์นพคุณ. (2542.) *กลวิธีการบริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพ.* สงขลา. ชลบุตรกราฟฟิค.
- ศิริชัย กาญจนวาสี และคณะ. (2551.) *การเลือกใช้สถิติที่เหมาะสมสำหรับการวิจัย (พิมพ์ครั้งที่ 5).* โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สถาบันวิทยากรการเรียนรู้. (2549). *วิธีการสอนที่สมองอยากเรียนภาษาไทย สำหรับเด็กปฐมวัย ศึกษา.* จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สัมมา รชนิตย์. (2553). *หลักทฤษฎีและปฏิบัติการบริหารการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 3).* ข้าวฟ่าง.
- สิริมา ภิญโญอนันตพงษ์. (2553). *การศึกษาปฐมวัย.* มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- สิริมา ภิญโญอนันตพงษ์. (2553). *การวัดและประเมินผลแนวใหม่ : เด็กปฐมวัย.* ดอกหญ้าวิชาการ.
- สิริอร วิชาวุธ. (2554). *จิตวิทยาการเรียนรู้.* สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สำนักงานปฏิรูปการศึกษา. (2545). *แนวทางการบริหารและการจัดการศึกษาในเขตพื้นที่การศึกษา และสถานศึกษา.* สำนักงานปฏิรูปการศึกษา.
- สำนักงานสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจ (2552). *ขนาดกลางและขนาดย่อม(สสว.)* ม.ป.พ.
- สำนักงานส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน. (2557). *คู่มือการจัดระบบการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (พิมพ์ครั้งที่ 1).* มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ ศูนย์การเรียนรู้การผลิตและจัดการธุรกิจสิ่งพิมพ์ดิจิทัล.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (2549). *สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน: บนเส้นทางการปฏิรูปการศึกษา.* ครูสภาลาดพร้าว
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2562). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2562.* ฟริกหวานกราฟฟิกส์ จำกัด.
- สำนักงานเลขาธิการ สภาการศึกษา. (2562). *มาตรฐานสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยแห่งชาติ.* ฟริกหวานกราฟฟิกส์ จำกัด.
- สุพล วังสินธ์. (2536). *การจัดทำแผนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ.* สารพัฒนาหลักสูตร 12
- สุวาทินี สลีอ่อน. (2549). *กระบวนการบริหารการศึกษาของโรงเรียนสองภาษาเอกชนในเขต* ม.ป.พ.

- สุทธิวัชร ทัพบเจริญ. (2550). *อนาคตภาพการบริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน เขตพื้นที่การศึกษา นครสวรรค์ เขต 1 ในทศวรรษหน้า (พ.ศ.2549-2558)*. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- สุคนธ์ สินธพานนท์. (2553.) *นวัตกรรมการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาคุณภาพของเยาวชน (พิมพ์ครั้งที่ 4)*. เทคนิคพรินติ้ง.
- สมนึก กัททิยธนี. (2553). *การวัดผลการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 7)*. โรงพิมพ์ประสานการพิมพ์.
- สุรางค์ ไคว่ตระกูล. (2554). *จิตวิทยาการศึกษา*. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภิญญา เลี้ยววานิชย์. (2545). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเยาวชนปัญญาทางอารมณ์กับลักษณะความเป็นผู้นำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. ปริญญาานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สุพัตรา ชาดิปัญญาชัย. (มปป.). *กระบวนการเรียนรู้ แนวคิดความหมายและบทเรียนในสังคมไทย โครงการเสริมสร้างการเรียนรู้ เพื่อชุมชนเป็นสุข (สรส.)*.
- สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์. (2542). *มุ่งสู่คุณภาพการศึกษา*. ไทยวัฒนาพานิช.
- อุทุมพร จามรมาน. (2532). *การสร้างและพัฒนาเครื่องมือวัดคุณลักษณะผู้เรียน*. ฟีนี.
- อารี สันทลวี. (2543). *การเรียนรู้ตามทฤษฎีสมองและการนำมาใช้ในการเรียนการสอนที่บ้านและโรงเรียน*. สถาบันนวัตกรรมการศึกษา.
- อุบล เพียรพิทักษ์. (2548). *การศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จังหวัดฉะเชิงเทรา เขต 1*. มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์.
- อดุลย์ ผิวผัน. (2555). *คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้บริหารสถานศึกษาตามความคิดเห็นของครูสังกัดอาชีวศึกษาใน จังหวัดบุรีรัมย์*. มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- เอกวิทย์ แก้วประดิษฐ์. (2545). *เทคโนโลยีการศึกษา หลักและแนวคิดสู่ปฏิบัติ*. มหาวิทยาลัยทักษิณ.

ภาษาต่างประเทศ

- Dewey, J. (1939). *Experience and education*. Cassell.
- Hills, P.J.A. (1982.) *Dictionary of education*. London:routledge &Kegan Payi.
- Gardner, H. (2011). *Frames of mind: The theory of multiple intelligences* (3rd ed.). Basic Books.
- Hiessman, V. H. (2003). *Politics in everyday life*. Blackwell.

Hough, J.B. & Duncan, K. (1970). *Teaching description and analysis*. Addison-Westlu.

Jesse, B. S. (1950). *The nature of the administrative process*. Mc Graw-Hill.

Mehrabrian Albert. (2000). "Beyond IQ: Broad-based management of individual success potential of emotion intelligence. *Genetic Social and General Psychology Monographs*,133-23.

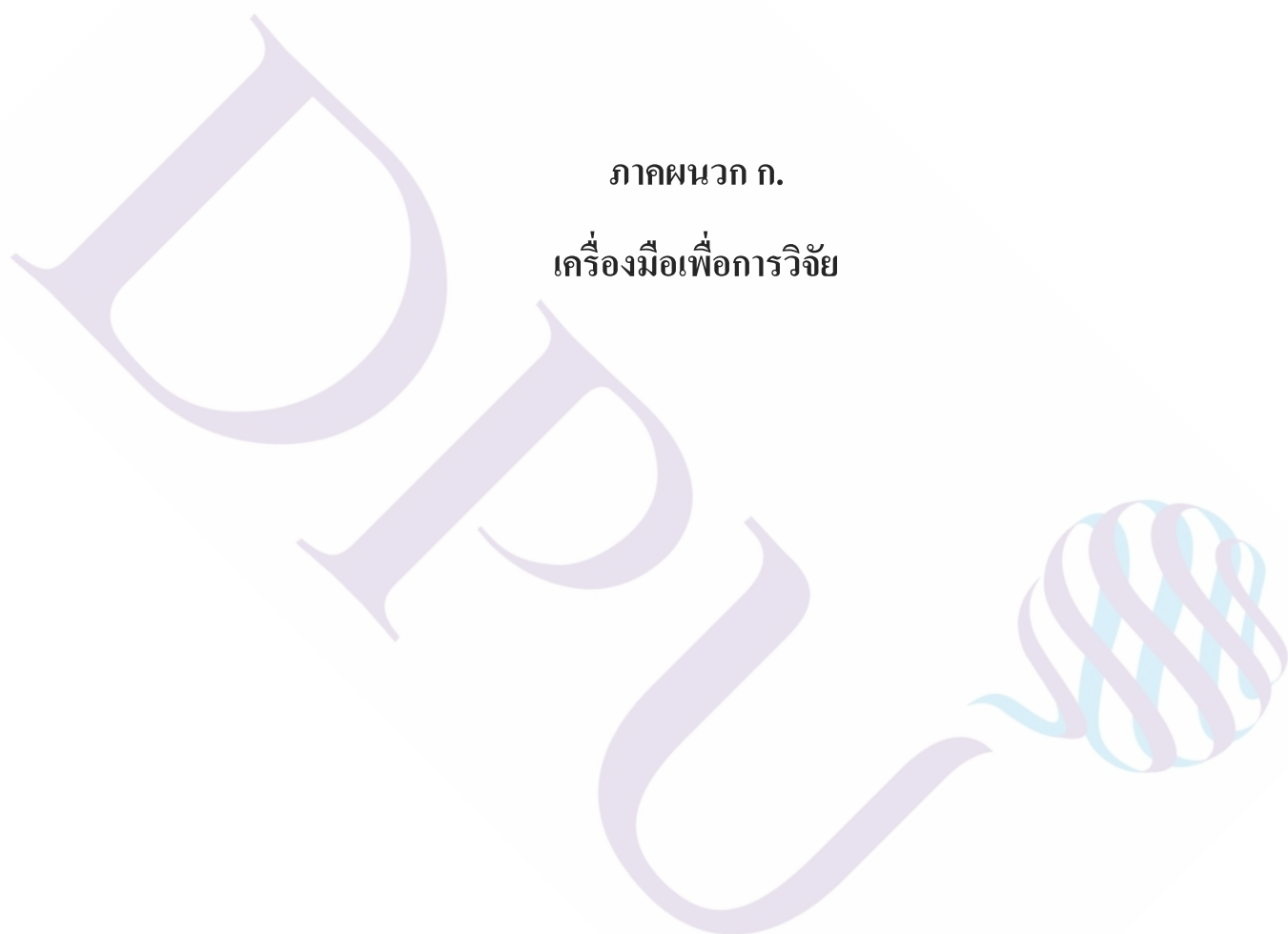

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

เครื่องมือเพื่อการวิจัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง การบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย

โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้ทำขึ้นเพื่อศึกษาการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ใช้ประกอบการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการจัดการศึกษา วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ผลการศึกษาที่ได้จะนำไปใช้เป็นข้อมูลในการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ดังนั้นผู้วิจัยจึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริงให้มากที่สุด

2. แบบสอบถามชุดนี้มีทั้งหมด 3 ตอน โปรดตอบให้ครบทุกตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลภูมิสังคมของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check list)

ตอนที่ 2 การบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 45 ข้อ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะแนวทางในการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย

3. ข้อมูลคำถามที่ท่านกรุณาให้ผลมา ผู้วิจัยจะนำไปประมวลเป็นคำตอบในภาพรวม ผลการตอบข้อมูลของท่านจะไม่กระทบกับงานและตัวท่านเองที่ให้ข้อมูลเป็นรายบุคคล และผู้วิจัยขอขอบพระคุณที่ท่านกรุณาให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการทำวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

นางกัญญาภัค ศกุนตนาค

นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการจัดการการศึกษา

วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

คำชี้แจง แบบสอบถามฉบับนี้มีทั้งหมด 3 ตอน

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลภูมิสังคมของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 3 ข้อ โดยเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check list)

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง หน้าข้อความที่ตรงตามสภาพความเป็นจริงของท่าน

1. ระดับการศึกษา

- ปริญญาตรี
- สูงกว่าปริญญาตรี

2. ประสบการณ์

- น้อยกว่า 5 ปี
- 5 – 10 ปี
- มากกว่า 10 ปี

3. ตำแหน่ง

- หัวหน้าฝ่ายระดับปฐมวัย
- ครูผู้สอนระดับปฐมวัย

ตอนที่ 2 การบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน

ในกรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง □ หน้าคำตอบที่ตรงกับสภาพจริงเกี่ยวกับการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนของท่าน โดยค่าตัวเลขระดับปฏิบัติดังนี้

- 5 หมายถึง โรงเรียนมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง โรงเรียนมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก
- 3 หมายถึง โรงเรียนมีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง โรงเรียนมีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย
- 1 หมายถึง โรงเรียนมีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อยที่สุด

การบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย		ระดับปฏิบัติ				
		1	2	3	4	5
1. การจัดทำแผนการเรียนรู้						
1.1	ครูปฐมวัยดำเนินการจัดทำแผนการเรียนรู้เป็นลายลักษณ์อักษรอย่างละเอียดไว้ล่วงหน้า					
1.2	ครูปฐมวัยจัดทำแผนการเรียนรู้ที่ระบุเนื้อหา การดำเนินกิจกรรมที่ชัดเจน					
1.3	ครูปฐมวัยดำเนินการจัดกิจกรรมเป็นขั้นตอนอย่างมีระบบ					
1.4	ครูปฐมวัยมีแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ระบุจุดประสงค์ ประสพการณ์สำคัญเป็นที่ชัดเจน					

การบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย		ระดับปฏิบัติ				
		1	2	3	4	5
1. การจัดทำแผนการเรียนรู้ (ต่อ)						
1.5	ครูปฐมวัยมีการเตรียมสื่อการเรียนรู้					
1.6	ครูปฐมวัยมีการเตรียมความพร้อมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ					
1.7	ครูปฐมวัยมีวิธีจัดเตรียมประเมินผลการจัดกิจกรรมที่ชัดเจน					

การบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย		ระดับปฏิบัติ				
		1	2	3	4	5
2. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้						
2.1	ครูปฐมวัยจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะด้านเยาวชนปัญญา					
2.2	ครูปฐมวัยมีการจัดสภาพแวดล้อมทั้งในและนอกห้องเรียนที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้					
2.3	ครูปฐมวัยมีการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะกระบวนการคิดที่ส่งเสริมทักษะด้านเยาวชนปัญญา					
2.4	ครูปฐมวัยมีการส่งเสริมทักษะการแสวงหาความรู้ที่ส่งเสริมทักษะด้านเยาวชนปัญญา					
2.5	ครูปฐมวัยส่งเสริมให้เด็กได้เรียนรู้ทักษะการแก้ปัญหาทั้งส่วนตนและส่วนรวม					
2.6	ครูปฐมวัยส่งเสริมให้เด็กเกิดกระบวนการทักษะชีวิต					
2.7	การจัดการเรียนรู้ของครูปฐมวัยส่งผลให้เด็กได้มีการแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ					
2.8	กระบวนการจัดการเรียนรู้ของครูปฐมวัยส่งเสริมทักษะพัฒนาการครอบคลุมทั้ง 4 ด้าน ของเด็กอย่างต่อเนื่อง					

การบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย		ระดับปฏิบัติ				
		1	2	3	4	5
3.การจัดสื่อและนวัตกรรมประกอบการจัดกิจกรรม						
3.1	สื่อที่ครูปฐมวัยจัดทำมีความหลากหลายสอดคล้องกับกิจกรรม					
3.2	ครูปฐมวัยมีการนำสื่อมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ให้เด็ก					
3.3	ครูปฐมวัยมีการใช้เทคโนโลยีเข้ามาช่วยดำเนินการจัดกิจกรรม					
3.4	สื่อที่ครูปฐมวัยนำมาใช้มีความทันสมัยเข้ากับยุคเหตุการณ์ในปัจจุบัน					
3.5	ครูปฐมวัยมีการออกแบบโดยใช้สื่อเทคโนโลยีต่าง ๆ เพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้					
3.6	สื่อเป็นที่น่าสนใจ กระตุ้นให้เด็กอยากเรียนรู้					
3.7	การนำสื่อมาใช้สามารถถ่ายทอดให้ผู้เรียนเข้าใจ ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน					
3.8	ครูปฐมวัยมีการนำสื่อสิ่งพิมพ์มาใช้ที่สอดคล้องบริบทของโรงเรียน					

การบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย		ระดับปฏิบัติ				
		1	2	3	4	5
4.การวัดและประเมินผลการจัดกิจกรรม						
4.1	ครูปฐมวัยมีกระบวนการวัดประเมินผลกิจกรรมอย่างเป็นระบบระเบียบแบบแผน					
4.2	ครูปฐมวัยมีการใช้วิธีการประเมินที่หลากหลาย ประเมินตามสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนจากกิจกรรมที่จัดขึ้น					
4.3	ครูปฐมวัยมีการวัดและประเมินผลที่ตรงกับที่กำหนดไว้ในแต่ละกิจกรรม					
4.4	ครูปฐมวัยมีการวัดและประเมินผลมีความหลากหลายเชื่อถือได้					
4.5	ครูปฐมวัยมีการประเมินผลหลังจากการดำเนินกิจกรรมมีการประเมินตามสภาพจริง					
4.6	มีการใช้เครื่องมือในการประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ					
4.7	ครูปฐมวัยมีการจดบันทึก หลังจากดำเนินกิจกรรมเสร็จแต่ละกิจกรรมอย่างสม่ำเสมอ					

การบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย		ระดับปฏิบัติ				
		1	2	3	4	5
5. การนำผลการวัดไปปรับกิจกรรม						
5.1	ครูปฐมวัยนำการประเมินผลมาพิจารณาว่าเด็กมีจุดบกพร่องในเรื่องใด					
5.2	ครูปฐมวัยมีการนำผลจากแบบทดสอบไปปรับกิจกรรมการเรียนรู้ของเด็ก					
5.3	ครูปฐมวัยมีการทบทวนว่าควรนำผลการวัดไปปรับกิจกรรมเกิดจากสิ่งใด					
5.4	ครูปฐมวัยนำผลการวัดไปปรับกิจกรรมเพื่อหาวิธีการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสม					
5.5	ครูปฐมวัยมีการปรับเปลี่ยนสื่อการสอนหากพบว่าสื่อที่ใช้มีข้อบกพร่องเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ					
5.6	ครูปฐมวัยอาจมีการปรับเปลี่ยนการวัดผลให้เหมาะสมกับเด็ก					
5.7	ครูปฐมวัยมีการนำนวัตกรรมการจัดการเรียนรู้มาใช้					

การบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย		ระดับปฏิบัติ				
		1	2	3	4	5
6. การนำผลการจัดกิจกรรมไปปรับปรุง						
6.1	ครูปฐมวัยมีการนำผลการประเมินการจัดกิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะมาปรับปรุงแก้ไข					
6.2	ครูปฐมวัยมีการนำผลการประเมินการจัดกิจกรรมสร้างสรรค์มาปรับปรุงแก้ไข					
6.3	ครูปฐมวัยมีการนำผลการประเมินการจัดกิจกรรมเสรีมาปรับปรุงแก้ไข					
6.4	ครูปฐมวัยมีการนำผลการประเมินการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์มาปรับปรุงแก้ไข					
6.5	ครูปฐมวัยมีการนำผลการประเมินการจัดกิจกรรมกลางแจ้งมาปรับปรุงแก้ไข					
6.6	ครูปฐมวัยมีการนำผลการประเมินการจัดกิจกรรมเกมการศึกษามาปรับปรุงแก้ไข					
6.7	ครูปฐมวัยมีการทบทวนและรับฟังความคิดเห็นจากการจัดกิจกรรมมาปรับปรุงแก้ไข					
6.8	ครูปฐมวัยมีการนำผลการจัดกิจกรรมที่ได้ปรับปรุง เสนอรายงานผลให้ผู้บริหารทราบ					

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะแนวทางในการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย

การบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย	ปัญหา	ข้อเสนอแนะ
1. การจัดทำแผนการเรียนรู้
2. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้
3. การจัดสื่อและนวัตกรรมประกอบการจัดกิจกรรม
4. การวัดและประเมินผลการจัดกิจกรรม
5. การนำผลการวัดไปปรับกิจกรรม
6. การนำผลการจัดกิจกรรมไปปรับปรุง

แบบสัมภาษณ์เพื่อการวิจัย
เรื่อง การบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย
โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง

1. แบบสัมภาษณ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนา
 เยาวชน

ปัญญาของเด็กปฐมวัยวัน โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

2. แบบสัมภาษณ์ฉบับนี้เป็นแบบสัมภาษณ์ผู้บริหารสถานศึกษาเพื่อศึกษาการบริหาร
 จัดการการ

เรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัยวัน โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

ประกอบด้วย 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของสถานศึกษา

ตอนที่ 2 สารที่สัมภาษณ์

3. ข้อมูลจากการตอบแบบสัมภาษณ์ของท่านในครั้งนี้ผู้วิจัยจะเก็บเป็นความลับและ
 นำไปใช้

เฉพาะในการทำวิจัยเท่านั้น ขอขอบพระคุณที่ท่านสละเวลาและให้ความร่วมมือในการตอบแบบ
 สัมภาษณ์เป็นอย่างดี ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการศึกษาต่อไป

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของสถานศึกษา

ชื่อสถานศึกษา.....

ผู้ให้ข้อมูลตำแหน่ง.....

สัมภาษณ์วันที่ เดือน พ.ศ. เวลา น.

ตอนที่ 2 สารที่สัมภาษณ์

1. ท่านมีแนวคิดและหลักการเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัยในสถานศึกษาของท่านอย่างไร

.....

.....

.....

2. ท่านมีแนวทางหรือการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัยในสถานศึกษาของท่านอย่างไร

.....

.....

.....

3. ท่านพบอุปสรรคหรือปัญหาใดในการบริหารจัดการการเรียนรู้ที่ส่งเสริมทักษะด้านเชาวน์ปัญญา

.....

.....

.....

4. ท่านมีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับเรื่องแนวทางในการบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะด้านเชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัยอย่างไร

.....

.....

.....

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

นางกัญญาภัค สกุนตนาค

นักศึกษาปริญญาโท สาขาการจัดการการศึกษา

วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

ภาคผนวก ข.

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

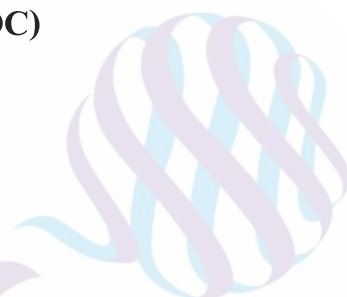
รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

1. ชื่อ – นามสกุล รongศาสตราจารย์ ดร.กล้า ทองขาว
ตำแหน่ง ผู้อำนวยการหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาการจัดการการศึกษา วิทยาลัยครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
2. ชื่อ – นามสกุล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วาสนา วิสฤตภา
ตำแหน่ง หัวหน้าสำนักงานเลขานุการและอาจารย์ประจำหลักสูตร
วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
3. ชื่อ – นามสกุล อาจารย์ ดร.อสม่า คัมภีรานนท์
ตำแหน่ง อาจารย์ประจำภาควิชาแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. ชื่อ – นามสกุล อาจารย์ ดร.ธันยานันท์ ทองบุญตา
ตำแหน่ง อาจารย์ประจำภาควิชาจิตวิทยา
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
5. ชื่อ – นามสกุล อาจารย์ ดร.อริคุณ สิ้นธนาปัญญา
ตำแหน่ง ครูชำนาญการพิเศษ
โรงเรียนบางเขน (ไผ่ สาลี อนุสรณ์)

ภาคผนวก ก.

ค่าดัชนีความสอดคล้อง

(Item-Objective Congruence Index: IOC)

ผลการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถาม

(Item-Objective Congruence Index: IOC)

ข้อที่	คำถาม						ค่า IOC	แปลผล
		1	2	3	4	5		
1. การจัดทำแผนการเรียนรู้								
1	ครูปฐมวัยดำเนินการจัดทำแผนการเรียนรู้เป็นลายลักษณ์อักษรอย่างละเอียดไว้ล่วงหน้า	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
2	ครูปฐมวัยจัดทำแผนการเรียนรู้ที่ระบุเนื้อหา การดำเนินกิจกรรมที่ชัดเจน	1	1	0	1	1	0.80	ใช้ได้
3	ครูปฐมวัยดำเนินการจัดกิจกรรมเป็นขั้นตอนอย่างมีระบบ	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
4	ครูปฐมวัยมีแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ระบุจุดประสงค์ ประสพการณ์สำคัญเป็นที่ชัดเจน	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
5	ครูปฐมวัยมีการเตรียมสื่อการเรียนรู้	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
6	ครูปฐมวัยมีการเตรียมความพร้อมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ	1	1	0	0	1	0.60	ใช้ได้
7	ครูปฐมวัยนำแผนการเรียนรู้ไปใช้ในกระบวนการเรียนการสอน	1	1	0	0	-1	0.20	ตัดทิ้ง

ข้อที่	คำถาม	ผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC	แปลผล
		1	2	3	4	5		
8	ครูปฐมวัยมีวิธีจัดเตรียมประเมินผลการจัดกิจกรรมที่ชัดเจน	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
2. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้								
1	ครูปฐมวัยจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะด้านเชาวน์ปัญญา	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
2	ครูปฐมวัยมีการจัดสภาพแวดล้อมทั้งในและนอกห้องเรียนที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
3	ครูปฐมวัยมีการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะกระบวนการคิดที่ส่งเสริมทักษะด้านเชาวน์ปัญญา	1	1	1	0	1	0.80	ใช้ได้
4	ครูปฐมวัยมีการส่งเสริมทักษะการแสวงหาความรู้ที่ส่งเสริมทักษะด้านเชาวน์ปัญญา	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
5	ครูปฐมวัยส่งเสริมให้เด็กได้เรียนรู้ทักษะการแก้ปัญหาทั้งส่วนตนและส่วนรวม	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
6	ครูปฐมวัยส่งเสริมให้เด็กเกิดกระบวนการทักษะชีวิต	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้

ข้อที่	คำถาม	ผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC	แปลผล
		1	2	3	4	5		
7	การจัดการเรียนรู้ของครูปฐมวัยส่งผลให้เด็กได้มีการแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ	1	1	1	0	1	0.80	ใช้ได้
8	กระบวนการจัดการเรียนรู้ของครูปฐมวัยส่งเสริมทักษะพัฒนาการครอบคลุมทั้ง 4 ด้าน ของเด็กอย่างต่อเนื่อง	1	1	1	0	1	0.80	ใช้ได้
3. การจัดสื่อและนวัตกรรมประกอบการจัดกิจกรรม								
1	สื่อที่ครูปฐมวัยจัดทำมีความหลากหลาย สอดคล้องกับกิจกรรม	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
2	ครูปฐมวัยมีการนำสื่อมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ให้เด็ก	1	0	1	1	1	0.80	ใช้ได้
3	ครูปฐมวัยมีการใช้เทคโนโลยีเข้ามาช่วยดำเนินการจัดกิจกรรม	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
4	สื่อที่ครูปฐมวัยนำมาใช้มีความทันสมัยเข้ากับยุคเหตุการณ์ในปัจจุบัน	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
5	ครูปฐมวัยมีการออกแบบโดยใช้สื่อเทคโนโลยีต่าง ๆ เพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้	1	1	1	1	0	0.80	ใช้ได้

ข้อที่	คำถาม	ผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC	แปลผล
		1	2	3	4	5		
6	สื่อเป็นที่น่าสนใจ กระตุ้นให้เด็กอยากเรียนรู้	1	1	0	1	1	0.80	ใช้ได้
7	การนำสื่อมาใช้สามารถถ่ายทอดให้ผู้เรียนเข้าใจ ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	1	1	1	1	-1	0.60	ใช้ได้
8	ครูปฐมวัยมีการนำสื่อสิ่งพิมพ์มาใช้ที่สอดคล้องบริบทของโรงเรียน	1	1	1	1	-1	0.60	ใช้ได้
4. การวัดและประเมินผลการจัดกิจกรรม								
1	ครูปฐมวัยมีกระบวนการวัดประเมินผลกิจกรรมอย่างเป็นระบบระเบียบแบบแผน	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
2	ครูปฐมวัยมีการใช้วิธีการประเมินที่หลากหลาย ประเมินตามสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนจากกิจกรรมที่จัดขึ้น	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
3	ครูปฐมวัยมีการวัดและประเมินผลที่ตรงกับที่กำหนดไว้ในแต่ละกิจกรรม	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
4	ครูปฐมวัยมีการวัดและประเมินผลมีความหลากหลายเชื่อถือได้	1	1	0	1	0	0.60	ใช้ได้
ข้อที่	คำถาม	ผู้เชี่ยวชาญ					ค่า	แปลผล

							IOC	
		1	2	3	4	5		
5	ครูปฐมวัยมีการประเมินผลหลังจากการ ดำเนินกิจกรรมมีการประเมินตามสภาพจริง	1	1	1	1	0	0.80	ใช้ได้
6	มีการใช้เครื่องมือในการประเมินผลที่มี ประสิทธิภาพ	-1	1	1	1	1	0.60	ใช้ได้
7	มีการใช้วิธีการประเมินที่หลากหลาย ประเมินสิ่งที่เด็กได้เรียนรู้จากการจัด กิจกรรม เช่น การตอบคำถาม การทดลอง การทดสอบ การบันทึก	1	1	0	1	-1	0.40	ตัดทิ้ง
8	มีการสังเกตการประเมินผลจากการทำ กิจกรรมเดี่ยวและกิจกรรมกลุ่ม	1	1	0	1	-1	0.40	ตัดทิ้ง
9	ครูปฐมวัยมีการจดบันทึก หลังจากดำเนิน กิจกรรมเสร็จแต่ละกิจกรรมอย่างสม่ำเสมอ	1	1	0	1	1	0.80	ใช้ได้

ข้อที่	คำถาม	ผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC	แปลผล
		1	2	3	4	5		
5. การนำผลการวัดไปปรับกิจกรรม								
1	ครูปฐมวัยนำการประเมินผลมาพิจารณาว่าเด็กมีจุดบกพร่องในเรื่องใด	1	1	1	1	0	0.80	ใช้ได้
2	ครูปฐมวัยมีการนำผลจากแบบทดสอบไปปรับกิจกรรมการเรียนรู้ของเด็ก	1	0	1	1	0	0.60	ใช้ได้
3	ครูปฐมวัยมีการทบทวนว่าควรนำผลการวัดไปปรับกิจกรรมเกิดจากสิ่งใด	1	1	1	1	0	0.80	ใช้ได้
4	ครูปฐมวัยนำผลการวัดไปปรับกิจกรรมเพื่อหาวิธีการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสม	1	1	1	1	-1	0.60	ใช้ได้
5	ครูปฐมวัยมีการตรวจสอบและปรับปรุงสิ่งต่าง ๆ ตามผลการประเมิน	1	1	0	1	-1	0.40	ตัดทิ้ง
6	ครูปฐมวัยมีการปรับเปลี่ยนสื่อการสอนหากพบว่าสื่อที่ใช้มีข้อบกพร่องเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ	1	1	1	1	0	0.80	ใช้ได้
7	ครูปฐมวัยอาจมีการปรับเปลี่ยนการวัดผลให้เหมาะสมกับเด็ก	1	1	1	1	0	0.80	ใช้ได้

ข้อที่	คำถาม	ผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC	แปลผล
		1	2	3	4	5		
8	ครูปฐมวัยมีการนำนวัตกรรมการจัดการเรียนรู้มาใช้	1	1	1	1	-1	0.60	ใช้ได้
6. การนำผลการจัดกิจกรรมไปปรับปรุง								
1	ครูปฐมวัยมีการนำผลการประเมินการจัดกิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะมาปรับปรุงแก้ไข	1	1	1	1	0	0.80	ใช้ได้
2	ครูปฐมวัยมีการนำผลการประเมินการจัดกิจกรรมสร้างสรรค์มาปรับปรุงแก้ไข	1	1	1	1	0	0.80	ใช้ได้
3	ครูปฐมวัยมีการนำผลการประเมินการจัดกิจกรรมเสรีมาปรับปรุงแก้ไข	1	1	1	1	0	0.80	ใช้ได้
4	ครูปฐมวัยมีการนำผลการประเมินการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์มาปรับปรุงแก้ไข	1	1	1	1	0	0.80	ใช้ได้
5	ครูปฐมวัยมีการนำผลการประเมินการจัดกิจกรรมกลางแจ้งมาปรับปรุงแก้ไข	1	1	1	1	0	0.80	ใช้ได้
6	ครูปฐมวัยมีการนำผลการประเมินการจัดกิจกรรมเกมการศึกษามาปรับปรุงแก้ไข	1	1	1	1	0	0.80	ใช้ได้

ข้อที่	คำถาม	ผู้เชี่ยวชาญ					ค่า IOC	แปลผล
		1	2	3	4	5		
7	ครูปฐมวัยมีการทบทวนและรับฟังความคิดเห็นเห็นจากการจัดกิจกรรมมาปรับปรุงแก้ไข	1	1	1	1	-1	0.60	ใช้ได้
8	ครูปฐมวัยมีการนำผลการจัดกิจกรรมเพื่อหาข้อบกพร่องและปรับปรุงแก้ไข	1	1	0	1	-1	0.40	ตัดทิ้ง
9	ครูปฐมวัยมีการนำผลการจัดกิจกรรมที่ได้ปรับปรุง เสนอรายงานผลให้ผู้บริหารทราบ	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้

ภาคผนวก ง.
แสดงผล Reliability ค่าความเชื่อมั่น

ค่าความเชื่อมั่น (Reliability)

ของแบบสอบถามทั้งฉบับ

การบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร	ค่าอำนาจ จำแนก	Sig
1. การจัดทำแผนการเรียนรู้		
1.1 ครูปฐมวัยดำเนินการจัดทำแผนการเรียนรู้เป็นลายลักษณ์อักษรอย่างละเอียดไว้ล่วงหน้า	0.81	0.00
1.2 ครูปฐมวัยจัดทำแผนการเรียนรู้ที่ระบุเนื้อหา การดำเนินกิจกรรมที่ชัดเจน	0.78	0.00
1.3 ครูปฐมวัยดำเนินการจัดกิจกรรมเป็นขั้นตอนอย่างมีระบบ	0.52	0.00
1.4 ครูปฐมวัยมีแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ระบุจุดประสงค์ ประสพการณ์สำคัญเป็นที่ชัดเจน	0.76	0.00
1.5 ครูปฐมวัยมีการเตรียมสื่อการเรียนรู้	0.81	0.00
1.6 ครูปฐมวัยมีการเตรียมความพร้อมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ	0.72	0.00
1.7 ครูปฐมวัยมีวิธีจัดเตรียมประเมินผลการจัดกิจกรรมที่ชัดเจน	0.79	0.00

การบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร	ค่าอำนาจ จำแนก	Sig
2. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้		
2.1 ครูปฐมวัยจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะด้าน เชาว์ปัญญา	0.82	0.00
2.2 ครูปฐมวัยมีการจัดสภาพแวดล้อมทั้งในและนอกห้องเรียนที่เอื้ออำนวย ต่อการเรียนรู้	0.83	0.00
2.3 ครูปฐมวัยมีการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะกระบวนการคิดที่ส่งเสริม ทักษะด้านเชาว์ปัญญา	0.30	0.00
2.4 ครูปฐมวัยมีการส่งเสริมทักษะการแสวงหาความรู้ที่ส่งเสริมทักษะด้าน เชาว์ปัญญา	0.39	0.00
2.5 ครูปฐมวัยส่งเสริมให้เด็กได้เรียนรู้ทักษะการแก้ปัญหาทั้งส่วนตนและ ส่วนรวม	0.78	0.00
2.6 ครูปฐมวัยส่งเสริมให้เด็กเกิดกระบวนการทักษะชีวิต	0.82	0.00
2.7 การจัดการเรียนรู้ของครูปฐมวัยส่งผลให้เด็กได้มีการแสวงหาความรู้ ใหม่ ๆ	0.81	0.00
2.8 กระบวนการจัดการเรียนรู้ของครูปฐมวัยส่งเสริมทักษะพัฒนาการ ครอบคลุมทั้ง 4 ด้าน ของเด็กอย่างต่อเนื่อง	0.81	0.00

การบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร	ค่าอำนาจ จำแนก	Sig
3.การจัดสื่อและนวัตกรรมประกอบการจัดกิจกรรม		
3.1 สื่อที่ครูปฐมวัยจัดทำมีความหลากหลายสอดคล้องกับกิจกรรม	0.72	0.00
3.2 ครูปฐมวัยมีการนำสื่อมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ให้เด็ก	0.78	0.00
3.3 ครูปฐมวัยมีการใช้เทคโนโลยีเข้ามาช่วยดำเนินการจัดกิจกรรม	0.74	0.00
3.4 สื่อที่ครูปฐมวัยนำมาใช้มีความทันสมัยเข้ากับยุคเหตุการณ์ในปัจจุบัน	0.76	0.00
3.5 ครูปฐมวัยมีการออกแบบโดยใช้สื่อเทคโนโลยีต่าง ๆ เพื่อให้เด็กเกิดการ เรียนรู้	0.79	0.00
3.6 สื่อเป็นที่น่าสนใจ กระตุ้นให้เด็กอยากเรียนรู้	0.83	0.00
3.7 การนำสื่อมาใช้สามารถถ่ายทอดให้ผู้เรียนเข้าใจ ในการจัดกิจกรรมการ เรียนการสอน	0.77	0.00
3.8 ครูปฐมวัยมีการนำสื่อสิ่งพิมพ์มาใช้ที่สอดคล้องบริบทของโรงเรียน	0.76	0.00

การบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร	ค่าอำนาจ จำแนก	Sig
4.การวัดและประเมินผลการจัดกิจกรรม		
4.1 ครูปฐมวัยมีกระบวนการวัดประเมินผลกิจกรรมอย่างเป็นระบบระเบียบ แบบแผน	0.38	0.00
4.2 ครูปฐมวัยมีการใช้วิธีการประเมินที่หลากหลาย ประเมินตามสิ่งที่ผู้เรียน ได้เรียนจากกิจกรรมที่จัดขึ้น	0.81	0.00
4.3 ครูปฐมวัยมีการวัดและประเมินผลที่ตรงกับที่กำหนดไว้ในแต่ละ กิจกรรม	0.80	0.00
4.4 ครูปฐมวัยมีการวัดและประเมินผลมีความหลากหลายเชื่อถือได้	0.75	0.00
4.5 ครูปฐมวัยมีการประเมินผลหลังจากการดำเนินกิจกรรมมีการประเมิน ตามสภาพจริง	0.80	0.00
4.6 มีการใช้เครื่องมือในการประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ	0.78	0.00
4.7 ครูปฐมวัยมีการจดบันทึก หลังจากดำเนินกิจกรรมเสร็จแต่ละกิจกรรม อย่างสม่ำเสมอ	0.80	0.00

การบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเชาวน์ปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร	ค่าอำนาจ จำแนก	Sig
5. การนำผลการวัดไปปรับกิจกรรม		
5.1 ครูปฐมวัยนำการประเมินผลมาพิจารณาว่าเด็กมีจุดบกพร่องในเรื่องใด	0.82	0.00
5.2 ครูปฐมวัยมีการนำผลจากแบบทดสอบไปปรับกิจกรรมการเรียนรู้ของเด็ก	0.86	0.00
5.3 ครูปฐมวัยมีการทบทวนว่าควรนำผลการวัดไปปรับกิจกรรมเกิดจากสิ่งใด	0.81	0.00
5.4 ครูปฐมวัยนำผลการวัดไปปรับกิจกรรมเพื่อหาวิธีการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสม	0.83	0.00
5.5 ครูปฐมวัยมีการปรับเปลี่ยนสื่อการสอนหากพบว่าสื่อที่ใช้มีข้อบกพร่องเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ	0.85	0.00
5.6 ครูปฐมวัยอาจมีการปรับเปลี่ยนการวัดผลให้เหมาะสมกับเด็ก	0.87	0.00
5.7 ครูปฐมวัยมีการนำนวัตกรรมการจัดการเรียนรู้มาใช้	0.81	0.00

การบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร	ค่าอำนาจ จำแนก	Sig
6. การนำผลการจัดกิจกรรมไปปรับปรุง		
6.1 ครูปฐมวัยมีการนำผลการประเมินการจัดกิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะมาปรับปรุงแก้ไข	0.82	0.00
6.2 ครูปฐมวัยมีการนำผลการประเมินการจัดกิจกรรมสร้างสรรค์มาปรับปรุงแก้ไข	0.84	0.00
6.3 ครูปฐมวัยมีการนำผลการประเมินการจัดกิจกรรมเสรีมาปรับปรุงแก้ไข	0.82	0.00
6.4 ครูปฐมวัยมีการนำผลการประเมินการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์มาปรับปรุงแก้ไข	0.83	0.00
6.5 ครูปฐมวัยมีการนำผลการประเมินการจัดกิจกรรมกลางแจ้งมาปรับปรุงแก้ไข	0.84	0.00
6.6 ครูปฐมวัยมีการนำผลการประเมินการจัดกิจกรรมเกมการศึกษามาปรับปรุงแก้ไข	0.82	0.00
6.7 ครูปฐมวัยมีการทบทวนและรับฟังความคิดเห็นจากการจัดกิจกรรมมาปรับปรุงแก้ไข	0.82	0.00
6.8 ครูปฐมวัยมีการนำผลการจัดกิจกรรมที่ได้ปรับปรุง เสนอรายงานผลให้ผู้บริหารทราบ	0.86	0.00

แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามรายข้อ

ข้อที่	Mean	S.D.	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	C.V.(%)
1	3.85	0.89	3.85	0.89	23.13
2	3.82	0.90	3.82	0.90	23.57
3	3.73	0.96	3.73	0.96	25.74
4	3.85	0.87	3.85	0.87	22.56
5	3.91	0.88	3.91	0.88	22.44
6	3.88	0.85	3.88	0.85	21.80
7	3.81	0.88	3.81	0.88	23.16
8	3.73	0.77	3.73	0.77	20.68
9	3.85	0.82	3.85	0.82	21.40
10	3.76	0.77	3.76	0.77	20.55
11	3.78	0.75	3.78	0.75	3.82
12	3.83	0.78	3.83	0.78	20.48
13	3.92	0.80	3.92	0.80	20.37
14	3.82	0.71	3.82	0.71	18.65
15	3.95	0.76	3.95	0.76	19.20
16	3.90	0.75	3.90	0.75	19.33
17	4.02	0.70	4.02	0.70	17.46
18	3.87	0.76	3.87	0.76	19.52
19	4.00	0.69	4.00	0.69	17.21
20	3.92	0.74	3.92	0.74	18.79
21	4.02	0.73	4.02	0.73	18.12
22	3.90	0.77	3.90	0.77	19.65
23	3.89	0.72	3.89	0.72	18.52
24	3.71	0.78	3.71	0.78	21.00
25	3.85	0.66	3.85	0.66	17.08
26	3.78	0.72	3.78	0.72	18.91

ข้อที่	Mean	S.D.	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	C.V.(%)
27	3.74	0.75	3.74	0.75	19.91

28	3.77	0.75	3.77	0.75	19.74
29	3.76	0.74	3.76	0.74	19.55
30	3.78	0.74	3.78	0.74	19.60
31	3.81	0.78	3.81	0.78	20.47
32	3.81	0.78	3.81	0.78	20.47
33	3.78	0.74	3.78	0.74	19.60
34	3.82	0.75	3.82	0.75	19.67
35	3.77	0.76	3.77	0.76	20.08
36	3.76	0.76	3.76	0.76	20.29
37	3.81	0.74	3.81	0.74	19.49
38	3.80	0.83	3.80	0.83	21.93
39	3.84	0.79	3.84	0.79	20.64
40	3.80	0.81	3.80	0.81	21.25
41	3.85	0.79	3.85	0.79	20.48
42	3.84	0.82	3.84	0.82	21.26
43	3.79	0.85	3.79	0.85	22.30
44	3.82	0.82	3.82	0.82	21.56
45	3.85	0.82	3.85	0.82	21.40

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

ผลการวิเคราะห์	ภาพรวม
คะแนนรวม	37601
ค่าเฉลี่ย	3.98
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	0.49
C.V. (%)	12.53
ค่าความเชื่อมั่น มีค่าเท่ากับ	0.988

ภาคผนวก จ.
หนังสือนำส่งต่างๆ

ที่ วค.0414(1)/พิเศษ

วันที่ 28 สิงหาคม 2563

จาก สำนักงานเลขานุการวิทยาลัยครุศาสตร์

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วาสนา วิสฤตภา

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการตรวจเครื่องมือทำวิทยานิพนธ์

ด้วย นางกัญญาภัค ศกุนตนาค นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาการจัดการการศึกษา วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นักรบ หนีแสน เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านตรวจเครื่องมือทำวิทยานิพนธ์ เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.กล้า ทองขาว)

ผู้อำนวยการหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการจัดการการศึกษา

วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

โทรศัพท์ 02-954-7300 ต่อ 427, 648, 649

นางกัญญาภัค ศกุนตนาค โทร. 081-860-6260

ที่ มธบ ๐๔๐๑(๑)/๐๖๐๙

๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขออนุญาตให้บุคลากรเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือ
เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ด้วย วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต กำหนดให้มีการผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือของ
นางกัญญาภัค ศกุนตนาค นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการการศึกษา เห็นว่า
อาจารย์ ดร.อสม่า คัมภีรานนท์ เป็นผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านการบริหารการศึกษา จึงขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ
ตรวจเครื่องมือของนักศึกษา ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชน
ปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นักรบ หมั่นแสน เป็นที่
ปรึกษาวิทยานิพนธ์

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี
ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.กล้า ทองขาว)

ผู้อำนวยการหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการจัดการการศึกษา

สำนักงานเลขานุการวิทยาลัยครุศาสตร์

โทร.๐๒-๙๕๔-๗๓๐๐ ต่อ ๔๒๗ และ ๖๔๘

โทรสาร.๐๒-๙๕๔-๙๗๓๐

(นางกัญญาภัค ศกุนตนาค โทร. ๐๘๑-๘๖๐-๖๒๖๐)

ที่ มธบ ๐๔๑๔(๑)/๐๖๐๘

๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการตรวจเครื่องมือทำวิทยานิพนธ์
เรียน อาจารย์ ดร.อสมมา คัมภีรานนท์

ด้วย นางกัญญาภัค ศกุนตนาค นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาการจัดการการศึกษา วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นักรบ หมีแสน เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านตรวจเครื่องมือทำวิทยานิพนธ์ เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.กล้า ทองขาว)

ผู้อำนวยการหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการจัดการการศึกษา

สำนักงานเลขานุการวิทยาลัยครุศาสตร์

โทร.๐๒ - ๙๕๔-๗๓๐๐ ต่อ ๖๔๘,๖๔๙

(นางกัญญาภัค ศกุนตนาค โทร. ๐๘๑-๘๖๐-๖๒๖๐)

ที่ มธบ ๐๔๑๔(๑)/๐๖๐๘

๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการตรวจเครื่องมือทำวิทยานิพนธ์
เรียน อาจารย์ ดร.อธิคุณ สิ้นธนาปัญญา

ด้วย นางกัญญาภัค ศกุนตนาค นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาการจัดการการศึกษา วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นักรบ หนีแสน เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านตรวจเครื่องมือทำวิทยานิพนธ์ เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.กล้า ทองขาว)

ผู้อำนวยการหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการจัดการการศึกษา

สำนักงานเลขานุการวิทยาลัยครุศาสตร์

โทร.๐๒ - ๙๕๔-๗๓๐๐ ต่อ ๖๔๘,๖๔๙

(นางกัญญาภัค ศกุนตนาค โทร. ๐๘๑-๘๖๐-๖๒๖๐)

ที่ มธบ ๐๔๑๔(๑)/๐๖๐๘

๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการตรวจเครื่องมือทำวิทยานิพนธ์
เรียน อาจารย์ ดร.ธันยรัตน์ ทองบุญตา

ด้วย นางกัญญาภัค ศกุนตนาถ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาการจัดการการศึกษา วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การบริหารจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเยาวชนปัญญาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นักรบ หมีแสน เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านตรวจเครื่องมือทำวิทยานิพนธ์ เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.กล้า ทองขาว)

ผู้อำนวยการหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการจัดการการศึกษา

สำนักงานเลขานุการวิทยาลัยครุศาสตร์

โทร.๐๒ - ๙๕๔-๗๓๐๐ ต่อ ๖๔๘,๖๔๙

(นางกัญญาภัค ศกุนตนาถ โทร. ๐๘๑-๘๖๐-๖๒๖๐)

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ - นามสกุล

นางกัญญาภัค ศกุนตนาค

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2545 ครุศาสตรบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย

สถาบันราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

ตำแหน่งและสถานที่ทำงานปัจจุบัน

ครูผู้สอนระดับปฐมวัย โรงเรียนศิริมงคลศึกษา

